

Universitätsbibliothek Wuppertal

Plutarchu Chairōneōs Ta Sōzomena Panta

Continens Moralia

Plutarchus

Francofurti, 1620

De Iside & Osiride

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1372](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1372)

secum vt sentiret Græcia effecit: noster ille domi defedit, librum vocabulis suis effingens tāto tempore, quanto Pericles Propylea & Hecatompedū exstruxit. Quanquam hunc ipsum quoq; vt opus tardè conficientem, diſterio impetens Cratinus, ita ferè loquitur de ducendo per medium muro,

Verbis cum Pericles promouet quidem, Ipsa tamen re proficit nihil.--

Ac mihi sophisticam considera pusillanimitatem, quæ nonam vitæ partem in vnus orationis compositione conterat. Iam vt ad Demosthenis veniamus orationes, æquumne est cum imperatoribus comparari, vt orationem eius in Cononem de iniuria cum verberib. coniuncta æqualem iudicari apud Pylum statuto trophæo: aut eam quæ est in Amathusium de mancipiis, iis quos manu cepit ille Spartanis: aut quæ ille de inquilinis scripsit, paria putare rebus ab Alcibiade gestis, cum is Eleos & Mantinenses Atheniensibus contra Spartanos adiunxit? Quin & publicæ eius orationes id habēt admiratione dignum, quòd in Philippicis ad res gerendas cohortatur, & Leptinæ factum laudat.

A ἰσόψηφον αὐτῶς τιῶν Ἑλλάδα κατέστησεν, εἰκοσι καὶ ἑπτά, βιβλίον αἰαπλάτων τοῖς ὀνόμασιν, ὅσῳ χρόνῳ τὰ περὶ πύλας Περικλῆος ἀνέστησεν καὶ τὸς ἐκατόμπεδους, καὶ τοὶ καὶ τὸτον ὡς βραδείως ἀνύοντα τοῖς ἔργοις ἐπιτοκώπων Κρατῖνος, οὕτω πως λέγει, πρὸς τὸ ἀγαθὸν μέσον τείρει, λόγῳσι γὰρ αὐτὸν πρὸς ἀγαθὸν Περικλῆος, ἔργοισι δὲ ὁσδὲ κινεῖ. σὺ γὰρ δὲ σοφιστικῶν μικροφροσύνῳ, ὃ ἕνα τὸν μέγας τοῦ βίου εἰς ἕνα λόγον κατὰ μαλίσχουσαν. ἀλλὰ δὴ μὲν τὸς Δημοσθένους τοῦ ῥήτορος λόγῳσι, ἀξίον ὅστι τοῖς στρατηγῶσι πρὸς βάλειν τὸ κατὰ Κόνωνος αἰοίας, τοῖς πρὸς Πύλον Ἑσπαιοῖς ἐκείνου πρὸς Ἀμαθῖσιον πρὸς ἀνδραπόδων, τοῖς δὲ ἀνδραποδιστῶσι πρὸς ἐκείνου Σπαρτιάταις. ἢ ὅτι τὸς ἐπιτοκῶσι ἔγραψεν, αὐτῶν Ἀλκιβιάδης ἔχων Μορβινεῖς καὶ Ἡλείους ὅτι τιῶν Λακεδαιμόνα σιωπῆσεν. καὶ μὲν οἱ τε δημόσιοι λόγοισι τοῦτο ἔχουσι θαυμαστὸν, ὅτι τοῖς Φιλιππηαῖοις ὅτι πρὸς ἀξίως πρὸς βέβηται, καὶ τιῶν Λεπτινῶν πρὸς ἀξίως ἐπαινεῖ.

PLVTARCHI De Iside & Osiride liber.

Qui sapiunt, ô Clea, iis omnia bona sunt à diis immortalibus petenda. maximè autem cognitionē deorum pro captu humanæ naturæ conſectantes, ab ipsis petimus nobis eā concedi: quia neq; maius homo accipere, neq; dignius dare munus homini deus potest veritate. Reliqua quippe non sibi propria & peculiaria deus homini largitur, possidens ea atq; vsurpans tantum. Neq; enim argentum & aurum deo beatitatē, neq; tonitru & fulmen vim parat: sed scientia & prudentia istas laudes conſequitur. Ac omnium quæ dixit Homerus, hoc est ab eo præclarissimè pronunciatum:

Est ambobus idem sanè genus, & patria vna. Sed Iupiter natu prior exstat, pluraq; nouit:

maiestate Iouis imperium anteire dicens, q̄ scientia & sapiētia esset antiquius. Existimo etiam eternæ vitæ, quam deus occupauit, beatitatē in eo esse, q̄ cognitiones vi præterita nō dimittit. alioqui cognitione & intelligētia rerū sublatis, immortalitatē non esse vitā sed tempus. Est ergo diuinitatis appetitus, veritatis, maximè de natura deorum, indagatio, tanquā recuperationē sacrorū vsurpans inquisitionem ac perceptionē: & res quauis castimonia, quauis editui munere sanctior. non leuiter eadem grata isti deæ, q̄ tu colis eximiè sapientē & rerum cognitioni deditam: & ipso è nomine intelligitur, nulli alii numini magis conuenire scientiā atq; cognitionē. Græca enim Isis vox est, à scientia demanans, & huius deæ inimicus Typhon, à fastu (qui typhos Græcis dicitur) nomen habet, q̄ inſcitia & erroribus inflatus, discerpat aboleatq; sacram doctrinam, quam dea colligit, componit, traditq; diuinitati comparandæ initiatis. quos ea temperanti continenter victus rationi, & abstinentiæ multorum ciborū ac rei Venereæ adſuefactos, qualibido

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ

πρὸς Ἰσίδος καὶ Οσίριδος.

ΕΝΤΑ μὲν, ὦ Κλέα, δεῖ τὰ γὰρ τὸς νοῦν ἔχοντας ἀγείρει πρὸς τὸ θεῶν, μάλιστ' ὅτι πρὸς αὐτῶν ἐπισημῶσι ὅσον ἐπιτοκῶν ὅστιν αὐτῶσι μελιόντες, ἀχρόμυδα τυχερῶν παρ' αὐτῶν ἐκείνων ὡς ἔθεν ἀνδραπόδων λαβεῖν μείζον, εὐχρησασθαι θεῶν σιμνότερον ἀληθείας. τὰ ἄλλα μὲν γὰρ ἀνδραπόδοις ὁ θεὸς ὦν δέον) δίδωσιν, οἰκεία κεκτημένος ταῦτα καὶ χρομῖνος. ἔγὼ δὲ γράφω καὶ χρυσῶ μακάριον ὃ θεῶν, ὁσδὲ βροτῶσι καὶ κεραιωτοῖσι ἰσχυρὸν, ἀλλὰ ἐπισημῶσι καὶ φρονησῶσι καὶ τὸτο κάλιστ' ἀπὸ πάντων Ὀμηρος ὦν εἶπκε, πρὸς θεῶν ἀναφθεγγάμυρος,

Ἡ μὲν ἀμφοτέροισιν ὁμῶν χρομῖνος ἢ δ' ἴνα πάρη, Ἀλλὰ Ζεὺς πρὸς ἄλλοις γαργῶναι, καὶ πλείονα ἦδει.

Eπισημνότερον ἀπέφηνε τὸ τῶ Διὸς ἡγεμονίαν ἐπισημῶσι καὶ σφίαις, πρὸς βυτέροισιν ἔσαν. οἱ μὲν γὰρ καὶ τὸ ἀγῶνις ζωῆς, καὶ ὁ θεὸς εἰληχεν, ἀδαμῶν εἶ) τὸ τῆ γνώσει μὴ πρὸς ἀπολιπῆν τὰ γινόμενα. τὸ γινώσκῆν τὰ ὄντα, καὶ φρονηῖν ἀφαιρέτης, ἔβιον ἀλλὰ χρόνον εἶ) τὸ ἀθανάσιον. δὲ θεῶν ὁσδὲ ὁρεξίς ὅστιν ἢ τὸ ἀληθείας, μάλιστ' ὅτι πρὸς θεῶν ἐφείσι, ὡς πρὸ ἀνάληψιν ἱερῶν τὸ μάθησιν ἔχουσα καὶ τὸ ζήτησιν. ἀγῶνις τε πάσης καὶ νεωχερίας ἔργῳ ὁσῶτερον, οὐχ ἦκιστα ὅτι τῆ θεῶν ταῦτη κεχαρισμένη, καὶ σὺ πρὸς ἀπείρους ἐξαρέτως σοφίῳ καὶ φιλόσοφον οὔσαν, ὡς ποιῶμα τε φερέειν εἶοικε πρὸς μᾶλλον αὐτῆ ὃ εἰδέναι καὶ τιῶν ἐπισημῶσι πρὸς σήκρουσαν. Ἑλλῆσικὸν γὰρ ἢ Γῆσις ὅστι, καὶ ὁ Τυφῶν πολέμιος τῆ θεῶ, καὶ δι' ἀγῶνις καὶ ἀπάτιν τε τυφωμῶσι, καὶ δασιῶν καὶ ἀφαιζῶν τὸ ἱερὸν λόγον, ὃν ἢ θεὸς σιωπῶναι καὶ σιωπήσῆναι, καὶ πρὸς ἀδίδωσι τοῖς τελευτάμοις θεῶσι, σὺ φρονη μὲν ὁσδὲ ἐλεγχῶσι ἀγῶνι, καὶ βρωμάτων πολλῶν καὶ ἀφροδισίων ἀποχῶσι καλυψῶσι ὃ ἀκράδῶσι

καὶ Φιλῆδον, ἀφ' ὧν πλοῦτος ἢ καὶ φέρριος ἐν ἱεροῖς λαβείας ἐπι-
 ζήσης ὑπομύειν, ἂν τὸς ὅστις ἢ τὸ πρῶτον καὶ κρείσσον καὶ νοη-
 τὸς γὰρ οὐκ ἔστιν ἡ δὲ πρῶτον καὶ κρείσσον καὶ νοη-
 τὸς ὄντα καὶ σωφρονεῖ. τὸ δὲ ἱερὸν ἑὸν ὄνομα καὶ σαφῶς ἐπαγγέ-
 λεται καὶ γὰρ οὐκ εἰδὼς ἢ ὄντος ὀνομάζεται γὰρ Ἴσιον ὡς ἐ-
 σόμην ὅτι, ἀλλ' ἢ λόγου καὶ οὐκ εἰς τὰ ἱερά παραλθόντων
 τῶν θεῶν. ἐπὶ πολλοὶ μὲν Ἑρμοῦ, πολλοὶ δὲ Προμηθεῶς ἰσθρήκα-
 σιν αὐτῶν θυγατέρα. ὡν ὁ μὲν ἕτερον, σοφίας καὶ παρρησίας,
 Ἑρμῶν δὲ γραμματικῆς καὶ μουσικῆς διέτριψεν νομίζοντες. δὲ
 καὶ τὸ Ἑρμοῦ πόλει Μουσῶν τὸ πρῶτον Ἴσιον αἶμα καὶ διακο-
 σιῶν καὶ λαοὶ σοφίας, ὡς ἀφ' εἰρηται, καὶ δεικνύσαν τὰ θεῖα
 τοῖς ἀληθῶς καὶ δικαίως ἱεραφύοις καὶ ἱεροσολοῖς παρρησι-
 αῖοις. ἔτι δὲ εἰσὶ οἱ τὸ ἱερὸν λόγον πρὸς θεῶν πάσης
 καὶ παρρησίας δεισιδαιμονίας καὶ παρρησίας ἐν τῇ ψυχῇ φέ-
 ροντες, ὡς ἀφ' ἐκείνης, καὶ παρρησιάζοντες τὰ μὲν, μέλανα καὶ
 σκιώδη, τὰ δὲ, φανερά καὶ λαμπρά τὸ πρὸς θεῶν ὑποδη-
 λωῦντα οἰήσας, οἷα καὶ πρὸς τὸ εἶδη τὸ ἱερὸν ἀποφάνεται. δὲ
 καὶ ὁ χρυσὸς τῶν τῶν ἀποθανόντων Ἰσλακῶν, σύμβολον
 ὅτι τὸς τὸ λόγον εἶναι μετ' αὐτῶν, καὶ τῶν ἔχοντα. ἄλλο δὲ
 μηδὲν, ἐπεὶ βαδίζουσιν. ἔτι γὰρ φιλοσόφους πτωχολογίας, ὡς
 Κλέα, καὶ τειλονοφορέα ποιοῖσιν, ἔτι Ἰσλακῶν αἰλινοσολία
 καὶ ζύρησις ἀλλὰ Ἰσλακῶν ὅτι ὡς ἀληθῶς, ὁ τὰ δεικνύμενα καὶ
 δρώμενα πρὸς τῶν τῶν, ὅταν νόμος πρὸς λαβείας λόγου
 ζητῶν, καὶ φιλοσώφων πρὸς τὸς αὐτοῖς ἀληθείας. ἐπεὶ τῶν γε
 πολλοὶ καὶ ὁ κρινοτάτων τῶν καὶ ὁ σμικροτάτων λέληθεν, ἐφ'
 ὅτω τῶν πείρας οἱ ἱερεῖς ἀποτίθενται καὶ λιναῖς εἰδητέας φοροῦσιν,
 οἱ μὲν ἑδύλωσεν φρονήσοισιν εἰδέναι πρὸς τῶν οἱ δὲ τὸ μὲν
 εἰδέναι ὡς ἀφ' ἡ κρεῶν, σεβομῶν τὸ πρῶτον ἀπέχεσθαι λέ-
 γουσι. ἔπειτα δὲ τῶν κεφαλῶν ἀφ' ὁ πένθος, φορεῖν τὸς λι-
 νᾶ ἀφ' ὁ χροῖον τὸς λίνον αἰθρῶν αἰθρῶν τῇ παρρησίᾳ τὸν
 χροῖον αἰθρῶν χροῖον τῶν παρρησιάζουσιν. ἢ ἄλλῃσι αἰθρᾶ
 μία πόρτων ὅτι καθαροὶ γὰρ (ἢ φησὶν ὁ Πλάτων) οὐδεμίαν
 ἀπειθεῖν μὴ καθαροῦ. πρὸς τῶν τῶν οὐκ ἔστιν ὁ σκεπτόντων
 ἀφ' ὁ ἀφ' ὁ καθαροῦ ὅτι ὅτι πρὸς τῶν τῶν ἱεραῶν καὶ
 λαχῶν, καὶ πείρας καὶ ὄνυχας ἀναφύονται καὶ βλαστάνουσι. γ-
 λιοῖσι αὐτῶν, τῶν μὲν αὐτῶν πείρας ἐν ταῖς ἀγνείαις ἀποτί-
 θεσθαι ζυρωμῶν καὶ λειανομῶν πρὸς ὁμαλῶς ὁ σῶμα,
 τῶν δὲ τῶν φρενῶν ἀμπεχῶν καὶ φορεῖν. καὶ γὰρ τὸ Ἡσίο-
 δον οἰεσθαι δεῖ, λέγουσιν,

Μηδὲ ἀπὸ πεντόζοιο θεῶν ἐν δαπνὶ θαλερῇ
 Ἄφρον ἀπὸ χλωροῦ τὰ μὲν αἰθρῶν σιδήρα, διδάσκουσιν
 ὅτι δὲ καθαροῖς τῶν ποιούτων ἡρομῶν εὐορτάζειν, ὅτι ὅτι
 αὐταῖς ταῖς ἱεροσολοῖς χροῖον καθαροῖς καὶ ἀφαιρέσει τῶν
 πρὸς τῶν τῶν. ὁ δὲ λίνον φύεται μὲν ἐξ ἀθανάτου τῆς
 γῆς, καὶ καρπὸν ἐδώδιμον ἀναδίδωσι, λιτῶν δὲ παρρησίᾳ
 καὶ καθαροῖς εἰδητέας, καὶ τὰς σκεπτοῖν μὴ βαρυνούσαν,
 ἀφαιρέσει τῶν πρὸς πᾶσαν ὡραν ἢ κίσα δὲ φθειροποιῶν,
 ὡς λεγούσι πρὸς ὁ πρὸς λόγους. οἱ δὲ ἱερεῖς οὕτω διεσχε-
 ραίνοισι πρὸς τῶν πρὸς τῶν τῶν φύσιν, ὡς τὸ μὴ μονον
 πρὸς τῶν τῶν ὁ πρὸς τὰ πολλὰ, καὶ τῶν κρεῶν τὰ
 μήλαια καὶ ἕβια, πολλῶν ποιούτων πρὸς τῶν τῶν, ἀλλὰ καὶ
 τῶν ἀλλὰ τῶν σιπῶν ἐν ταῖς ἀγνείαις ἀφαιρέσει. ἀλλὰς τε
 πλείονας αἰθρῶν ἔχοντα, καὶ πολικωτέρας καὶ βρωτικωτέ-
 ρας παρρησιάζουσιν ἢ ὅτι. ὁ γὰρ (ὡς Ἀριστοφάνης εἰλε-
 γε) ἔτι ὁ πηγυμῶν πολλὰ τῶν μικρῶν ζώων ἐναποθήσκει δὲ ἰσχυρῶν μὴ
 καθαροῖς λογίζεσθαι τῶν ἀλλὰς, ἀφαιρέσει ὅτι.

A & voluptatum appetentia reprimuntur, sacra in
 templis luxu expertia & austeri obire conde-
 facit. quorum finis est, primi, rerum domini, ac so-
 la mente percipiendi cognitio dei: quem dea apud
 se quærere iubet, secum degentem. Ipsum quoque
 fani nomen palàm pollicetur cognitionem & sci-
 entiam Entis. appellatur enim Iseium, ut cum ra-
 tione & sanctè ad eam sacra deæ, cognituri Ens.
 Ad hæc Isidem multi Mercurio, multi Prometheo
 natam perhibent: quorum hunc sapientiæ & pro-
 uidentia, illum grammaticæ & musicæ inuento-
 rem esse censent. Itaq; Hermopoli etiam Musarum
 priorem Isidis & Iustitiæ nominib. afficiunt, quòd
 fit (ut diximus) sapientia, resq; diuinis demonstret
 iis qui re vera ac ritè à sacris gerendis sacroq; vesti-
 tu Hieraphori & Hierastoli nominantur. hi autem
 sunt qui sacram de diis doctrinam omni à supersti-
 tione & curiositate puram in animo suo, tanquam
 in cista, gestant atq; continent: fugiuntque atra &
 vmbrosa, manifesta autem & splendidam de deo
 sententiam monstrantia amplectuntur. Quod
 ipsum veste quoque sacra innuitur. Itaque mortui
 Isiaci hac ornantur, quòd signum est eò istos abi-
 re, nulla alia re quàm doctrina instructos. Non e-
 nim ὁ Clea, philosophum barba & pallium, neque
 Isiacum lini gestatio aut rasura faciunt. sed Isiacus
 is verè est, qui quæ ostenduntur & aguntur de diis
 istis, ritè comparat cum rebus, & veritatè philoso-
 phica inquisitione indagat. Vulgo enim etiam vsi-
 tatissima ista atq; minima sunt incognita, cur ca-
 pillos ponant sacerdotes, cur lineas gerant vestes.
 quidam ne curant quicquam his de rebus cogno-
 scere: alii lanis eos ut & carnibus ouium religionis
 gratia putant abstinere, radi capita oblectum: li-
 num gerere ob colorem quem flos lini habet simi-
 lem nitore ætheris mundum ambientis. Vera au-
 tem horum omnium causa est, quod purum tangi
 à non puro nefas est, ut ait Plato. atqui nullum ex-
 crementum alimenti, nullum reiectaneū castum
 purumve est. cæterum ex excrementis nascuntur
 lanæ, villi, crines, vngues, atq; germinant. ridicu-
 lum verò fuisset, Isiacos, vbi castimonie gratia suos
 posuissent capillos, raso æqualiter toto corpore, a-
 miciri pecorum lanis & eas gestare. Quod autem
 Hesiodus præcipit,

*Nunquam à quing, fronde inter conuiuia diuinum
 A viridi sicum cures abscindere ferro.*

docere eum est intelligendum, debere nos rem
 diuinam obire, iam antè vnguibus defectis aliisq;
 id genus rebus procuratis, non in ipsis sacrificiis
 adhibere purgationem & excrementorum remo-
 tionè. Linum porrò è terra nascitur immortalè, &
 fructum fert elui aptum, vestè exhibet tenuem ac
 puram, quæ gerentem nõ grauat, & est apta omni-
 bus anni temporibus. minimeq; pediculos gignit,
 ut aiunt. de quo alia est disputatio. Sacerdotes autè
 ita abhorrent ab excrementorum natura, ut non
 legumina modò pleraq; auersentur, & carnes ouil-
 las ac suillas, quæ multum superuacanei gignunt:
 sed salem quoq; cibis detrahant quo tempore san-
 ctè ac purè viuunt. cum aliis hoc de causis, tum qd
 sal appetitu exacuendo magis bibulos & voracio-
 res reddit. stultū est enim salem propterea pro im-
 mundo haberi, quòd, ut Aristogoras ait, dum is co-
 gitur multa animalcula deprehensa ei immoriatur.

F

Dicum
 à Nilo
 tam N
 visum
 prius h
 creditu
 increm
 & mule
 animis
 corpor
 adflig
 lunt fac
 quòd n
 rege in
 admod
 steq; ob
 bus fact
 Reges
 certa m
 tæus, q
 Plamm
 liballen
 nem co
 ex quot
 esse ort
 lienat m
 maiorū
 libro à f
 martinis
 nent: v
 xyryne
 nerant
 rynch
 cauent
 exoptat
 re. Sac
 autem n
 rum vn
 edat: fa
 dium co
 nes. fac
 concin
 philoso
 piscem
 uacane
 ces istor
 bus vti
 mari tar
 ma ade
 cense
 quòd n
 alienun
 Etenim
 rens, au
 vt non
 lesq; ca
 peritæ
 pa. inc
 Isidis a
 furdū.
 quia so
 gescere
 centib
 bus: al
 elicit.
 q max
 bentū

Dicuntur etiam Apin peculiari è puteo potare, & à Nilo eum omnib. modis arcere. non quòd pollutam Nili aquam propter erocodilum censeant, ut visum quibusdam: cum nihil in maiore sit Ægyptiis honore atque Nilus. sed quia eius aqua pota creditur pinguedinem carnisq; magnum efficere incrementū. non volunt autem Apin pingue esse & multa carne obesum, ut ne seipos quidem: sed animis volunt leuia atq; gracilia circumdata esse corpora, ne diuina pars à mortali prematur atque affligatur. Iam vinum ii, qui Heliopoli Solem colunt sacris, nullum prorsus in templum inferunt: quòd non conueniat interdum bibere, domino & rege inspiciente, reliqui vino vtuntur, sed modico admodum: habentque multos ritus quos purè casteq; obeunt, vini expertes, vbi philosophando, rebus sacrisq; docēdis ac discendis tempus exigitur. Reges quoque ex sacrarum præscripto litterarum certa mensura vinum bibebant, ut scribit Hecateus, quia & ipsi essent sacerdotes. Bibere cepit Psammetichus, cum neq; bibissent antè, neq; diis libassent vinum, nō id gratum diis rati, sed sanguinem eorum qui aliquando bellum diis intulissent: ex quorū cadauerib. terræ permixtis putant vites esse ortas. itaq; etiam ebrietas infanos facit & abalienat mentē, impletis hominib. sanguine suorum maiorū. Atq; hæc Eudoxus secundo Circuituionis libro à sacerdotib. ita narrari scribit. Piscibus autē matinis nō omnes omnibus, sed quibusdam abstinent: ut Oxyrynchitæ hamo captis. quia enim Oxyrynchum piscem sic ab acuto dictum rostro venerantur, metuunt ne hamus aliquando ab oxyryncho tactus polluat. Syenitæ etiam phagrum cauent. videtur enim vnà cū Nilo apparere, eiusq; exoptatum incrementum cōspectus ipse nunciare. Sacerdotes omnibus abstinent piscibus. Primi autem mensis nono die, cū reliquorū Ægyptiorum vnusquisq; ante fores domus suæ assum piscē edat: sacerdotes non gustant, sed ante ianuam ædium comburunt pisces. Cuius rei duæ sunt rationes. sacra altera & subtilis, quam infra adducam, concinentem iis quæ de Osiride & Typhone piè philosophamur. Altera manifesta est & in promptu, piscem cibi genus esse nō necessarium sed superuacaneum. & suffragatur Homero, qui neq; Phæaces istos delicatos, neq; Ithacenses insulares piscibus vti scripserit, ac ne socios quidem Vlyssis in mari tamq; longa nauigatione prius quàm extrema adegit eò inopia. Planè autem mare ab igni censent factum, exclusum finibus elementorum: quòd neq; mundi pars sit, neq; elementorum, sed alienum excrementū, corruptum & morbosum. Etenim in sacrificia nihil est insertum ratione carens, aut fabulosum, aut à superstitione profectū, ut nonnulli censent. sed alia morales habent vtilesq; causas, alia historicae aut è natura rerum repetitæ elegantie non sunt inania. Quale est de cæpa. incidisse enim in fluuium ac periisse Dictyn Ididis alumnū dum cæpas captat, extremè est absurdū. Sed sacerdotes auersantur cæpā & cauent, quia sola hæc planta luna decrescente vigere & auferescere solet. & cæpæ vsus neq; castimoniā exercitibus cōmodus est, neq; dies festos celebrantibus: alteris quia sitim creat, alteris quia lachrymas elicit. Suem quoq; alienū à sacris animal censent. q; maximè coeat luna decrescente, & lac eius bibentiū corpora lepram asperamq; scabiē efferant.

A λέγονται ὅτι καὶ τὸ Ἄπιν ἐκ φρέατος ἰδίᾳ ποτίζουσιν, τῷ Νείλω πρῶτα πασὶν ἀπεύργειν, οὐ μὲν ἠγρομήτους ὁ ὕδωρ ἀφ' οὗ κερκίδειλον, ὡς ἐνιοὶ νομίζουσιν. (ὁ δὲ ἐν γὰρ οὐ τῷ Ἰμῆ Αἰγυπτίοις ὡς ὁ Νείλος) ἀλλὰ πιαίνει δοκεῖ καὶ μάλιτα πυλυσσάριαν ποιεῖν ὁ Νείλω ὕδωρ πινόμνον. οὐ βούλονται ὅτι Ἄπιν οὕτως ἔχειν, ὁ δὲ ἑαυτὸς, ἀλλὰ ὁ σαλῆ καὶ κροφά τ' ψυχῆς πρὸς κείοντα τὰ σώματα, καὶ μὴ πιέζειν μηδὲ καθάλασσειν ἰχθύοντι τῷ θνητῷ, καὶ βαρύνοντι ὁ θεῖον. οἶνον ὅτι οἶνον ἐπὶ Ἡλίου πόλει θεραπύοντες τὸ θεῖον, ὅτι εἰς φέρεσι τῶν ἰχθύων πρὸς ὁ ἱερὸν, ὡς οὐ παρῶσιν ἡμέρας πίνειν, τῷ κυρίου καὶ βασιλέως ἐφορῶντος οἱ ἄλλοι χρωῖνται μὲν, ὀλίγω δὲ πολλὰς ὅτι αἰοῖνοι ἀγνείας ἔχουσιν, ἐν αἷς φιλοσοφούντες καὶ μαθάνοντες καὶ διδάσκοντες τὰ θεῖα ἀγατελέουσιν. οἱ ὅτι βασιλεῖς καὶ μετρητὸν ἔπινον ἐκ τῶν ἱερῶν γεαρμάτων (ὡς Ἐκατάμος ἰσόρηκεν) ἱερεῖς ὄντες ἤρξαντο δὲ πίνειν ἀπὸ Ἰαμμητήρου, παρῶσιν ὅτι ὅτι ἔπινον οἶνον, ὁ δὲ ἑαυτὸν, ὡς φίλιον θεοῖς, ἀλλ' ὡς αἷμα τῶν πολεμισάντων ποτὲ τοῖς θεοῖς, ὅτι ὡν οἶοντα πεσόντων καὶ τῇ γῆ συμμιχθέντων ἀμπέλους ἡμέρας. ἀπὸ καὶ ὁ μεθύειν ἐκ φρονίας ποιεῖ καὶ τῶν ἀπληγῶν, ἀπὸ δὲ τῶν παρῶσιν τῷ αἵματος ἐμπιπλάμυροις. ταῦτα μὲν οὖν Εὐδόξος ἐν τῇ δευτέρᾳ τῆς περὶ τοῦ λέγεσθαι φησὶν οὕτως ὑπὸ τῶν ἱερέων. ἰχθύων δὲ θαλάσσιων, πρῶτες μὲν οὐ πρῶτων ἀλλ' ἐπίων ἀπέχοντα. καθάπερ ὄξυρυγχίται τῶν ἀπ' ἀγκίσρου. σεβόμενοι γὰρ τὸ ὄξυρυγχον ἰχθύω, δεδίασι μὴ ποτὲ ὁ ἀγκίσρον οὐ καθάρον ἐστὶν ὄξυρυγχου περὶ πτόντος αὐτῶν. Συλυῖται δὲ φάγρου· δοκεῖ γὰρ ἐπιόντι τῷ Νείλω στυπεπιφάμεσθαι, καὶ τὸ αὐξήσιν ἀσμήτοις φερέειν αὐτὰ γέλας ὀρώμενος. οἱ δὲ ἱερεῖς ἀπέχονται πρῶτων παρῶσιν ὅτι μίλιος ἐνάτη τῶν ἄλλων Αἰγυπτίων ἐκάστου παρῶ τῆς αὐλείου ἡμέρας ὅπῃ ἰχθύω κατεαθίοντος, οἱ ἱερεῖς οὐ γδύονται μὲν, καθάπερ οἱ δὲ παρῶ τῶν θηρῶν τῶν ἰχθύων δύο λόγους ἔχοντες, ὡν τὸ μὲν ἱερὸν καὶ περὶ τὸν αὐτὸς ἀναλήφομαι, στυπεπτόντος τοῖς περὶ ὁ σείδος καὶ Τυφῶνος ὁσῶς φιλοσοφούμενοις ὁ ὅτι ἐμφανῆς καὶ παρῶσιν, ὅτι ἀναγκάσιον ὁ δὲ παρῶσιν ὅσον ἀποφάνειν τὸ ἰχθύω, Ὀμήρου μῦθου, μὴτε φαίλας τῶν ἀβροβίους, μὴτε τῶν Ἰθακησίων ἀιδεσθῶντος ἰσιώσας, ἰχθύσι χρωμήτοις ποιούντι, μὴτε τῶν Ὀδυσσεῶς ἐταίρους ἐν πλοῦ τῶν τῶν καὶ ἐν θαλάτῃ, τῶν εἰς ἐξάτιω ἐλθεῖν ἀποείαι. ὅλας δὲ καὶ τῶν θαλάσσιων ἐκ πύργου ἠγροῦνται καὶ παρῶσιν ἐσμήτοις, ὁ δὲ μέγας, ὁ δὲ σοιχείον, ἀλλὰ ἀλλοῖον περὶ τῶν μαθῶν διεφθόρος καὶ νοσῶδες. ὁ δὲ ἐν γὰρ ἀλογον, ὁ δὲ μυθῶδες ὁ δὲ ὑπὸ δεισιδαιμονίας (ὡς παρῶ ἐνιοὶ νομίζουσιν) ἐγκατεσχεύουτο ἱεροσυρίας, ἀλλὰ τὰ μὲν, ἠλικῶς ἔχοντα καὶ χρεῖα δεισ ἀπίτας, τὰ ὅτι ὅτι ἀμοιρα καμψότητος ἰσοεικῆς ἢ φεικῆς ἐστὶν. οἱ δὲ παρῶ κρομμύου. ὁ γὰρ ἐμπεσὶν εἰς τὸ πλοῦν, καὶ ἀπολέσθαι τὸ ἰσίδος ἔσθιμον Δίκτιω τῶν κρομμύων ἐπιπράσσομενον, ἐξάτως ἀπίθανον οἱ ὅτι ἱερεῖς ἀφοσοῦνται καὶ δις χρεῖνοι καὶ ὁ κρομμύον τῶν ἀφυλάκτωντες, ὅτι τὸ σελῶνης φθινύσης μόνον, ἀφῶσθαι τῶν καὶ τετηλέναι πεφουκεν. ἔστι ὅτι παρῶσιν ἔτε ἀγροῦσιν ἔτε εορτάζουσι, τοῖς μὲν, ὅτι διψῶν, τοῖς ὅτι δακρύειν ποιεῖ τῶν παρῶσιν φερόμενοις. ὁμοίως ὅτι καὶ τῶν ἰχθύων ζῶν ἠγροῦνται. ὡς μάλιτα γὰρ ὁ χρεῖα δεισ δοκεῖ τῆς σελῶνης φθινύσης καὶ τῶν ὁ γάλα πίνοντων ὅτι δεισ τὰ σώματα λέπραν καὶ ψωρικῶς φαχύτητας.

τὸ δὲ λόγον ὃν ἴδοντες ἀπαξ ἢ ἐν ποσειδίῳ, κατε-
 αθιόντες ἐπιλέγουσιν, ὡς ὁ Τυφὼν ἢ διὰ κωνίαν ἢ πρὸς τὴν
 σέλιων, ἢ ἢ ἐξυλίω σερὸν, ἐν ἢ τὸ σῶμα τὸ Ὀσιείδος
 ἐκεῖ, καὶ διέρρηξεν, οὐ πύργος ἀποδείξει) τὸ δὲ αὐτομάτων
 ὡς ἄλλα πολλὰ νομίζοντες: ἀλλὰ βυφίω γὰρ πολυτέ-
 λειαι καὶ ἠδὲ παθίδω ἔτι τὸ εὐβάλλεα τὸς παλαίους λέ-
 γουσι, ὡς τε καὶ ἐγγύω ἔφασαν ἐν Θήβαις ἐν τῷ ἱερῷ κείσθαι
 κατὰ τὰς ἐγγεγραμμένας ἔχουσαν τὸ Μείνιος τὸ βασιλέως,
 ὅς τὸ εὐτο. Αἰγυπίοις τὸ ἀπλότῃ καὶ ἀρρημάτῃ καὶ λιπῆς
 ἀπὸ πηλῶν ἢ ἀπὸ πηλῶν ἢ ἀπὸ πηλῶν ἢ ἀπὸ πηλῶν ἢ ἀπὸ πηλῶν
 πατὴρ γρατεῦν ἔσθαι Ἀραβίας, τὸ ἀποκαθῆς βραδυνῶσος,
 ἠδὲ τὸς τὰς τὸ εὐστύχου σιπῶ γρησάμνος, εἴτα κρημνίς
 βαθὺν ὑπνον ἐπὶ τῷ εὐβάλλεα, ἀπασα τὸ δὲ τέλειαι ἐκ τὸ τῶ-
 τε κατὰ τὰς εὐστύχου τὸ Μείνιος, καὶ τὸ ἱερέων ἐπαινεσάντων, ἐπὶ
 τεύσθαι τὸ κατὰ τὰς. οἱ δὲ βασιλεῖς ἀπεδείκνυτο μὲν ἐκ τὸ ἱε-
 ρέων ἢ τῶν μαχίμων, τὸ μὲν δὲ ἀνδρῶν, τὸ δὲ ἀρρημάτῃ,
 ἡμοῖς ἀξίωμα καὶ ἡμιῶν ἔχοντες. ὁ δὲ ἐκ μαχίμων ἀποδει-
 γνύμενος, ἀξίως ἐγένετο τῶν ἱερέων, καὶ μετεἶχε τῆς φιλοσο-
 φίας ἐπικεκρυμμένης τὰ πολλὰ μύθοις καὶ λόγοις ἀμυ-
 δρῶν ἐμφάσεις τῆς ἀληθείας καὶ ἀρρημάτῃς ἔχουσι, ὡς
 ἄρ ἀμέλει καὶ τὸ εὐβάλλεα αὐτοῖς, τὸ δὲ τῶν ἱερέων τῶν
 σφίγας ἐπιεικῶς ἰσάντες, ὡς ἀνιήματα δὲ σοφίας τῆς θεο-
 λογίας αὐτῶν ἐγγύσθαι. τὸ δὲ ἐν Σαίει τῆς Ἀθηνῶν (ἢ
 καὶ Ἴων νομίζουσι) ἔδδς ἐπιγραφῶν εἶχε ποιούτων,
 Ἐγὼ εἰμι πῶν τὸ γεγονός, καὶ ὄν, καὶ ἐσομένον καὶ τὸν ἐμὸν
 πέπλον ὁσείεις πῶ θνητὸς ἀπεκάλυψεν. ἐπὶ τὸ τῶν πολ-
 λῶν νομίζοντων ἴδον τὰρ Αἰγυπίοις ὄνομα τὸ Διὸς εἶναι
 τὸν Ἀμοῦ, (ὁ τὸ εὐβάλλεα ἡμεῖς Ἀμμοῖνα λέγουμεν)
 Μανθῶς μὲν ὁ Σεβεννίτης τὸ κεκρυμμένον οἶεται καὶ
 τὴν κρυφὴν ὑπὸ τῆς θηλοῦσθαι τῆς φωνῆς Ἐκα-
 τῆος δὲ ὁ Ἀβδερῆτης φησὶ πύτω καὶ τὸ εὐβάλλεα ἀλλήλους
 τὰ ῥήματα γρησάτῃ τῶν Αἰγυπίοις, ὅταν ἴνα τὸ εὐβάλλεα
 λαύτω. τὸ εὐβάλλεα γὰρ εἶναι τὴν φωνῆν. δὲ τὸν
 τὸ εὐβάλλεα τὸν τὰ πῶν τὸν αὐτὸν νομίζουσι, ὡς ἀφα-
 νῆ καὶ κεκρυμμένον ὄντα, τὸ εὐβάλλεα ἀνδρῶν καὶ τὸ εὐβάλλεα
 λουῖτες ἐμφανῆ ἡμέσθαι καὶ θηλοῦν αὐτοῖς, Ἀμοῦ λέ-
 γουσι. ἢ μὲν οὖν ἀλάβεια τῆς τῶν τὰ ἡεῖα σοφίας Αἰ-
 γυπίων, ποσάτῃ ἢ. μῦθους δὲ καὶ τῶν Ἑλλήνων
 οἱ σφάτῃ, Σόλων, Θαλῆς, Πλάτων, Εὐδόξος, Πυθα-
 γόρας (ὡς δὲ ἐνοῖ φασὶ καὶ Λυκούργος) εἰς Αἴγυπτον
 ἀφικόμενοι, καὶ συγγρημῶν τοῖς ἱερέουσιν. Εὐδόξον μὲν οὖν
 Χονούφεως φησὶ Μεμφίτου ἀρρημάτῃ Σόλωνα δὲ, Σόγ-
 χῆος Σαίτῃ. Πυθαγόρου δὲ, Οἰνούφεως Ἡλιουπόλιτου.
 μάλιστ' ὁ εὐβάλλεα, ὡς εἶπε, γαυμάδεις καὶ γαυμάσας τὸς
 ἀνδρας, ἀπεμμήσατο τὸ συμβολικὸν αὐτῶν καὶ μνη-
 εἰάδες, ἀναμίξας ἀνιήματα τὸ δόγματ' αὐτῶν γὰρ κελευμέ-
 νων γρημμάτων ἱερογλυφικῶν οὐδὲν ἀπολείπει τὰ πολλὰ
 τῶν Πυθαγορικῶν τὸ εὐβάλλεα τῶν, οἷον ἐπὶ τὸ Μῆεάδειν
 ἐπὶ δὲ φερῶ, μὴ δὲ ἐπὶ τῶν γρημμάτων, μὴ δὲ φοίνικα φυ-
 τεύειν, μὴ δὲ πῦρ μαχίρη σκαλῆν ἐν οἰκίᾳ. δοκῶ δὲ ἐ-
 γῶν καὶ τὴν μονάδα τὸς ἀνδρας ὀνομάζειν Ἀπόλλωνα, καὶ
 δυάδα τὴν Ἀρτέμιν, Ἀθηνῶν δὲ τὴν ἑβδόμηδα, Προσι-
 δῶνα δὲ τὸν τὸ εὐβάλλεα κῦβον, εἰκέναι τοῖς ἐπὶ ἱερῶν ἰδρυμῶσι,
 καὶ δωδεκάτοισι ἢ Διὰ καὶ γρημῶν. τὸν γὰρ βα-
 σιλέα καὶ κύριον Ὀσίειν ὀφθαλμῶν καὶ σκήπτρῳ γρημῶσι.

ἔχει δὲ ὁσείεις πῶ θνητὸς ἀπεκάλυψεν. ἐπὶ τὸ τῶν πολ-
 λῶν νομίζοντων ἴδον τὰρ Αἰγυπίοις ὄνομα τὸ Διὸς εἶναι
 τὸν Ἀμοῦ, (ὁ τὸ εὐβάλλεα ἡμεῖς Ἀμμοῖνα λέγουμεν)

A Quod autem semel in plenilunio suem macantes
 comedunt, rationemque hanc reddunt, Typho-
 nem cum plena Luna suem persequeretur repe-
 risset ligneam arcam, in qua Osiridis corpus iace-
 bat, idque disiecit: id non omnes probant, sed, ut
 & alia multa, non recte inauditam rem existimant.
 Enimvero priscos aiunt ita luxuriam, prodigali-
 tatem, ac deliciarum studium traduxisse, ut colu-
 mnam quoque perhibuit Thebis in templo po-
 sitam fuisse, in qua diræ imprecationes inscriptæ
 fuerint in Menim regem, qui primus Ægyptios
 tenui, & opum pecuniarumque non indigente victus
 ratione deduxisset. Dicitur etiam Technatis Boc-
 chorem qui filium habuit, cum expeditionem in
 Arabes faceret, & impedimenta morarentur ob-
 uio cibo suauiter usus, super toro somnum cepisse
 profundum. eaque re inductum, Meinin fuisse exse-
 cratum, ac approbantibus sacerdotibus, execratio-
 nem eam in columna incisam posuisse. Reges por-
 ro aut è sacerdotibus, aut è bellicosissimis legebantur:
 cum hæc gens ob virtutem, illa ob sapientiam in
 honore & autoritate esset. Qui autem è bellicosissimis
 creabatur rex, statim se sacerdotibus dabat, ac phi-
 losophicæ fiebat participes, pleraque fabulis occultan-
 tis ac sermonibus obscura veritatis indicia & ar-
 gumenta habentibus, quod sanè ipsi declarant, an-
 te templa Sphinges plerumque collocantes: quo in-
 nuunt suam rerum sacrarum doctrinam constare
 perplexa & subinuolucris latente sapientia. Quod
 Sai est Mineræ, quam eandem cum Ifide arbi-
 trantur, fanum, hæc habebat inscriptionem: Ego
 sum omne quod exstitit, est, & erit: meumque
 peplum nemo adhuc mortalium detexit. Porro
 cum plerique existiment peculiare apud Ægy-
 ptios nomen Iouis esse Amûn, quod nos produ-
 cto vocabulo Ammonem dicimus: Manethos Se-
 bennita ea voce occultatum, & occultationem iu-
 dicat significari: Hecataus autem Abderita hoc
 verbo inuicem uti Ægyptios ait cum alter alterum
 vocat. esse enim vocem inuocatiuam, & cum
 principem deum eundem cum Vniuerso putent,
 utpote obscurum & absconditum, vocari ab iis &
 orari Amûn dicentibus, ut prodat se ac conspi-
 ciendum præbeat. Talis ergo fuit Ægyptiorum
 accuratio in contemplatione rerum diuinarum.
 Testimonium perhibent etiam Græcorum sapien-
 tissimi, Solon, Thales, Plato, Eudoxus, Pythago-
 ras, & quorundam opinione etiam Lycurgus: qui
 in Ægyptum venerunt, & cum sacerdotibus ver-
 sati sunt, & ab Eudoxo quidè Chonuphin Mem-
 phitam fuisse auditum aiunt, à Solone Sonchiten
 Saitam, à Pythagora Oenuphin Heliopolitam.
 Pythagoras autem maximè, ut apparet in admi-
 ratione habitus admiratusque sacerdotes istos,
 imitatus est rationem eorum, res notis quibusdam
 & per ambages proponendi, suasque sententias
 inuolucris texit. Nam quæ vocantur litteræ hiero-
 glyphicæ, his pleraque Pythagoræ præcepta
 nihil concedunt, qualia sunt, Non edere in curru,
 Non insidere chænici, Non plantare palmam,
 Ignem in ædibus gladio non agitare. Ego verò
 sentio, quod Pythagorei vnitatem appellant
 Apollinem, binarium Dianam, septenarium
 Mineruam, primum cubum Neptunum, con-
 uenire cum his quæ fixa sunt in templis, atque
 adeò aguntur & pinguntur. Regem enim & do-
 minum Osirin, oculo & sceptro pictis expriment,

& no-
 quod
 lum n
 quam
 arden
 dicata
 dicum
 nueba
 noxia
 hoc en
 malit
 immi
 quam
 fabulas
 rum, di
 nus cal
 horum
 nisse. N
 faciunt
 & sapien
 noscit, e
 commo
 nacum e
 inuente
 Nam & C
 apprim
 quocq; ad
 lando ab
 iamnum
 substanti
 tatem ac
 similate
 diis inau
 ac philo
 legitimos
 nullum
 posse per
 leuius im
 Fabula ip
 fieri potes
 aiunt occ
 id flagitiu
 neq; in m
 amore de
 ludo cum
 cuiusvis d
 quinq; co
 quæ quin
 id est adie
 sti agunt
 tum, &
 ret, domi
 alii Pamy
 plo Iouis
 iuberetur
 & benefi
 rin à Satu
 ei sacra p
 quibus pe
 die Aruer
 nulli Oru
 nem, no
 perrupto
 gris. Qu
 Venerem
 tem Osir
 Mercuri

& nomen quidam interpretantur Multioculum: quod Os Aegyptiorum sermone: multum: Iri oculum notet. Caelum, quia ob perpetuitatem nunquam senescat, corde picto significant, cui focus ardens subiectus sit. Thebis simulacra fuerunt dedicata iudicum manib. carentium, & princeps iudicum oculos in terram deiectos habens: quo innuebatur iustitiam donis & alloquiis non esse obnoxia. Bellicosus sculptura annuli erat scarabeus. hoc enim insectu sexu femineo caret, omnes sunt masculi & femine in materiam in globum redacta immisso propagant genus, non alimento magis quam procreationi locum parantes. Ergo audiens fabulas quas de diis Aegyptii referunt, errores eorum, dissectiones in membra, multosq; alios id genus casus: necesse est vt dictoru recordere, nihilq; horum credas ita vt narratur actum fuisse aut euenisse. Non enim proprie cani Mercurium nomen faciunt: sed ob custodiendi ac vigilandi studium, & sapientia, qua inter amicum & inimicum internoscit, eum callidissimo (vt Plato ait) deorum accommodant. Neq; putant Solem infantem recens natum e loto exstuisse: sed sic ortum Solis pingunt, innuentes quomodo is ex humidis accendatur. Nam & Ochum Persaru regum crudelissimum ac apprimè terribile, quod is multis interfectis, Apin quoq; ad extremum mactasset & cum amicis epulando absumpsisset, Gladiu vocauerunt: itaq; etiamnum in recensione regum appellant. non sanè substantia eius ita exprimentes, sed morum asperitatem ac malitiam instrumento eadib. parato adsimilantes. Hac itaq; ratione ea quæ dicuntur de diis inaudiens atq; accipiens ab iis qui fabulam pie ac philosophicè interpretantur, ritusq; sacrorum legitimos obiens & feruens perpetuo, ac statuens nullum diis te sacrificiu, nullum prestare officiu posse perinde gratum, ac si de iis rectè sentias, non leuius impietate vitium superstitionem cuitabis. Fabula ipsa, inutilibus omnino & ociosis quantum fieri potest amputatis, sic breuissimè narratur. Regi aiunt occultè cum Saturno congressa Solem, qui id flagitium deprehendisset, imprecatum fuisse vt neq; in mense neq; in anno pareret. sed Mercuriu amore deæ captum, cum ea couisse, ac deinde in ludo cum Luna victorem, septuagesimam partem cuiusvis diei abstulisse, atque ex his omnibus dies quinq; confecisse, ac CCCLX anni diebus adiecisse: quæ quinq; dies nunc ab Aegyptiis Epagomenæ, id est adiectitiæ vocantur, & vt natales deorum festi aguntur. Prima autem earum die Osirin natum, & simul cum eo vocem editam, quæ indicaret, dominum omnium rerum in lucem prodire. alii Pamylem quandam aiunt cum Thebis e templo Iouis aquam peteret, vocem exaudiuisse, qua iuberetur proclamare, Osirin magnum regem & beneficum esse natum. itaque & hanc Osirin à Saturno traditum enutruisse, & Pamyliæ ei sacra peragi, Pallephoriis (id est sacrificiis in quibus penis imago vsurpatur) similia. Secunda die Aruerin natum, quem alii Apollinem, nonnulli Orum seniore dicunt. Tertia Typhonem, non suo tempore & loco, sed latere istu perrupto exsiluisse. Quarta Isidem in Panygris. Quinta Nephthya, quæ & Finem, & Venerem, & Victoriam nominant. Patrem autem Osiridis & Arueris fuisse Solem: Isidis Mercurium, Typhonis & Nephthys Saturnum.

A ἐνοι δὲ καὶ τοῦτομα διερμυδῶσι πολυόφθαλμον, ὡς ὁ μῦθος, ὁ πολὺ τῶν ὀφθαλμῶν Αἰγυπτία γλώτῃ φερόμενος τὸ ἕρπον, ὡς ἀγῆρω ἀφ' αἰδῆσθησ καρδία θυμὸν ἐξάρας ἰσοκλειδῆος. ἐν ᾧ Θήβαις εἰκόνες ἦσαν αἰακείδων δίκαστῶν ἀχειρες ἢ ὅ τῶ δὲ χειρὶ δικαστοῦ, καὶ αὐμύσα τοῖς ἕμμασιν, ὡς ἀδωρον ἄμα τὸ δικαστικὸν καὶ ἀέντευκτον ἔσαν. τοῖς ᾧ μαχίμοις καὶ ταρσῶν ἢ γλυφῆ σφαγίδος: ἔ γὰρ ὅτι καὶ ταρσῶν θήλις, ἀλλὰ πάντες ἀρσενες. τήλοισι δὲ τὸ γόνον, ὡς σφαιροποιῶσιν, ἔξοφῆς μάλλον ὑλίω ἢ χυρέσεως χεῖραν ὡς ἀποκλειδῶσιν. ὅτῳ οὖν ἀ μυθολογῶσιν Αἰγυπτίῳι

B καὶ τῶν θεῶν ἀκρύσις, πλάσας καὶ δεξιμοισμοῖς, καὶ πολλὰ τοιαῦτα μαθήματα, δεῖ τὸ πειρηθῆναι μνημονεύειν, καὶ μηδὲν οἰεῖσθαι τῶτων λέγεισθαι γεροντός οὕτω καὶ περὶ ἀκρίδων. οὐ γὰρ τὸ κύννα κρείως Ἐρμίου λέγουσιν, ἀλλὰ τὸ ζῶε ὁ φυλάκιον καὶ ὁ ἀγρυπνον, καὶ ὁ φιλόσοφον, γράσει καὶ ἀγρία ὁ φίλον καὶ ὁ ἐρπον οἰεῖσθαι, ἢ φησὶν ὁ Γλάτων, τὰ λογιστάτω τῶν θεῶν κυνικῶσιν. ὅσδε τὸ ἥλιον ἐκ λατοῦ γαμίσοισι βρέφος ἀνίγειν νεογιλόν, ἀλλ' οὕτως αἰακείω ἡλίου γράφοισι, τὴν ἐξ ὑδατῶν ἡλίου γινόμενῳ αἰακῆν ἀνιπτόμενοι. καὶ γὰρ τὸν ἐμῶτατον Γερσῶν βασιλέα καὶ φοβερώτατον

C ὤρον ἀποκτείναισιν πολλοῖς, τέλος δὲ καὶ τὸ Ἄπιν ἀποσφαλαίσα καὶ καὶ ἀδειπνήσαισιν, μὲ τῶν φίλων, ἐκάλεισαν μάχαρειν, καὶ καλοῖσι μέγιστον οὕτως ἐκ τῶν καλαλόγω τῶν βασιλέων, οὐ κρείως δὴ πού τὴν οἰσῆσιν αὐτῶ σιμῆμοντες, ἀλλὰ τὸ ἔθου τὴν σκληρότητα καὶ κακίαν ὀργῆσιν φονικῶν παρεκείσθαι. οὕτω δὴ τὰ καὶ θεῶν ἀκρύσασα καὶ δεξιμῶν τῶν ἐξ ηγεμονῶν τὸν μῦθον οἰσῆσ καὶ φιλόσοφως, καὶ δρασά μὴ αἰεὶ καὶ ἀφ' ἀφλάτουσα τὴν ἱερῶν τὰ νεομοσῆσιν, τῶ ᾧ ἀληθῆ δόξαι ἔχειν καὶ θεῶν, μηδὲν οἰοῦσθαι μάλλον μῆτε θυσεῖν μῆτε ποιῆσειν αὐτοῖς κει

D δεξιμοῖσιν, ὅσδε ἐλατῶν ἀποκλειδῶσιν καὶ ἀκρίδων δεξιδομοῖσιν. λέγεται ὁ μῦθος ὅτι ἐν βραχυτάτοισι ὡς ἐνεστὶ μάλιστ' τῶν ἀγῆρων σφόδρα καὶ ἀειτῶν ἀφαρῆσιν τῆσ Ρέας φασὶ κρύφα τὰ Κρόνω συγκημοῖσιν, ἀσδοῖσιν ἐκ τῶσασαδαι τὸ ἥλιον αὐτῆ μῆτε μίω μῆτε σῆσασα τεκεῖν ἔραδῆσιν τὸ Ἐρμίου τῆσ θεοῦ στωελεθῆν, εἶτα παῖσασα πέτῆσιν τῶ σελῶν, καὶ ἀφελῶσιν τῶ φῶτων ἐκείσιν ὁ ἐβδμηκῶσιν, ἐκ πῶτων ἡμέρας πέντε στωελεθῆν, καὶ πῶσ ἐξήκῶσιν καὶ πεισασίσιν ἐπάγειν ἀσ νῦν ἐπαρῶσιν Αἰγυπτίῳι καλοῖσιν, καὶ τῶν θεῶν γυμθλοῖσιν ἀ

E γροῖσιν τῆ μὴ πῶσ τῶ Ὀσείν γυμθασιν, καὶ φωνίω αὐτῶ τῶσ στωελεθῆν, ὡσ ἀπῶτων κρείως εἰσ φῶσ πῶσ σῆσιν. ἐνοι ὁ Παμύλιω ἰνά λέγουσιν ἐν Θήβαις ὑδρῶ μῶσιν ἐκ τῶ ἱεροῦ τῶ Διὸσ φωνίω ἀκρῶσιν, ἀφ' ἀκρῶσιν αἰεῖπῆν μὲ βοῆσ ὅπ μῆσας βασιλέσ ἀεργῆσ Ὀσείσ γυμθῆσ καὶ ἀφ' τῶσ ἀφῆσ τῶ Ὀσείν, ἐκ χειρῶσιν αὐτῶ τῶ Κρόνω, καὶ τῶ Παμυλίω ἐορτῶ αὐτῶ τελεῖσασιν, φῶσ ληφοῖσιν εἰσ κῆσ. τῆ ᾧ δὲ τῶ τῶ Ἀρῶσιν, ὅν Ἀ πόλωνα, ὅν καὶ πῶσ ὡσ τῶ Ὀσείσιν καλοῖσιν τῆ πῶσ τῶ Τυφῶνα, μῆ καρῶ, μῆδὲ καὶ γῶσιν, ἀλλ' ἀφ' ἀρῶσιν

F πληγῆ ἀφ' τῶ πῶσ ἀφῆσ ἀφῆσασιν τετάρτῆ ᾧ τῶ Ἰσῶ ἐκ πῶσ γυμθῆσ γυμθασιν, τῆ ᾧ πέμπτῆ Νεφθῶσιν, καὶ Τελεθῶσιν καὶ Ἀφῶσιν, ἐνοι ᾧ καὶ Νίκῶσιν ὀνομάσασιν. τῶ δὲ τὸν μῦθον Ὀσείν ἐξ ἡλίου καὶ τῶ Ἀρῶσιν, ἐκ ᾧ τῶ τῶ Ἰσῶ, ἐκ ᾧ τῶ Κρόνω τὸν Τυφῶνα καὶ τῶ Νεφθῶσιν

maris fluctibus eiectam, ericæ cuidam molliter infedisse. ericam autem breui temporis spacio pulcherrimum atque maximum edidisse germen, eoq; arcam circum amplexam occuluisse intra se. regem verò admiratum plantæ magnitudinem, precipidisse sinum quo arca non visa continebatur, ac tecto fulcri loco supposituisse. Hæc aiunt diuinitus emisso famæ spiritu Isidem edoctam Byblum venisse, & ad fontem confedisse demissam atque lacrymantem, neque cum vilo hominum verba commutasse. reginæ autem ancillis salutem dixisse, & comiter allocutam, crines earum replicasse, & à se mirabilem fragrantia suavitatem corporibus earum adspirasse. reginam visis ancillis desiderio peregrinæ captam fuisse, cum earum & crines & corpora spirarent ambrosiam. ita Isidem accitam & familiarem redditam, à regina nutriendo puerulo fuisse præfectam. Regis nomē Malcander fertur. reginam alii Astartam, alii Saosin, quidam Nemanun, quasi Mineruiam perhibeat. Isidem nutriendo puero digitum mammæ loco in os inseruisse: noctu mortales corporis partes ambulasse, & summa hirundinis forma ad columnam istam aduolasse atque lamentatam fuisse. tandem reginam re obseruata, clamore edito cum videret infantem amburi, eum immortalitate exuisse. Deam verò iam patefactam, postulasse columnam cui tectum incumbebat: eaq; subducta, nullo negotio ericam amputauisse, hancq; linteo velatam affuso vnguento regibus in manus tradidisse. coliq; etiamnum à Bybliis lignum istud in fano situm Isidis. Ipsam ad arcam accidisse, tantoque usam eiulatu, vt regis filiorum natu minor ex eo sit mortuus. cum maiore & arca Isidem nauis conscensa auerctam. cumq; Phædrus amnis sub auroram ederet auram asperiozem, iratam eum exsiccauisset. Vt primùm nacta fuit ocium & solitudinem arcam aperuisse, facieq; faciei imposta exosculatam illacrumasse. cum verò puer tacitè à tetgo accederet & quid ageretur obseruaret, sentientem Isidem se conuertisse, truciq; in eum ex ira intuitam vultu: puerum eo terrore consternatum obiisse, alii non sic dicunt, sed quo modo commemoratum est in mare excidisse. In honore tamen haberi propter Isidem. esse enim Manerotem hunc, quem in conuiuio Egyptii cantant. Alii puero nomen fuisse Palæstino, & à dea conditam urbem ei cognominem Pelusium. Manerotem autem illum qui cantatur, autorem fuisse musicæ narrant. Sunt qui Manerotem negent hominis esse nomen: sed affirmant ista voce Egyptio sermone conuiuas modestiæ admoneri: atque hoc esse quod identidem nominando Manerote Egyptii significant. quo pacto scilicet etiam mortui simulacrum in cistella circumlatum, non sit monumentum eorum quæ Osiridi euenerunt, vt nonnulli existimant: sed quod censeant monendos conuiuas ita vt fruantur præsentibus, vt mox ipsi quoque tales futuri, ideo inferri eam in conuiuia imaginem. Cum autem Isis ad Orum filium, qui Buti educabatur, iter faceret, & arcam extra conspectum hominum deposuisset, Typhonem noctu venantem ad Lunam incidisse in arcam eam,

A ὡς πρὸς τὴν Βύβλον χῶρον ὑπὸ τῆς θαλάττης ἐκκυμῶνταισαν αὐτῷ ἐρίκη ὑπὸ μαλθακῶς ὁ κλύδων πρὸς ἐμῆξεν. ἢ δὲ ἐρίκη κάλλιστον ἔργον ὀλίγω χρόνῳ καὶ μέγιστον ἀναδραμοῦσα πρὸς ἐπίπυξεν καὶ πρὸς ἐφύ καὶ ἀπέκρυψεν εἰπὸς ἐαυτῆς. θαυμαστος δὲ ὁ βασιλεὺς τοῦ φυτοῦ ὁ μέγιστος καὶ πρὸς ἐπιπέτων τὸν πρὸς ἐρίκη τὴν σπέρν οὐχ ὄραμένῳ κλύδων, ἐρείσμα τῆς γένης ὑπέστησε. ταῦτα τε πρὸς ἐμῆξεν φασὶ δαμονίῳ φήμης πυθομένη τὴν Ἴσον εἰς Βύβλον ἀφικέσθαι, καὶ κηλίσασθαι ἐπὶ κλύδων ταπεινῶ καὶ δεδακρυμένῳ, ἀλλὰ μὲν μηδενὶ πρὸς ἀλάλειασθαι, ὁ

B ὁ βασιλεὺς τῆς θεοπαίδας ἀπαύξασθαι καὶ φιλοφρονέσθαι, τὴν τε κλύδων πρὸς ἀπλέκυσαν αὐτῆς, καὶ τὰ χρωπὶ θαυμαστὴν ἀνάδην ἐπιπνέουσιν ἀφ' ἐαυτῆς. ἰδύσης ὁ βασιλεὺς τῆς θεοπαίδας, μέρῳ ἐμπειεῖν τῆς ξένης τῆς τε τριχῶν τῶ τε χρωπὸς ἀμφοτέρω πνέοντος οὕτω ὁ μέγιστος περὶ φησὶσαν καὶ ἡρομένη σιωπῆ, ποιήσασθαι τοῦ παιδίου τὴν ἴσον. ὄνομα ὁ τῶ μὲν βασιλεῖ, Μάλχανδρον εἶναι φασὶ αὐτῷ ὁ οἰκῶν Ἀσάρτιον, οἱ δὲ Σάωσον, οἱ δὲ Νεμαρουῦ (ὅσῳ ἂν Ἕλληνας Ἀθωάδα) πρὸς πικρῶν. βρέφειν ὁ τὴν Ἴσον, αὐτῆς μασοῦ τὸ δάκτυλον εἰς ὁ σῶμα τῆ παιδίου

C διδύσαν, ὑκτωρ ὁ πρὸς ἐμῆξεν τὰ θνητὰ τοῦ σώματος. αὐτῷ δὲ ἡρομένη χελιδόνα τῆ κίονι πρὸς ἐπέτεσθαι καὶ θρηνηῖν, ἀγρῆς οὐ τὴν βασιλίστην πρὸς ἀφύλαξασθαι καὶ ἐγκραγῶσαν ὡς εἶδε πρὸς ἐμῆξεν ὁ βρέφος, ἀπελέσθαι τὴν ἀθανάσια αὐτῆ. τὴν ὁ πρὸς φαιεῖν ἡρομένη ἀτήσασθαι τὴν κίονα τῆς γένης: ὑπελέσθαι δὲ ῥᾶσα πρὸς ἐμῆξεν τὴν ἐρίκη, εἶτα ταῦτα μὲν ὁθόνη πρὸς ἐκάλυψασθαι, καὶ μέρῳ κηλίσασθαι ἐγκραγῶσαν τοῖς βασιλεῶσι, καὶ νῦν ἐπὶ σέξασθαι Βυβλίου ὁ ξύλον ἐν ἱερῶ κλύδων Ἴσους. τῆ δὲ σπέρν πρὸς ἐμπειεῖν, καὶ κηλίσασθαι τηλικῶν, ὡς τε τῆς παιδίων τοῦ

D βασιλέως τὸν νεώτερον ἐθνηεῖν, τὸν ὁ πρὸς ἐμῆξεν μὲν ἐαυτῆς ἐγρῶσαν καὶ τὴν σπέρν εἰς πλοῖον ἐπέμψεν ἀναγῆσαι. τὸ ὁ Φαῖδρου πρὸς ἀμῶν πρὸς ἐμῆξεν ἐκβεβηλὸς ὑπὸ τὴν ἴσον, θυμῶνται ἀναγῆσαι ὁ πρὸς ἐμῆξεν. ὅπου ὁ πρὸς ἐμῆξεν ἐρημίας ἐτυχεν, αὐτῷ καὶ ἐαυτῷ ἡρομένη, ἀνοῖξεν τὴν λάρνακα, καὶ τὰ πρὸς ἐμῆξεν ὁ πρὸς ἐμῆξεν ἐπιπνέουσιν, ἀπαύξασθαι καὶ δακρυεῖν. τῆ ὁ παιδίου σιωπῆ πρὸς ἐμῆξεν ἐκ τῆς ὁ πρὸς ἐμῆξεν κηλίσασθαι ἀνοῖξεν, ἀνοῖξεν μέρῳ πρὸς ἐμῆξεν καὶ δεινὸν ὑπὸ ὀργῆς ἐμῆξεν. ὁ ὁ παιδίου σῶν ἀναγῆσαι ὁ τὰ πρὸς ἐμῆξεν, ἀλλὰ ἀπῆξεν.

E θνηεῖν. οἱ δὲ φασὶ ὅτι ἔτος, ἀλλ' ὡς εἶρηται ἔσπον ἐκπεεῖν εἰς τὴν θαλάσσην. ἐχει ὁ ἴμας δὲ τὸν ὁ πρὸς ἐμῆξεν ἀδδουσιν Αἰγύπιοι πρὸς ἐμῆξεν τὰ συμποσια Μανέρωτα, τῶτον εἶ). ἴνες ὁ τὸ μὲν παιδία κηλίσασθαι Γαλασιτῶν, ἢ Πυλῆσιον, καὶ τὴν πόλιν ἐπάνυμον ἀπὸ αὐτῆς ἡροῦσαι, κηλίσασθαι ὑπὸ τῆς θεοῦ τὸν δὲ ἀδδόμενον Μανέρωτα, πρὸς ἐμῆξεν μέρῳ ἰσορῶσιν. ἐνοι δὲ φασὶ, ὄνομα μὲν σῶδενός εἶ), ἀλάλεκτον δὲ πῖνοισιν ἀπῆξεν καὶ θαλεῖσθαι πρὸς ἐμῆξεν, ἀμῶν τὰ πρὸς ἐμῆξεν παρείη. τῶτον γὰρ τὰ Μανέρωτα πρὸς ἐμῆξεν ἀναφωρεῖν ἐκάσποτε τοῖς Αἰγύπιοις, ὡς πρὸς ἀμῶν καὶ ὁ δεικνύμενον αὐτοῖς εἶδωλον ἀπῆξεν τῶ πρὸς ἐμῆξεν ἐκ κηλίσασθαι πρὸς ἐμῆξεν, ὅτι ἐστὶν ὑπὸ μνημα ὁ πρὸς ἐμῆξεν Ὀσίριδος παύσης, ἢ

ἴνες ὑπὸ λαμβάνουσιν, ἀλλ' οἱ οἰκῶντες πρὸς ἐμῆξεν αὐτῆς χηλίσασθαι τοῖς παρῶσιν καὶ ἀπολαύειν, ὡς πρὸς ἐμῆξεν αὐτῆς μελαπιούτῃς ἐσπέρωσι, οὐ χηλίσασθαι ἐπὶ κῶμον ἐπεισάγρῃσι. τῆς ὁ Ἴσους πρὸς ἐμῆξεν τὸν Ὀσον ἐν Βούτῳ βεβόμενον πρὸς ἐμῆξεν, ὁ ὁ ἀγγεῖον ἐκποδῶν ἀποθνήσκῃς, Τυφῶνα κληγεταῖα νύκτωρ πρὸς τὴν σελήνῳ ἐτυχεῖν αὐτῶ,

καὶ τὸ σῶμα γυμνασίου διελεῖν εἰς τεσσαρεσκαίδεκα μέ-
 ρη, καὶ διαρρίψαι· τὴν δὲ Ἰσιν πυρομυθίῳ ἀναζητεῖν ἐν
 βασιλῆϊ παπυρίῳ, τὰ δὲ ἐλεῖν διὰ κλέεσσαν. ὅθεν οὐκ ἀδικεῖ-
 εσθαι τὴν ἐν παπυρίοις σκάφει πλείονας ἢ τὴν κρο-
 κοδείλων, ἢ φοβουμυθίων, ἢ σεβομυθίων διατῶν τῶν ἐκ τῆ-
 ς δὲ καὶ πολλοὺς τάφοις ὁ αἰετός ἐν Αἰγύπτῳ λέγεσθαι
 διατῶν τῶν παρὰ τὴν γῆν ἐκείνην μετέρι παφῶν ποιεῖν. οἱ δὲ
 οὐ φασι, ἀλλὰ εἰδὼλα πυρομυθίῳ διδόναι καὶ ἐκείνην πό-
 λιν, ὡς τὸ σῶμα διδόναι· ὅπως τῶν πλείονων ἔχη ἡμᾶς·
 καὶ ὁ Τυφὼν ἐπιχερτήσῃ, τὴν Ὄρου τὴν ἀληθινὴν τάφον ζη-
 τῶν, πολλῶν λεγόμενων καὶ δεικνυμένων ἀπαγορεύσῃ. μόνον B
 δὲ τῶν μερῶν τῆς Ὀσίειδος τῆς Ἰσιν οὐκ ἀρεῖν τὸ ἀγδιὸν ἀγδιὸς
 γὰρ εἰς τὸν ποταμὸν ριπῶναι, καὶ γένεσθαι τὸν τε λεπιδωτὸν
 αἰετὸν καὶ τὸν φαγγρον καὶ τὸν ὄξυρυγχον, ὡς οἱ μάλιστα τῶν
 ἰχθύων ἀφοσοῦσθαι. τὴν δὲ Ἰσιν αἰετὸν ἐκείνης μίμημα ποι-
 σαμυθίῳ καὶ περὶ τὸν φαλλον, ὃ καὶ νῦν εὐρτάξιν τὴν Αἰ-
 γυπτίους. ἐπεὶ τὰς Ὄρου τῆς Ὀσίειδος ἐξ ἄλλου τῶν ἀγα-
 νόμῳ διαπορεύσῃ ὅτι τὴν μάχην καὶ ἀσκεῖν. εἴτα διε-
 ρωτήσῃ τὴν κάλλιπον ἠγείται. τῆς δὲ φήσαντος τὰ πατεῖ καὶ
 τῆς μητεῖς τιμωρεῖν κακῶς παροῖσι· δούτερον ἐρέσθαι τὴν
 χρυσομετέρον οἴεται ζῶον εἰς μάχην ἐξίῃσι. τῆς δὲ Ὄρου C
 ἵππων εἰπόντος, ἐπιθαμάσῃ καὶ διαπορήσῃ πῶς οὐ λέοντα
 μάλλον, ἀλλ' ἵππων. εἰπεῖν οὖν τὸν Ὄρου ὡς λέων μὲν ἀ-
 φέλιμον ἐπιδομῶν βοηθείας ἵππων δὲ φέρωντα διαπο-
 σῃ καὶ κατὰ μάλα τὸν πολέμου. ἀκούσῃ τῶν ἠδῆ-
 ναί τὸν Ὀσίειν, ὡς ἰκανῶς τῶν ἀσπίδα σαμυθίου τοῦ Ὄρου.
 λέγεσθαι δὲ ὅτι πολλῶν μετὰ τῶν ἀγδιῶν αἰετῶν τῆς Ὄρου, καὶ
 ἡ παλακὴ τῆς Τυφῶνος ἀφίκετο Θούνης. ὅφιν δὲ ἡς ἐπι-
 διώκων αὐτὴν ἔπειτα τῆς Ὄρου κατεκέρπη, καὶ νῦν
 εἴτις τῆς ὄρνιθός τῃς ἀσπίδα αἰετῶν εἰς μέσον καὶ ἀκρότατοι.
 τὴν μὲν οὖν μάχην ὅτι πολλὰς ἡμέρας ἡμέσθαι καὶ κρα-
 τήσῃ τῆς Ὄρου, τῆς Τυφῶνος δὲ τὴν Ἰσιν δεδεδυμένον τῶν ἀγα-
 βοῦσσαν, οὐκ ἀελεῖν, ἀλλὰ καὶ λῦσθαι καὶ μετῆναι· τὸν δὲ Ὄρου
 οὐ μετεῖως ἐνεγκεῖν, ἀλλ' ἐπιθαλόντα τῆς μητεῖς τῆς χεί-
 ρος ἀποπάσῃ τῆς κεφαλῆς τῆς βασιλείου. Ἐρμυθίῳ τῶν
 θεῖναι βούκερον αὐτῆς κείνος. τῆς δὲ Τυφῶνος δίκην τῶν Ὄ-
 ρου νοθείας λαχόντος, βοηθήσαντος δὲ τῆς Ἐρμυθίῳ, καὶ τῆς Ὄρου
 ἔπειτα τῆς Ἰσιν γήσιον κριθίῳ, τῆς Τυφῶνος δὲ τὴν Ἰσιν
 μάχης καὶ ἀπολεμῶν θύων. τῆς δὲ Ἰσιν μὲν τῆς τελευτῆς ἐξ
 Ὀσίειδος συγνομῶν, τεκεῖν ἠλιτόμυθον καὶ ἀσπιδὴν ποῖς κα-
 τὰ τὴν γῆν τὸν Ἀρποκράτην. ταῦτα σχεδὸν ἐστὶ τῆς μύθου E
 τῆς κεφαλῆς, τῆς δις φημιστῶν ἐξαρεθέντων· οἷον ἐστὶ τῆς
 τῆς Ὄρου διαμελισμὸν καὶ τὸν Ἰσιν ἀποκεφαλισμὸν. ὅτι
 μὲν οὖν εἰ ταῦτα περὶ τῆς μακρείας καὶ ἀφάρτης φύσεως,
 καὶ ἡ μάλιστα νοεῖται τῆς Ἰσιν, ὡς ἀληθῶς παραφέντα καὶ
 συμπεσόντα δόξαζοι καὶ λέγουσιν, ἀποπύσῃ δὲ καὶ κα-
 τὰ τὴν γῆν τὸν Ἀρποκράτην, ὅθεν δὲ λέγειν παρὰ τῆς
 καὶ γὰρ αὐτῆς δις κελεύεις ποῖς ἔτω τῶν ἀνόμων καὶ βαρβάρων
 δόξας περὶ τῆς Ἰσιν ἔχουσιν· ὅτι δὲ οὐκ ἔοικε ταῦτα κρομῆ μυ-
 θύμασιν ἑρατοῖς καὶ ἀφαινοῖς πλάσμασιν, οἷα ποιητῶν καὶ
 λογογράφων, κατὰ τῶν οἱ ἑράχων, ἠγνῶντες ἀφ' ἑαυτῶν F
 ἀπαρχὰς ἀυποθέτους ὑφαινοῖσι καὶ ἀποπύνοισιν, ἀλλ' ἔχειν
 ἡμᾶς ἀπορίας καὶ παρὰ τὴν διηγήσει αὐτῆς. καὶ κατὰ τῶν οἱ
 μαθηματικῶν τὴν Ἰσιν ἔμφασιν εἶναι τοῦ ἡλίου λέγουσι
 ποικιλομυθίῳ τῆς παρὰ τῆς Ὀσίειδος ἀγαθῶν τῆς ὄψεως,

A cadaverq; agnitū in partes quatuordecim discer-
 pisse, easq; disiecisse: Isidem re comperta, paludes
 papyreo lembo pernavigasse & frustra cōquisuisse.
 hinc esse, quod qui papyrinis nauigiis vehuntur, ii
 à crocodilis nō infestantur, aut metuentib. aut ve-
 nerantib. eos propter deam. atq; hanc esse causam,
 quod multa sunt in Ægypto sepulcra Osiridis, quia
 Isis frustum quodque ita ut inciderat humauerit.
 Alii hoc negant. simulacra aiunt Isidem fecisse, &
 singulis singula vrbib. dedisse, simulantē cadauer
 se dare, ut is à plurib. coleretur, & si Typhon præ-
 ualeret, verumq; Osiridis sepulcrū quæreret, mul-
 tis cōmonstratis, de inueniendo desperaret. de om-
 nib. mēbris solū penē Osiridis nō fuisse ab Iside
 repertū. hunc enim statim fuisse in Nilum abiectū,
 gustatumque à lepidoto siue squameo, phagro, &
 oxyryncho piscibus: quos præ aliis piscib. exsecra-
 tur Ægyptii. Isidem autem eius loco phallum (id
 est veretrum) eius imitatione confecisse atq; con-
 fecrasse: quo hodieq; in sacris utatur Ægyptii. De-
 inde Osiridē Oro ab inferis prestō adfuisse, eumq;
 ad prælium instituisse atq; exercuisse. percunctatū
 etiā postea fuisse quid pulcerrimū putaret. cumq;
 respondisset Orus, Vlscisci patrem & matrē iniuria
 adfectos, vltcrius quæsiuisse, quodnam animal ad
 pugnā eunti censeret vtilius. cum equum respon-
 disset Orus, miratū fuisse & in dubium vocasse, q;
 non leonē potius quā equum dixisset. respondisse
 Orum, esse leonē vtilem indigenti auxilio, equum
 autē facere ad instandum hosti eumq; interficien-
 dum. his auditis delectatum Osirin fuisse, ut qui sa-
 tis instructum ad pugnam Orum sentiret. Narrant
 subinde cō pluribus ad Orum transeuntibus, pellicem
 quoq; Typhonis, nomine Thucridē ad eum
 se contulisse, & anguē qui eam persequeretur ab
 Ori hominib. fuisse occisum. ideoq; adhuc funi-
 culum in medium proiici & conscindi. Prælium
 porrò per plures dies durasse, ac victoria Orum
 potitū. Isidem, cum vincitum Typhonē esset nacta,
 non modò nō interfecisse, sed & soluisse & missum
 fecisse. idq; Orum ita indignè tulisse, ut matri inie-
 cerit manus, & regium ornatū à capite eius detra-
 xerit. sed Mercurium Isidi galeā è bouis factā capi-
 te imposuisse. Cumq; Typhon Oro diem illegiti-
 morum natalium dixisset, auxilio Mercurii Orum
 à diis fuisse legitimum iudicatum. Typhonē aliis
 duab. pugnis debellatū. Isin ex Osiride, qui à morte
 cum ipsa coiuisset, exterricinum & inferiorib. de-
 bilem mēbris filium peperisse, Harpocratē nomi-
 ne. Hæc ferè sunt fabulæ capita, omiffis iis quæ au-
 ditu sunt difficillima, ut de Oro mēbratim discer-
 pto, & Iside capite truncata. Enimuerò hæc si sen-
 tiant ac dicant homines de beata & interitus ex-
 pte natura, qua potissimū intelligitur numen,
 tanquā re vera sic gesta & obita, despuendum esse
 ob indignitatem rei, & os purgandum, ut est apud
 Æschylū, nihil attinet ad te dicere. vltro enim suc-
 censes iis, qui tam impias & barbaras de diis habēt
 opiniones. Non tamen ignoras ista non omninò
 germana esse fabularum & inanium figmētorum,
 qualia cōminiscuntur poëtæ & fabularum scri-
 ptores araneorum instar ex seipsis gignentes initia
 nullo fundamento innixa, eaque pertexentes:
 sed habere disputationes quasdam in se, & certo-
 rum narrationes euentorum. Et quemadmodum
 mathematici arcum cœlestem Solis tradunt esse
 imaginem variatam visus ad nubem reflexu:

fic fab
 flecter
 brem
 rum d
 define
 cosa &
 lulis li
 Osirid
 corpus
 ter ali
 in qu
 bydi q
 potent
 dem cu
 tem Ap
 ibiq; c
 vrbis al
 pulcrum
 ante vrb
 accessu
 pilces ap
 traicere
 methid
 gnitudi
 pro lepu
 esse Bu
 de Taph
 nomen
 ligni sc
 grati fu
 num sen
 do, sed &
 apud se
 deorum
 rum au
 nam Isid
 thin: Ori
 ad alend
 ditent co
 dos inco
 nullum c
 ortus ex
 multa tal
 tur hoc p
 notū, qu
 diuinc n
 postmod
 facilimo
 molesta,
 habent
 rant eni
 habuisse
 albū, Os
 sent. ad h
 bernator
 nomen.
 dera rela
 Orione
 alterū Is
 ne hoc si
 tantum,
 multis h
 giosus h
 correpta
 detur, q
 cere: ho
 hominil

fic fabula hoc loco indicium est orationis aliò re-
 flectētis intellectū. Declarant hoc sacrificia lugu-
 brem ac tristem speciē prae se ferētia. tum templo-
 rum dispositiones, aliquando in pinnas, & stadia
 definentiū sub dio sita ac pura: aliquando tenebri-
 cosa & operta infra terram habētium sacraria, cel-
 lulis similia & adytis. Non minimum huc faciunt
 Osiridis templa tam multis in locis celebra, cuius
 corpus multis in partib. terrae sepultum fertur. In-
 ter alias vrbes Abydus & Memphis nominantur,
 in quib. solis verē extet Osiridis sepulcrum. Et A-
 bydi quidem humanatur. Aegyptiorum fortunis ac
 potentia praecipui, studiosē hoc ambientes, vt eo-
 dem cum Osiride potiantur sepulcro. Memphi au-
 tem Apis nutritur, vt pote animae eius simulacrum,
 ibiq; etiam corpus cōditum perhibent. ac nomen
 vrbis alii portum bonorum interpretantur, alii se-
 pulcrum Osiridis. exiguam quoq; insulam quae est
 ante vrbes sita, aiunt reliquo tempore omnib. in-
 accessam esse, ac ne aues quidem eò deuolare aut
 pisces appellere. statò tempore sacerdotes in eam
 traicere, ac parentare, & monumentum coronare
 methidæ plantæ obumbratum, q̄ omnis oleæ ma-
 gnitudinē excedat. Eudoxus, cum multa in Aegy-
 pto sepulcra Osiridis perhibeantur, corpus situm
 esse Busiride ait: eam enim fuisse patriam eius. iam
 de Taphosiri disputandū non esse, cum ipsum hoc
 nomen significet sepulcrū Osiridis. Laudo autem
 ligni secturā, & lini scissionē, & liba quae inferiarū
 gratia funduntur. q̄ his multa admixta sunt arca-
 num sensum sacrorū innuentia. Neq; horum mo-
 dō, sed & reliquorū deorū corpora pōtiffices aiunt
 apud se obita morte deposita procurari: scil. eorū
 deorum, qui ortus & interitus expertes nō sint. eo-
 rum autem animas in cælo fulgere, & esse stellas.
 nam Isidis vocari à Græcis Canē, ab Aegyptiis So-
 thin: Orionē esse Ori, Typhonis Vrsam. Cum autē
 ad alenda q̄ venerantur animalia sumtum suppe-
 ditent constitutū Aegyptii, soli (vt fertur) Thebai-
 dos incolæ immunes sunt. hi enim mortalē deum
 nullum censent, sed deum qui Kneph ipsis dicitur,
 ortus exfortē & immortalē putant. Cæterum quia
 multa talia dicuntur & monstrantur, qui arbitran-
 tur hoc pacto cōmemorari euenta regū aut tyran-
 norū, qui cum ob excellentē virtutē aut potentiā
 diuinę naturę dignitatem sibi arrogassent, grauib.
 postmodō fortunæ aduersitatib. fuerint perculsi: ii
 facilimo vtūtur orationis effugio, & q̄ auditu sunt
 molesta, nō ineptē à diis ad homines transferunt,
 habentq; sua adminicula ex historiis vulgatis. Nar-
 rant enim Aegyptii Mercuriū alterum cubitorum
 habuisse breuiorē, Typhonē fuisse rufum, Orum
 albū, Osirin nigrū: vt qui homines natura exstitif-
 sent. ad hæc imperatorem nominant Osirin, & gu-
 bernatorē Canopum, cum quo stella idem habeat
 nomen. & nauim, q̄ Argo Græcis dicitur, inter si-
 dera relatā in honorē nauis Osiridis, nō procul ab
 Orione & Cane ferri: quorū siderum alterū Oro,
 alterū Isidi sacrum Aegyptii censent. Vereor autē
 ne hoc sit immobilia mouere, & bellum inferre nō
 tantum, vt Simonides aiebat, longo tempore, sed
 multis hominibus gentibus, & familiis, quas reli-
 giosus horum deorum cultus quasi furore diuino
 correptas tenuit. neq; aliud mihi ferē hoc esse vi-
 detur, quam tanta nomina è cælo in terras dedu-
 cere: honoremq; & fidem omnib. propemodum
 hominib. ab ipso ortu ingeneratam exturbare atq;

A οὕτως ὁ μῦθος ἐν ταῦτα λόγου ἰνὸς ἐμφασίς ἐστὶν ἀνακλι-
 τος ἐπ' ἄλλα τιῶν ἀφαινοῖαι, ὡς ὑποδηλοῦσιν αἱ τε θυοῖαι
 ὁ πένθημον ἔχουσαι καὶ σκυθροπὸν ἐμφαινομένον, αἱ τε τῆναῶν
 ἀφαινοῖαι, πῆ μὲν ἀειμύρων εἰς πτερά καὶ δρέμοις ὑποαι-
 θρίοις καὶ κατὰ τοὺς, πῆ ὁ κρυπτὰ καὶ σκόπια καὶ γῆς ἐχόν-
 των σολισήρια Θησαύοις εὐοικῶτα καὶ σπικῶις: ἔχ' ἠκιστα δὲ ἡ
 τῆν Ὀσπείων δόξα, πολλαχρὸν κείσθαι λεγόμενον τοῦ σώ-
 ματος. Ἀβυδὸν ἴσως ἡ Μίμφιν ὀνομάζεσθαι πολίχνιον λέ-
 γουσι, ὡς μόνῳ ὁ ἀληθινὸν ἔχουσαν, ἔντε Ἀβυδῶ τῆς δι-
 δάμονας τῆν Αἰγυπθίων καὶ διωατοῖς μάλιτα θάπτεσθαι
 B φιλομυμυμύροις, ὁμοτάφοις εἶ) τῶ σώματος Ὀσπείδος. ἐν ὅ
 Μέμφει βέβησθαι τὸν Ἀπιν, εἰδῶλον ὄντα τῆς σκείνου ψυ-
 χῆς, ὅπου καὶ ὁ σῶμα κείσθαι. καὶ τιῶ μὲν πόλινοι μὲν
 Ὀρμον ἀγαθὰν ἐρμύλυθουσι, οἱ δὲ ὡς τὰ φων Ὀσπείδος. τιῶ
 ὁ πτερὸς πύλας Νισιτάρῳ ἄλλως μὲν ἀβασθὸν ἀπασι καὶ
 ἀπασι πτεράσθαι εἶ), καὶ μὴ δὲ ὄρηθας ἐπ' αὐτῷ κερτρεῖν,
 μὴ δὲ ἰστῶ πτερὰσθαι, ἐνὶ ὅ κατὰ τῆς ἱερείς ἀφαινοῖαι
 C τας ἐναγίξιν καὶ κατὰσθαι τὸ σῆμα μηθίδης φυτῶσθαι
 σκιαζόμενον, ὑποαίθρῳ πάσης ἐλαίας μέγεθος. Εὐδοξος
 δὲ, πολλὰν τὰ φων ἐν Αἰγυπθίῳ λεγόμενον, ἐν Βοισπείδι ὁ
 σῶμα κείσθαι. καὶ γὰρ πατρίδα ταῦτῳ γερονέαι τῶ Ὀσπεί-
 δος. ἐκείνῳ μὲν τοῦ λόγου δεῖσθαι τιῶ Ταφῶσθαι: αὐτὸ γὰρ
 φερέσθαι τὸ ὄνομα ταφῶ Ὀσπείδος. ἀγὰν ὁ πτερὸς ἐξέλου
 καὶ ἔχουσιν λίνου, καὶ γὰρ ἔχουσιν χρομύρας, ἀφ' ὅ πολλὰ τῆν μυστικῶν
 ἀναμειμίξθαι τῶτοις. οὐ μόνον ὁ τῶτων οἱ ἱερεῖς λέγουσι, ἀλλ'
 D καὶ τῆν ἄλλων θεῶν, ὅσοι μὴ ἀγῆνητοι μὴ δὲ ἀφθαρτοί, τὰ
 μὲν σώματα παρ' αὐτοῖς κείσθαι καμῶτα καὶ θεραπείας, τὰς
 δὲ ψυχὰς ἐν οὐρανῷ λάμπειν ἄσπρα, καὶ καλεῖσθαι κύ-
 να μὲν τ' Ἰσίδος ὅφ' Ἑλλῶων, ὑπο Αἰγυπθίων ὁ Σῶθιν,
 Ὡ εἶονα ὁ τ' Ὡσθιν, τ' ὁ Τυφῶνος, ἀρκῶν. εἰς ὅ τας γε-
 E φῶς τῆν πησομύρων ζώων, τῆς μὲν ἄλλοις στυτεταγμύρας
 τελεῖν, μόνους ὁ μὴ δίδουσι τῆς Θησαύοις κατὰσθαι, ὡς
 δητὸν θεὸν οὐδένα νομίζουσι, ἀλλὰ ὅν κατὰσθαι αὐτοῖς κρη-
 φαγῆθον οἶσθαι ἀθάνατον. πολλὰν ὁ πτερὸς τῶν λεγόμενων
 καὶ δεικνυμένων, οἱ μὲν οἰόμενοι βασιλέων ταῦτα καὶ τυραν-
 νων δι' ἄρετιῶν ὑποφάρεσθαι ἡ διωαμιν, ἀξίωμα τῆ
 δόξη θεότητος ἐπιγεραφαιμύρων, εἶτα χρομύρων τύχης
 ἔργα καὶ πάθη δεινὰ καὶ μεγάλα ἀφαινοῖαι, ἔσθαι
 ράσθαι μὲν ἀποδράσθαι τῶ λόγου χρομύρας, καὶ ὁ δὲ δὲσθαι οὐ
 φάσθαι ἀπὸ τῆν θεῶν ἐπ' αὐθροπῶις μετὰσθαι, καὶ ταῦ-
 F τας ἔχουσιν ἀπὸ τῆν ἱσορμύρων βοηθείας. ἱσορῶσι γὰρ Αἰγυ-
 πθιοί τ' μὲν Ἐρμύλυθὸν σῶμα μὲν ἡρῶτα γαλιὰσθαι, τ' ὁ Τυ-
 φῶνα, τῆ χρομύρας πτερῶν, λαχῶν ὁ τ' Ὡσθιν, καὶ μετὰσθαι
 τ' Ὀσπείν, ὡς τῆ φύσει γερονέσθαι ἀφαινοῖαι. ἐπὶ ὅ κατὰσθαι
 γῶν ὀνομάζουσι Ὀσπείν, καὶ κυβερνήτιῳ Κῶμῶσθαι, οὐ φασθαι
 ἐπῶνυμον γερονέαι τὸν ἀσθαι καὶ ὁ πλοῖον ὁ κατὰσθαι Ἑλ-
 λῶνες Ἀργῶ, τῆς Ὀσπείδος νεῶς εἰδῶλον ἐπὶ ἡμῆ κατὰσθαι
 εἰσομύρων, οὐ μακρὰν φερέσθαι τ' Ὡ εἶονος καὶ τῶ Κωῶσθαι, ὡν
 ὁ μὲν Ὡσθιν, ὁ ὁ Ἰσίδος ἱερῶν, Αἰγυπθιοί νομίζουσι. ὁ κῶσθαι
 δὲ μὴ ποῦτο ἡ τὰ ἀκίνητα κινεῖν, καὶ πολεμεῖν ἐν τῶ πολλῶ
 χρομύρας, καὶ Σιμυθίδῳ, μόνον, πολλοῖς δὲ δὲσθαι ἐδνεσθαι
 καὶ ἡρῶσι κατὰσθαι ὑπο τῆς πτερῶς τῆς θεοῖς πύτοις ὀσπεί-
 τῆς ὀσπείν ἀπολιπόντας, ὅς οὐρανοῦ μετὰσθαι ἐπὶ γῶ
 ὀνομάσθαι τηλικαῦτα, καὶ ἡμῶ καὶ τῶσθαι ὀλίγου δεῖν ἀπα-
 σθαι ἐν πτερῶσθαι ἡρῶσθαι ἐνδεδουκῶσθαι ὅσθαι καὶ ἡμῶσθαι,

μεγάλας μὲν τὰ ἀθέω λεῶν κλισιάδας ἀνοίξεντας καὶ ἔξα-
 θεοπίστον τὰ θεῖα λαμπρῶν δὲ τοῖς Εὐήμερου τοῦ Μεσ-
 σηνίου φανακισμοῖς παρρησίαι διδόντας, ὅς αὐτὸς ἀντήγα-
 φα σιωθεὶς ἀπίστου καὶ αὐτοπαρκέου μυθολογίας, πᾶσαν
 ἀθεότητά καὶ ἀσχεδόνισι τῆς εἰκουμένης, τὴς νομιζομένης
 θεοὺς πύργους ὀμαλῶς ἀγαγείων, εἰς ὄνομα ἑρατηγῶν
 καὶ ναυαγῶν καὶ βασιλέων, ὡς δὴ πάλαι γεγνότων. ἐν
 δὲ Γάγγρηι γράμματα χρυσοῖς ἀναγεγραμμένοις, εἰς
 οὔτε βάρβαρος ὁδοὶς, οὔτε Ἑλλῆν, ἀλλὰ μόνος Εὐήμε-
 ρος, ὡς εἴοικε, πλάσας εἰς τοῖς μηδαμῶτι γῆς γεγνότας,
 μηδὲ ὄντας Πανγῶν καὶ Τριφυλίων, ἐπιτετυχῆκε. καὶ τοῖς
 μεγάλας μὲν ὑμνοῦνται περὶ αἰετῶν ἐν Ἀσσυρίοις, Σεμι-
 ράμιος· μεγάλας δὲ αἰ Σεσῶτριος ἐν Αἰγύπτῳ· Φρύ-
 γες δὲ μέγιστον τὰ λαμπρῶν καὶ θαυμαστὰ τῶν ἔργων,
 Μανικὰ καλοῦσι, ἀλλὰ ὁ Μανὶν ἡνὰ τῶν πάλαι βασι-
 λέων ἀγαθὸν ἄνδρα καὶ δυνατὸν γένεσθαι παρ' αὐτοῖς, ὃν
 ἐνιοὶ Μάσδω καλοῦσι. Κῦρος δὲ Πέρσας, Μακεδῶνας
 δὲ Ἀλέξανδρος, ὀλίγου δεῖν ἐπιπέρας τῆς γῆς κραδῶ-
 τας περὶ γῆρας, ἀλλὰ ὄνομα καὶ μνήμην βασιλέων ἀ-
 γαθῶν ἔχουσιν. εἰ δὲ πινεσ ἔξαίρετες ὑπὸ μεγαλαυ-
 χίας, ὡς φησὶν ὁ Πλάτων, ἀμα νεότητι καὶ ἀγνία φλεβῶ-
 νται πύρρην μὲν ὑβρείως ἐδέξαντο θεῶν ἐπανουμίας, καὶ
 ναῶν ἰδρύσεις, βραχὺ ἠνθισεν ἡ δόξα χρόνον, εἶτα κρο-
 τήσασθαι καὶ ἀλαζονείαν μὲν ἀσθεῖας καὶ ἀδυναμίας περ-
 σφόδροντες, ὀκνῶμεσι καπνοῖο δίκλιον ἀρτέρας ἀπέ-
 τῆσαν καὶ νῦν, ὡς παρ' ἀγάγμοι δραπέται, τῶν ἱερῶν καὶ τῶν
 βωμῶν ἀποσπασθέντες ὁδοὶν ἀλλ' ἢ τὰ μνήματα καὶ τοῖς
 τάφοις ἔχουσιν. ὅθεν Ἀντίγονος ὁ Ἰών, Ἐρμοδότου υἱὸς
 ἐν ποιήμασιν αὐτῶν ἠλίου παῖδα καὶ θεῶν ἀναγρῶντος,
 Οὐ ποιαῦτά μοι (εἶπεν) ὁ λασινοφόρος σμῦοιδεν. ὅς ὁ καὶ
 Λύσιππος ὁ πλάσης Ἀπελλῶν ἐμέμφασθαι τὸν ζωγρά-
 φον, ὅτι πύρρην Ἀλεξάνδρου γράφων εἰκόνα, κεραυνοῦ ἐξε-
 χείρισεν αὐτὸς δὲ λόγχην, ἥς πύρρην δόξα ὁδοὶς εἰς ἀφαι-
 ρησεται χρόνος, ἀληθινῶν καὶ ἰδίαι οὔσαν. βέλιον οὖν,
 οἱ τὰ παρὰ τὸν Τυφῶνα καὶ Ὀσίριν καὶ Ἴσιν ἰσοεὐμῆρα,
 μήτε θεῶν παθήματα, μήτε αἰθερῶν, ἀλλὰ δαμῶνων
 μεγάλων εἰς νομιζόντες, ὡς καὶ Πλάτων καὶ Πυθαγόρας
 καὶ Ξενοκράτης καὶ Χρυσίππος, ἐπὶ μὲν τῆς πάλαι θεο-
 λόγος, ἐρῶν μὲν ἑτέροις μὲν αἰθερῶν γεγνέναι λέγουσι,
 καὶ πολλῇ τῇ δυνάμει πύρρην φύσιν ὑπερθεῖντας ἡμῶν, ὅς
 ὁ θεῶν ὅσα ἀμύγες, ὁδοὶς ἀκροῦν ἔχοντας, ἀλλὰ καὶ ψυ-
 χῆς φύσει καὶ σώματος ἀδύνησι ἐπισειληγῶς, ἠδὲν δὲ
 γῆρας καὶ πόνου καὶ ὅσα αὐταῖς ἐγγυμῶνα ταῖς μετα-
 βολαῖς πάθει, τῆς μὲν μάλλον, τῆς δὲ ἠπλῶν ἐπιθεσθεῖ. γί-
 νονται γὰρ ὡς αἰθερῶν, καὶ δαίμοσιν, ἀρετῆς ἀφαιρῶν
 καὶ κακίας. τὰ γὰρ Γηρῶνα καὶ Τιτῶνα παρ' Ἑλλήσιν
 ἀδύμῆρα, καὶ Κέρου υἱὸς ἀθεομοὶ περὶ αἰετῶν, καὶ Πύθω-
 νος ἀπὸ τῶν περὶ Ἀπόλλωνα, φθόγγει τε Διονύσου καὶ
 Πλάτων Διμήτρως, ὁδοὶς ἀπολείποσιν τῶν Ὀσειρκῶν καὶ
 Τυφῶνικῶν, ἄλλων τε ὧν πᾶσιν ἔστιν ἀέδω μυθολογῶ-
 ντων ἀκροῦν ὅσα τε μυστικῶς ἱεροῖς περικλυπτόμενα
 καὶ τελεταῖς, ἀρρητῶς ἀφαιρῶνται καὶ ἀθέω περὶ τοῖς
 πολλοῖς, ὅμοιον ἔχει λόγον. ἀκροῦν δὲ καὶ Ὀμήρου,
 τῆς μὲν ἀγαθῶν ἀφαιρῶν θεοειδίας ἐκάστοτε καὶ ἀπι-
 θεοῖς, καὶ θεῶν ἀπο μὴδὲ ἔχοντας· τὰ δὲ ἀπὸ τῶν δαμῶνων

A dissipare. ac cum magnas aperire valvas impia-
 turba, quae res deorum inhumanas conuertit: tum
 splendidam licentiam conciliare imposturis Eue-
 meri Messenii. Is enim commentatio conscripto
 incredibilium & vanarum fabularum, omne impi-
 etatis genus per totum spatium terrarum orbem,
 eos qui dii existimantur vniuersos & qualiter ex-
 pungens, & ad nomina priscorum imperatorum,
 nauarchorum, ac regum detorquens, descripta au-
 reis litteris in Panchæa. in quas quidem litteras ne-
 mo neq; barbarus neq; Græcus, sed solus si diis pla-
 cet Eucmerus inciderit, nauis aduectus ad nullibi
 terrarum degentes aut natos Panchæos ac Triphy-
 lios. Sanè magnæ res gestæ à Semiramide cele-
 brantur apud Assyrios, à Sesostris in Ægypto. &
 Phryges præclara facinora hodieque Manica ap-
 pellant: quia Manis quidam antiquorum regum
 apud ipsos virtute & potentia polluerit, quem
 nonnulli Malden vocant. tum Cyrus Persas, Ma-
 cedones Alexander victores pœnè vsque ad fines
 terræ perduxerunt. Verùm istis nomina & memo-
 ria præclatorum regum obtigerunt. At si qui fastu
 elati, & (vt Plato ait) simul iuuentute & inscitia ani-
 mis inflammatis per lasciuiam deorum cognomi-
 na acceperunt, ac templa sibi poni voluerunt: eo-
 rum gloria breui floruit tempore. deinde præter
 vanitatem & arrogantiam impietatis etiam ac in-
 iusticiæ culpam sustinentes,

*Euoletauerunt tenues ceu fumus in auras
 Præpete surrepti fato.*

& nunc tanquam fugitiui serui, in quos ius abdu-
 cendi est dominis, auulsi à templis & aris, nihil præ-
 ter monumenta & sepulcra habent. Itaq; Antigo-
 nus senior, cum Hermodotus quidam in carmine
 ipsum Solis filium & deum prædicauisset, Non ta-
 lium sibi conscium esse rerum dixit seruum qui
 matulam gestaret. Rectè etiam Lybippus fictor A-
 pellem pictorem reprehendit, quòd is imaginem
 Alexandri fulmen manu tenentem pinxisset, ipse
 hastam. huius inquiens gloriam, quæ vera Alexan-
 dro & propria esset, nullo tempore abolutum iri.
 Melius ergo faciunt, qui quæ de Typhone, Osiri-
 de, Iside narrantur, neq; deorum, neq; hominum,
 sed magnorum geniorum euenta sentiunt. quos
 genios & Plato, & Pythagoras, & Xenocrates, &
 Chrysippus priscorum theologorum imitatione,
 hominibus robustiores existisse aiunt, & potentia
 nostram naturam longè superare: diuina autem
 natura non sincera aut pura præditos, sed quæ ani-
 mæ natura corporisq; sensu comprehensa, volu-
 ptatis esset dolorisq; capax, aliisq; id genus obno-
 xia affectionibus, ac mutationibus, quibus alii ma-
 gis, alii minus turbantur. nam vt in hominibus, ita
 etiam inter dæmones sunt virtutum & vitiorum
 discrimina. Etenim quæ de Gigantibus & Titani-
 bus apud Græcos cantantur, & Saturni quædam
 scelera, Pythonis cum Apolline certamen, exsulia
 Bacchi, Cereris errores, nihil absunt ab Osiridis &
 Typhonis euentis, aliisq; similibus, quæ omnibus
 licet licenter conficta audire. eadem est eorum
 quoq; ratio, quæ in mysticis sacris occultè agun-
 tur, & efferri ad vulgus aut ab eo videri nefas du-
 citur. Iam Homerum quoque animaduertimus
 insigniter bonos viros identidem appellare deo-
 rum similes, diis æquales, &

Consiliis superum instructos:
 appellatione autem à geniiis (qui Græcè dicuntur
 dæmones)

dam
 geni
 præd
 ter vi
 dam
 citur.
 xtra &
 Xenoc
 verbe
 ob
 re ve
 sed est
 das, e
 lecten
 neant.
 Cast
 Lam
 & Plac
 pretun
 quia al
 rant, a
 rerum.
 rum de
 In m
 Ex
 Lam
 Fort
 Fnu
 donec
 locoqu
 mana
 dio imp
 nora, o
 omnia
 dederit
 postqua
 arque
 que suas
 facta
 sta silen
 admisce
 uentoru
 tium vir
 consecr
 ob virtu
 & Liber
 tishono
 tem in r
 ti. Neq;
 à Profet
 fis docu
 Canopi
 Soter P
 cum ne
 forma p
 iuberi e
 ignorat
 rum situ
 Sofibiu
 se visun
 natus fu
 go temp
 na, furti
 ξαίθρη
 αἰθερῶ
 τῶν Σα

dæmones) promiscuè vti de bonis & malis, quòd genii mixta & inæquali sint natura ac voluntate præditi. itaq; & Hectorem Ajax, & Iunonem Iupiter vituperandi gratia genii similem appellat: & dæmonis in morem irruere in hostem Achilles dicitur. Hinc adeò est, quòd Plato cœlestib. diis dextra & imparia, horum aduersa genii adscribit. Xenocrates etiã nefastos dies, & ferias in quibus verbera, planctus, ieiunia, mali ominis voces aut obscœna dicta vsurpantur, neq; deorum conuenerenerationi, neq; bonorum geniorum consecr-

fed esse in aere quasdam naturas magnas & validas, easdemque tetricas & morosas, quæ istis delectentur rebus, ac consecræ à maleficio abstinant. Hesiodus bonos & còmodos genios vocat,

*Castos, custodes hominum, rerumq; datores
Lantarum, quòd sint regalis honoris adepti.*

& Plato hoc genus inter homines ac deos interpretum ministrorumque fungi muneribus ait: quia ab hominibus vòta precesq; ad deos perferant, à diis ad homines oracula & dona bonarum rerum. Empedocles genios etiam pœnas peccatorum delictorumque luere affirmat.

*In mare namq; illos adigit vis aetheris vrgens,
Exspuit in terra pontus sola: terraq; in almi
Lampada propellit Solis: Sol aetheris illos
Vorticibus celer immittit. sic ordine longo
Vnus post alium exosos scelerum excipit ultor:*

donec suppliciiis expiati ac lustrati pristinae naturæ locoque suo restituantur. Horum ac similibus germana sunt, quæ de Typhone feruntur. qui cum odio impulsus & malignitate atrociam patrasset facinora, omnibusq; conturbatis rebus terras omnes omniaq; maria malis impleuisset, tandem pœnas dederit. Vltrix autem Osiridis foror atque vxor postquam Typhonis furias & rabiem compescuit atque exstinxit, nõ neglexit certamina ærumnaeque suas & errores quibus fuerat iactata, neq; passiva est tam multa sapienter, multa fortiter abs se gestis silentio obliterari: sed sanctissimis sacrificiis admiscens imagines, indicia, & exempla suorũ euentorum, simul & pietatis documentum, & solatium viris mulieribusq; aduersa fortuna vtentibus consecrauit. Ipsa autem & Osiris de bonis geniiis ob virtutẽ in deos mutati, vt postmodo Hercules & Liber, haud abs re deorum & geniorũ permixtis honoribus coluntur, vbiq; magna, maxima autem in rebus supra & infraterram potentia præditi. Neq; verò Sarapis alius est quàm Pluto, aut Isis à Proserpina differt: vt & Archemachus Euboensis docuit, & Heraclides Ponticus, qui oraculum Canopicũ, Plutonis esse iudicat. Ptolemæus verò Soter Plutonis colossum qui Sinopæ erat sustulit, cum neq; nosset neq; vidisset vnquã talem, quali forma per quietem imaginatus fuerat se videre, ac iuberi eum quamprimũ Alexandriam perferre. ignorãti autem & anxie inquirenti vbinam locorum situs esset, amicisq; rem narranti, oblatum est Sosibius quidam latè vagatus κομπο, qui Sinopæ à se visum talem colossum diceret, qualẽ rex imaginatus fuerat. missi itaq; Soteles & Dionysius, longo tempore & ægrè, neque sine prouidentia diuina, furtim ablatum colossum ad regem pertulerũt.

Ξαίδρεια. ἀγροῦντι δ' αὐτῶν καὶ ἀπορῶντι ποδὸν καὶ ἰδρυται, καὶ διηγουμένη τοῖς φίλοις τ' ὄψιν, θύρεθρον πολυπλάγιον αἰθερῶτος, ὄνομα Σωσίβιος, ἐν Σινώπῃ φάμιος ἑωρακέναι τοιοῦτον κολοσσόν, οἷον βασιλεὺς ἰδεῖν ἔδοξεν. ἔπειτα μὲν οὖν Σωτέλη καὶ Διόνυσον, οἱ χροῖον πολλῶν καὶ μόλις, οὐκ αἰδῶ μὲντοι θεῖας παρρησίας, ἤγαγον ἐκκλέψαντες.

A παρρησιαὶ χροῦντι καὶ αἰδῶντι τε χροῖον καὶ φάμιον
Δαμόνιε χροῦντι ἐλθέ· τῆν δὲ δῖον οὐτως
Ἀργείοις καὶ πάλιν,
Ἄλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέστυτο δαμόνι ἴσος. καὶ
Δαμόνι, τίνυ σε Πείραμος Πείραμοιο τε παῖδες,
Τόσα κακὰ ῥέζουσι, ὅτ' ἀσπερχές μὲν εἰμὲν
Ἰλίου ἔξαλαπάξαι εὐκλήμῃον πολλίεθρον;

ὡς τῶν δαμόνων μικτῶν καὶ ἀνώμαλον φύσιν ἐχόντων καὶ παρρησίαν. ὅτεν ὁ μὲν Πλάτων Ὀλυμπίοις θεοῖς τὰ δε-

B ξία καὶ θεῖα, τὰ δὲ ἀνθρώπων τούτων δαμόνοι ἀποδίδω-
σιν. ὁ δὲ Ξενοκράτης καὶ τῆν ἡμερῶν τὰ ἀποφράδας, καὶ τῆν ἑορ-
τῶν ὅσα πληγὰς τινὰς ἢ κροπετοῖς, ἢ νηφείας, ἢ διςθηφείας, ἢ
ἀχρεολογίας ἔχουσι, οὔτε θεῶν ἡμῶν οὔτε δαμόνων οἷσται
παρρησίαν χροῖον, ἀλλὰ εἶν φύσιν ἐν τῶν θεῶν χροῖον με-
γάλας μὲν καὶ ἰσχυράς, διςθηφείας ἢ καὶ σκυθηφείας, αἱ χροῖοι
τοῖς τοιοῦτοις, καὶ τυχεροῦσαι παρρησίαν ἄλλο χροῖον
ῥέπονται. τοῖς ἢ χροῖοις πάλιν ἢ ἀγαθοῖς ὅ, τε Ἡσίοδος ἀ-
γνοῖς δαμόνας καὶ φύλακας αἰθερῶτων παρρησιόβη πλου-
τοδότης, καὶ τῆν γέρας βασιλῆιον ἐχόντας, ὅ, τε Πλάτων ἐρ-
μιωδύκην τὸν τοιοῦτον ὀνομάζει γῆρας καὶ ἀκακίαν, ἐν μέ-

C σα θεῶν καὶ αἰθερῶτων, ἀγὰς μὲν ἐκείν καὶ δεῖσθαι αἰθερῶτων
αἰσπεμπόντας, ἐκείν ἢ μαντεῖα δεῖσθαι καὶ δεῖσθαι ἀγαθῶν
φέρωντας. Ἐμπεδοκλῆς ἢ καὶ δίκας φησὶ δίδοναι τοῖς δαμό-
νας ὡν ἔξαλαπάξαι ἐκκλήμῃον,

Αἰθέριον μὲν γὰρ σφραγῆσθαι πόντον ἢ δῖον,
Γόντος δὲ ἐς χροῖον οὐδὲν ἀπέστυσε, γὰρ δὲ ἑσάστῃς
Ἡελίου ἀκακίαν, ὅ, δὲ αἰθερῶν ἐμβαλε δῖον
Ἄλλος δὲ ἔξ ἄλλου δεῖσθαι, ἐσπεμπόντες ἢ πῶντες

ἀχρεῖς οὐ χροῖον ἀπέντες οὐτω καὶ κατάρτητες, αἰθερῶν
κατὰ φύσιν χροῖον καὶ τῶν ἀπορῶν. τούτων δὲ καὶ τῶν

D τοιοῦτων ἀδελφὰ λέγεσθαι φησὶ τῶν Τυφῶνος, ὡς δεῖσθαι
μὲν ὑπὸ φθόνου καὶ δεῖσθαι εἰρήσασθαι καὶ πῶντα παρρη-
σια τῶν θεῶν, ἐνέπλησε κακῶν γῆν ὁμοῦ τε πῶσαι καὶ
θάλασσαν, εἶτα δῖον ἔδωκεν. ἢ δὲ ἡμῶν Ὀσίοδος ἀδελ-
φὴ καὶ γυνὴ τῶν Τυφῶνος δεῖσθαι καὶ κατάρτησασθαι
μῶν καὶ λῦσθαι, οὐ θεῶν τοῖς ἀθλοῖς καὶ τοῖς ἀγῶνας
οὐκ ἀπέστη, καὶ πλάσας αὐτῆς. καὶ πολλὰ μὲν ἔργα σοφίας,
πολλὰ δὲ ἀνδρίας ἀμνηστῶν ὑπολαβοῦσα καὶ σιωπῆν, ἀλλὰ
τῆς ἀγνοίας ἀναμίξασθαι τελεστῆς, εἰκόνας καὶ ὑπονοίας
καὶ μίμημα τῶν τότε παθημάτων, ἀσπεμπόντες ὁμοῦ δῖον
καὶ παρρησίαν ἀνδρίας καὶ γυναικῶν ὑπὸ συμφορῶν ἐ-
χροῖοις ὁμοῦ κατάρτησασθαι. αὐτὴ δὲ καὶ Ὀσίοδος ἐκ δαμό-
νων ἀγαθῶν δὲ δεῖσθαι εἰς θεοῖς μετὰ βαλοῖτες, ὡς ὑπερῶν
Ἡρακλῆς καὶ Διόνυσος, ἀμα καὶ θεῶν καὶ δαμόνοι οὐκ
ἀπορῶν μεμνημένους πῶσαι ἔχουσι, πῶσαι καὶ μὲν, ἐν δὲ
τούτοις ὑπὸ γῆν καὶ ὑπὸ γῆν διωκόμενοι μέγιστον. οὐ γὰρ
ἄλλον εἶν Σάραπιν ἢ τὸν Πλούτωνά φησιν, καὶ Ἰσιν τῶν Περ-
σέφασθαι, ὡς Ἀρχέμαχος εἰρηκεν ὁ Εὐβοῆς, καὶ ὁ Ποντικός Ἡ-
ρακλῆς. τὸ χροῖον ἐν Κανώβῃ Πλούτωνος ἡγεμόνος
εἶν. Πτολεμαῖος ἢ ὁ σωτήρ ἀνείλετ' ἐν Σινώπῃ τῶν Πλούτω-

E νος κροῖον, οὐκ ὅτι τῶν δαμόνων οὐδὲ ἑωρακέναι παρρησίαν οἷον
τῶν μορῶν, κελδύοντα χροῖον τῶν ἀχρεῖν αὐτὸν εἰς Ἀλε-

ξάνδρεια. ἀγροῦντι δ' αὐτῶν καὶ ἀπορῶντι ποδὸν καὶ ἰδρυται, καὶ διηγουμένη τοῖς φίλοις τ' ὄψιν, θύρεθρον πολυπλάγιον αἰθερῶτος, ὄνομα Σωσίβιος, ἐν Σινώπῃ φάμιος ἑωρακέναι τοιοῦτον κολοσσόν, οἷον βασιλεὺς ἰδεῖν ἔδοξεν. ἔπειτα μὲν οὖν Σωτέλη καὶ Διόνυσον, οἱ χροῖον πολλῶν καὶ μόλις, οὐκ αἰδῶ μὲντοι θεῖας παρρησίας, ἤγαγον ἐκκλέψαντες.

hh

ἐπεὶ δὲ χρηματεῖς ὠφελίω συμβαλόντες οἱ παρὰ Τιμόθεον
 τὸν ἑξηγητὴν καὶ Μανέθωνα τὸν Σεβεννίτην Πλούτωνος ὀνόμα-
 γαλμα, τὰ Κερβεῖρα τεκμηριώμενοι καὶ τὰ δράκοντι, πεί-
 θουσι τὸν Πτολεμαῖον, ὡς ἐτέρευθεν Ἰσίδης, ἀλλὰ Σαραπί-
 πιδός ἐστιν. οὐ γὰρ ἐκείθεν οὐδ' ὄνομα ζῶντος ἦκεν, ἀλλ' εἰς
 Ἀλεξάνδρῳ χρηματεῖς ὁ παρ' Αἰγυπτίους ὄνομα τῶ Πλύ-
 τανος ἐκτίσασθαι Σάραπιν, καὶ μὴ τοὺς Ἡρακλείους ἔφισι-
 κῆν λέγοντος Ἀδης καὶ Διόνουτος οὐδ' ὅτι οὐ μόνον αὐτὸν καὶ λη-
 ραίνοισιν, εἰς αὐτὴν ὑπάρχει τὸ δόξαν, οἳ γὰρ ἀξιοῦντες ἄδην
 λέγεσθαι τὸ σῶμα τῆ ψυχῆς, οἳ τὸν φρονέοντα καὶ μεθύοντα
 εἰς αὐτὰ, γλίχρωσ' ἀλληγοροῦσι. βέλιον δ' ὅτι Ὅσιον εἰς αὐτὸ
 σιωπῆν ὡς Διόνουτος, τὰ τε Ὅσιον τὸ Σάραπιν, ὅτι τὸ φύ-
 σιν μετέβαλε, αὐτῆς τυχεῖα τὸ πρῶτον ἔδειξε. διὸ πᾶσι χρι-
 νός ὁ Σάραπιδός ἐστι, ὡς δ' τὸν Ὅσιον οἱ τῶν ἱερῶν μεταλαβόν-
 τες ἴσασιν. οὐ γὰρ ἀξίον πρῶτον εἶναι Φρυγίους χεῖρα μασσιν
 εἰ οἷς λέγεται χροπῶς, τοῖς μὲν τῶ Ἡρακλείους ἡγεσθαι
 θυλάτηρ, Ἰσαμαχὸν δ' τῶ Ἡρακλείους ὁ Τυφών. οὐδὲ Φι-
 λάργου μὴ κατὰ φρονεῖν, γράφοντος ὅτι παρὰ εἰς Αἰγυ-
 πτιον εἰς Ἰνδῶν Διόνουτος ἦγαγε δύο βοῦς, ὧν ἓν τὰ μὲν, Ἀ-
 πιδός ὄνομα, τὰ δ' Ὅσιον. Σάραπιδός δ' ὄνομα τῶ ὁ πᾶν χρ-
 σιμότητος ἐστὶ, τὸ δ' ὁ σάραπιν, ὁ καλλιῶν πινὲς καὶ χρῶμα ἐν λέ-
 γουσι. ἀποπα γὰρ αὐτὰ τῶ Φιλάρχου, πολλῶν δ' ἀποπῶν τε
 τῶ λεγόντων οὐκ εἶναι τὸν τῶ Σάραπιν, ἀλλὰ τὸ Ἀπίδος σπορὸν
 ἔπαιος ὀνομάζεσθαι, καὶ χαλκῆς πινῆς εἰς Μέρμηρ πύλας λήθης
 καὶ κακῆς πρὸς ἀρρομῆας, ὅταν γὰρ πῶσι τὸ Ἀπιδὸν αἰοί-
 γουσαι, βαρὺ καὶ σκληρὸν ψόφουσας. διὸ πᾶν τὸν ἡρόντος ἡμᾶς
 χαλκῶματος ὅτι λαμβάνουσαι, μετεώτερον δ' ὡς αὐτὸ
 σέουσαι καὶ τὸ σούσαι τὸ πᾶν τὸ αἶμα κίνησιν αἰρῶσαι φά-
 σκοντες. οἳ δὲ πλείστοι τῶν ἱερέων εἰς τὸ αὐτόφασιν τὸν Ὅσιον
 συμπεπλήσθαι καὶ τὸν Ἀπιδὸν, ἑξηγητῶν καὶ διδάσκοντες
 ἡμᾶς ὡς ὁμορφον εἰκόνα καὶ νομίζουσι τῆς Ὅσιδος ψυχῆς
 τὸν Ἀπιδὸν. ἐγὼ δ' εἰ μὲν Αἰγυπτίον ἐστὶ τὸ ὄνομα τῶ Σαραπί-
 δος, ἀφροσύνη αὐτὸ δηλοῦν ὄνομα καὶ χρομῶσιν, τε-
 κμηριώμενος ὅτι τὸ ἑορτῆν Αἰγυπτίον τὰ χρομῶσιν σαφῆ
 καλοῦσιν, καὶ γὰρ Γλάτων τὸ ἄδην, ὡς ἀδύς ἦν τοῖς παρ' αὐ-
 τῶν ἡρομῶν καὶ πρῶτον τὸν ὀνομάσαι φησὶν, καὶ παρ'
 Αἰγυπτίοις ἄλλα τε πολλὰ τῶ ὀνομάτων λόγῳ εἰσι, καὶ τὸν
 ὑποχρόνιον τόπον εἰς ὃν οἰόνται τὰς ψυχὰς ἀπέρχουσαι μετὰ
 τῶ πελδῆν, Ἀμύθην καλοῦσι, σημεῖον τῶ ὀνόματος
 τῶ λαμβάνουσαι διδόντα. εἰ δ' καὶ τῶ τῶ ἑκ τῆς Ἑλλά-
 δος ἀπελθόντων πάλαι καὶ μεταχρηματέων ὀνομάτων ἐν
 ἐστὶν, ὕστερον ὅτι σκεψόμεθα. νῦν δὲ τὰ λοιπὰ τῆς ἐν χροῖ
 δόξης πρῶτον εἰδέναι. ὁ μὲν γὰρ Ὅσιος καὶ ἡ Ἰσίδος ἐκ δαμ-
 μῶν ἀγαθῶν εἰς τοὺς μετῆλλαξαι, τῶν δὲ τῶ Τυφῶνος ἡ-
 μαυρωμένῳ καὶ σιωπῆν ἡμῶν διὰ μιν, ἐπὶ δ' καὶ ψυχρῶ
 ραγῶσαι καὶ σφραδάζουσαι, ἐστὶν αἷς παρηγοροῦσι θυσιῶν καὶ
 παρανοῖσι. ἐστὶ δ' ὅτι πάλιν ἐκ τῶ πρῶτον καὶ κατὰ βίβλου
 σὶν ἐν πῶν ἑορταῖς, τὸ μὲν αὐτῶν τῶν πυρρῶν καὶ πρῶτον
 λακίζοντες, ὄνον δ' καὶ κατὰ κρημνίζοντες, ὡς Κοπίται, ἔχει δ'
 πυρρὸν γερῆναι τὸν Τυφῶνα καὶ ὄνον δ' ἡ τῶ χροῖ. Βοισεῖται
 δ' καὶ Λυκοπολίται σάλπιγγιν ἔχουσαι τὸ ὄνομα, ὡς ὄ-
 να φησὶ τῶ μῶν ἐμφερές. καὶ ὅπως τὸν ὄνον, ἔχει τῶν ἀλλὰ
 δαμῶν καὶ ἡρωῖται ζῶν ἐστὶ, ἔχει τῶ πρῶτον ἐκ τῶ ὀμοί-
 οῦ. καὶ πόπῃ ποιῶντες ὁμοίως, πᾶσι τῶ ἑστὶ καὶ τὸ
 Φαφί μῶν ὅτι πᾶσι τῶ ὀνομα ὄνον δεδεμένον.

qui vbi conspectus fuit, Timotheus interpretes, &
 Manetho Sebennita à Cerbero & dracone conie-
 cturis ductis collegerunt Plutonis esse simulacrū,
 Ptolemaeq; persuaserunt, nō esse alius dei, quā
 Sarapidis. non enim isthinc hoc nomen gerēs ve-
 nerat: sed allatus Alexandriam, Sarapidis nomen,
 quo Ægyptii Plutonē afficiunt, inuenit. Iam cum
 Heracletus physicus dicat, Pluto & Liber hic * cū
 ergo infaniunt & delirant, in hanc concedunt sen-
 tentiam. Qui enim Ditem existimant corpus ani-
 mæ dici tanquam desipientis & ebrīæ in eo, inter-
 pretatione nimis exili vtuntur. Præstat autem O-
 firin cum Baccho eundem facere, & cum Osiride
 Sarapin: sic dictum postquam naturam mutauit,
 quia omnibus cōmunis est Sarapis. quomodo au-
 tem Osiris sit appellatus, norunt qui sacrorum sunt
 facti participes. Non enim par est Phrygiis crede-
 re litteris, in quibus dicitur Charopos quædā Her-
 culis filia fuisse, Herculis autem Isiaci filius Ty-
 phon. Contemnendus etiam Phylarchus, qui scri-
 bit primum ex India Bacchum adduxisse boues
 duos, quorum Apis alter, alter Osiris sit dictus. cæ-
 terum Sarapin esse nomen eius qui Vniuersum or-
 dinat atq; ornat, quod voce Seren quidam expri-
 munt. sunt n. hæc Phylarchi absurda. Multo absur-
 diora sunt quæ quidam dicunt, Sarapin non esse
 deum sed sepulcralē cistam, quæ Græcè est Soros,
 Apidis sic nominari: & apud Memphin creas quas-
 dam portas, quæ Lethes & Cocyti, hoc est obliuio-
 nis atq; lamentationis appellentur, aperiri cum A-
 pin sepeliunt, grauem asperumq; edentes sonitū.
 scilicet quia quouis æreo opere resonante nos ob-
 liuio inuadat. Tolerabilius sentiunt, qui à seuesthe
 & sustæ deducentes, significant rapido motu cita-
 ri Vniuersum. Plerique sacerdotum in idem aiunt
 recidere Osirin & Apin, enarrantq; & docēt nos,
 Apin esse intelligendū formosam animæ Osiridis
 imaginem. Ego autem, siquidem Ægyptia vox est
 Sarapis, gaudium ea & lætitiā significari censeo:
 hoc adductus argumento, quod Charmosyna, id
 est festum lætitiæ diem, Særei appellant Ægyptii.
 Nam & Plato Aden, id est Ditem, tanquam Adūs,
 quæ est Verecundia, filium ait nominatum, vt pote
 comem benignumq; deum erga eos qui ad ipsum
 perueniunt. Et apud Ægyptios cum multa alia
 nomina rationem habēt: tum subterraneum ii lo-
 cum, in quem putant à morte animas ferri, Amen-
 then vocant, quod vocabuli significat dantem &
 accipientē. An autem hoc vnum sit de verbis, quæ
 antiquitus è Græcia in Ægyptum translata fue-
 runt, inferius disquiremus. nunc ea persequemur,
 quæ de explicatione sumptæ in manus opinionis
 restant. Etenim Osiris & Isis è bonis geniis in deos
 transiuerunt. Typhonis autem obscuratam atque
 cōtritā potentiam, atq; adeò semianimam & in-
 stante interitu trementem, cum sacrificiis quibus-
 dam demulcent atq; leniunt, tum contra in aliis
 festiuitatibus deprimunt contumeliosiq; afficiunt.
 In his ignominiosè tractāt rufos, asinumq; de præ-
 cipitio deiiciunt, vt Coptitæ solēt: propterea quod
 rufus & asinino colore fuerit Typho, & Busiritæ
 ac Lycopolitæ omnino vsu tubarum abstinent, &
 harum sonus voci asinina sit similis: planeq; ani-
 mal illud non mundum, sed geniis peculiare putāt
 ob similitudinem qua ei cum Typhone conuenit.
 & mensibus Payni ac Phaophi cum in sacrificiis
 placentas condant, asinum vinctū in iis effingunt,

in So
 hort
 alim
 Typh
 aiur
 rum.
 Mart
 ris, V
 Iouis
 dox
 lore
 immo
 nem,
 grum
 esse a
 diis: f
 quæ a
 alia c
 victim
 bant a
 qui in
 cerdo
 ceban
 Calto
 post t
 num
 mus)
 lantia
 cis reg
 impu
 tus, A
 tur, A
 dicun
 prem
 folys
 in fab
 ten ia
 facto,
 tur, p
 nes. S
 cos C
 no aer
 gnem
 Nilan
 Typh
 uellu
 ab eo
 ment
 nistr
 ptii
 se faci
 quæ
 laben
 Et di
 tris. I
 Typh
 est ip
 recto
 tence
 tiffin
 gend
 neru
 piter
 symb
 inter
 mus
 8/32

in Solis item sacrificio eos qui deum venerantur, hortantur ne in corpore aurum ferant, neve asino alimentū præbeant. Apparet etiam Pythagoricos Typhoni vim genii adsignasse. natum enim eum aiunt esse mensura pari, quinquagesima sexta nimirum. rursusq; triangulam figurā Ditis, Bacchi, & Martis esse aiunt: quadratam Rex, Veneris, Cere- ris, Vestæ, & Junonis: duodecim angulorū figurā Iouis: quinquaginta sexangulam Typhonis, ut Eu- doxus tradidit. Ægyptii porro quia Typhonē co- lore rufo fuisse censent boum quoq; nō nisi rufos immolant. itaq; accuratam adhibent obseruatio- nem, ut si vel vnum capillum habeat album aut ni- grum, non immolandū iudicent. non enim apium esse ad victimam præstandam id quod carum sit diis: sed contrā iis corporibus sacrificandum esse, quæ animas impiorum & iniustorum hominū in alia corpora trāscentes exceperunt. Itaq; in caput victimæ exsecrati, amputatum in flumen abiicie- bant antiquitus, nunc peregrinis id dant. & bouē qui immolandus est sigillo impresso notabant sa- cerdotes certi, qui Sphragistæ, id est sigillatores di- cebantur. sigilli autem sculptura exprimebatur, ut Castor perhibet, homo in genua desidens manib. post tergum reductis, iugulo ense imminente. Asi- num quoq; arbitrantur similitudinis (viti docui- mus) pœnas dare, non minus ob inertiam & petu- lantiam quàm ob colorem. Itaque etiam de Perfis regibus maximè exosi Ochum, ut scelestum & impurum, asinum appellarunt. & Ochus hoc fa- tus, At enim hic asinus vestrum bouem epulabi- tur, Apim mactauit, ut narrat Deino. Qui autem dicunt è prælio Typhonem asino vectum per se- ptem dies fugisse, elapsūq; filios genuisse Hiero- solymum & Iudæum: facile patet eos Iudaicas res in fabulam hanc adsciscere. Hæc itaque tales sen- tentias verbis tectas præbent. Nunc alio principio facto, de his quæ magis philosophicè dici viden- tur, primū simplicissimas perpendamus opinio- nes. Sunt qui dicant, quemadmodum apud Græ- cos Cronos (qui Latinis est Saturnus) tempus, tu- no aerem, Vulcani ortus mutationem aeris in ig- nem notat: sic apud Ægyptios Osiride intelligi Nilum, qui cum terra, quam Isis designat, coeat. Typhonem mare esse, in quod incidens Nilus di- uellitur & perit, nisi quantum eius terra excipiens ab eo foecunditatem consequitur. Estq; sacra la- mentatio de Saturno, deplorat autem natum in si- nistris partibus, in dextris pereuntem. Nam Ægy- ptii statuunt partes mundi ad ortum Solis sita esse faciem, dextra quæ ad septentrionem, sinistra quæ ad meridiem vergunt. Ergo Nilus à meridie labens, & versus septentrionē à mari absorptus, rectè dicitur nasci in sinistris partibus, perire in dex- tris. Itaq; & mare abominantur sacerdotes, & salē Typhonis spumam vocant, interq; alia interdictū est ipsis, ne salem in mensa ponant: nauium quoq; rectores ab iis non compellantur, utpote mari v- tentes, indeq; victum suum petentes. eademq; po- tissimū de causa piscē auerfantur, & odium pin- gendo piscem notant. Sai in vestibulo templi Mi- neruæ erat insculptus infans, senex, deinde acci- piter, post piscis, vltimo loco equus fluuiialis. hæc symbola notabant infans & senex ortum atque interitum, accipiter deum, piscis odium (ut dixi- mus) propter mare, equus fluuiialis impudentiam.

A ἐν δὲ τῇ τῆς ἡλίου θυσίᾳ τοῖς ἐσομένοις τὸν θεὸν παρεγχεῖσθαι μὴ φορεῖν ἐπὶ τὰ σώματα χειρῶν, μηδὲ ὄψιν ἐφ' ἑαυτὸν δίδουσαι. φαίνονται δὲ καὶ οἱ Πυθαγορικοὶ τὸν Τυφῶνα δαυμόνικὴν ἢ γυμνοὶ δυνάμιν. λέγουσι γὰρ ἐν δὲ τῷ μέτρῳ ἐκτὼ καὶ πει- τικῶς αὐτὸν γενέσθαι Τυφῶνα. καὶ πάλιν τὸ μὲν τῆς τριγώνου, Ἀΐδου καὶ Διονύσου καὶ Ἀρέως εἶναι. τὸ δὲ τῆς τετραγώνου, Ρέας, καὶ Ἀφροδίτης καὶ Δήμητρος καὶ Ἐστίας καὶ Ἥρας. τὸ δὲ τῆς δωδεκα- γώνου, Διός. τὸ δὲ ὀκτώκων πεντηκονταγώνου, Τυφῶνος, ὡς Εὐ- δοξὸς ἰσθόρηκεν. Αἰγυπτίοι δὲ πύρρον ἔχουσι γενέσθαι τὸν Τυφῶ- να νομίζοντες, καὶ τῶν βοῶν τοὺς πυρροὺς κατεργάζονται, ἕως ἀκριβῆ ποιήσασθαι τὴν ὁμοιότητα, ὥστε καὶ μίαν ἔχειν τε- λῆ μέλαναν ἢ λευκὴν, ἀψυτον ἢ γειῶσαι. θύσιμον γὰρ οὐ φίλον εἶναι τοῖς, ἀλλὰ τοῖς αἰτίον, ὅσα ψυχὰς ἀνοσίαν ἀνθρώπων καὶ ἀδίκων εἰς ἔτερον μεταμορφωσάντων σώματα στυγέειν. διὸ τῆ μὲν κεφαλῇ τῆς ἱερείου κατὰ ἑσπέρην καὶ ἀποκρίψαντες, εἰς τὸ πρῶτον ἐπίστανται πάλαι, νῦν δὲ τοῖς ξένοις ἀποδίδονται. τὸ δὲ μέλλοντα θεῶν βοῶν οἱ σφραγιστῶν λεγόμενοι τῶν ἱε- ρέων κατεσημαίνοντο, τὸ σφραγίδος (ὡς ἰσθόρῃ Κλάτωρ) γλυ- φῶν μὲν ἐχούσης ἀνθρώπων εἰς γένου κατὰ τὰς χεῖρας ὁ- πῆσιν ὁπτηγμένας, ἔχοντα καὶ τῆς σφραγίδος εἰς φερέμενον, ἀπολαύειν τε καὶ τὸ ὄνομα ὡς εἴρηται τὸ ὁμοιότητος, ἀλλὰ τὴν ἀμαθίαν καὶ τὴν ὕβριν οὐχ ἠπίον ἢ ἀλλὰ τὴν χεῖρα οἴονται. διὸ καὶ τῶν Περσικῶν βασιλέων ἐξήρανοντες μαλιστα τὸ ὄ- ρον ὡς εἰρημίας, ὄνομα ἐπινοήσαντες. κακείνος εἰπὼν, ὁ μὲν τοῖς ὄνομα ὡς ἔφη κατὰ ὁμοιότητα τὸν βοῦν, ἔθυσεν τὸν Ἀπῖν, ὡς Δείων ἰσθόρηκεν. οἱ δὲ λέγοντες ἐκ τῆς μάχης ἐπὶ ὄνου τὰ Τυφῶνι τὴν φυγὴν ἐπὶ τῆς ἡμέρας ἡμέρας, καὶ σπέν- τας ἡμῖναι παῖδας, Ἰεροσόλυμον καὶ Ἰουδαίον, αὐτὸν εἰσι κατὰ δὴλοι τὰ Ἰουδαίκα παρέλκοντες εἰς τὸν μύθον. ταῦτα μὲν οὖν τοιαύτας ὑπονοίας δίδωσιν ἀπὸ ἄλλης δὲ δὲ τῆς τῆς φιλοσοφώτερον πλέγην διωμάτων τοῖς ἀπλουστατοῖς σκε- ψάμεθα ὡς ἔστιν. οὗτοι δὲ εἰσιν οἱ λέγοντες, ὡς ἔφη Ἕλληες Κρόνον ἀλλήλοισι τὸν χεῖρον, Ἡραν δὲ, τὸν ἀέρα, ἡμέσιν δὲ Ἡφαιστου, τὴν εἰς πῦρ, ἀέρος μεταβολίαν. οὕτω παρ' Αἰγυπτίοις Νεῖλον εἶναι τὸν Ὀσίριν, Ἰσίδι στυγέοντα τῆς γῆς. Τυφῶνα δὲ τὴν θάλασσαν, εἰς ἣν ὁ Νεῖλος ἐμπέπων ἀφα- νίζεται καὶ ἀφανίζεται. πλὴν ὅσον ἡ γῆ μέγας ἀναλαμβά- νουσα καὶ δεχόμενη, γίνεται γόνιμος ὑπὸ αὐτῆς. καὶ θρησκείας ὅστιν ἱερός ἐπὶ τῆς Κρονοῦ θύσιμον, θρησκεία δὲ πῦρ ἐν τοῖς ἀ- ετεροῖς θύσιμον μερῶν, ἐν δὲ τοῖς δεξιῶν φερέμενον. Αἰ- γυπτίοι γὰρ οἴονται τὰ μὲν εἶδη, τῆς χεῖρας πρὸς ὄψιν εἶναι, τὰ δὲ πρὸς βορρᾶν, δεξιά, τὰ δὲ πρὸς νότον δεξιτερὰ. φερέμε- νος οὖν ἐκ τῶν νοτίων ὁ Νεῖλος, ἐν τῇ τοῖς βορείοις ὑπὸ τῆς θαλάσσης κατὰ ἀλισκόμηνος, εἰς ἕως λέγεται τὴν μὲν γέ- νεσιν ἐν τοῖς δεξιῶν ἔχειν, τὴν δὲ φθορὰν ἐν τοῖς δεξιῶν. διὸ τὴν τε θαλάσσαν οἱ ἱερεῖς ἀφοσιούσιν, καὶ τὸν ἄλα, Τυφῶ- νος ἀφρον καλοῦσιν. καὶ τὴν ἀπαρροδομένων ἐνεστὶν αὐτοῖς ἐπὶ ἑσπέρην ἀλάμην πρὸς ἑσπέρην. καὶ κυβερνήτας οὐ πρὸς ἀρ- ρόδοισιν, ὅτι χεῖροντα θαλάττη, καὶ τὸν βίον ἀπὸ τῆς θαλάττης ἔχουσιν. οὐχ ἠκιστα δὲ καὶ τὸν ἰσθμὸν ἀπὸ ταύτης πρὸς ἄλλον- ται τῆς αἰτίας, καὶ ὁ μισθὸν ἰσθμὸν γράφοισιν. ἐν Σαίρω δὲ ἐπὶ πρὸς ἑσπέρην τῆς ἱερούτης Ἀθηνᾶς ἢ γυμνοὺς βρέφος, γέρον, καὶ μὲν τὸ ἱεραῖον, ἐφεξῆς δὲ ἰσθμὸς, ὅτι πᾶσι δὲ ἵππος ποτάμιος. ἐδήλα δὲ συμβολικῶς, ὡς γινόμενοι καὶ ἀπογενόμενοι, ἰσθμὸν ἰερούτης τὸν θεὸν φερέουσιν, ἰσθμὸν δὲ μισθὸς, ὡς ἔφη εἴρηται, ἀλλὰ τὴν θαλάττην. ἵππο πρὸς αἰαδῶν δὲ αἰαδῶν.

λέγεται γὰρ ἀποκλείνας τὴν πατέρα, τῆ μητρὸς βία μίγνυται. δὲ
 ξὶ δ' ἔχει δ' ἑσπὸ τῆ Πυθαγορείων λεγόμενον, ὡς ἡ τάλαια,
 Κρόνος δ' ἀκρὺν ὄσιν, ἀνιήσασθαι δὲ μή καταρῶν, μηδὲ σύμφυ-
 λον αὐτῆς. ταῦτα μὲν οὖν ἔξωθεν εἰρησάω κρινέω ἔχοντα τ' ἴσο-
 εἶαν. οἱ δ' ἑσπώτεροι τῆ ἱερέων, ἔ μόνον τ' Νεβλόν Ο' σιριν κα-
 λῶσιν, ἔδὲ Τυφῶνα τ' ἡτάλασθαι, ἀλλὰ Ο' σιριν μὲν ἀπλῶς
 ἀπασαν τὴν ὑγροποιὸν ἄρχην καὶ διώαμιν, ἀπὶ τῆς ἡμέρας
 καὶ σπέρματος ἔσται νομίζοντες. Τυφῶνα δ' ἔ παρὸν αὐχμηρὸν
 καὶ πυρᾶδες καὶ ξηραδίαν ὄλωσ καὶ πολέμιον τῆ ὑγρότητι. διὸ
 καὶ πυρρὸν γερνέει τὰ σώματα καὶ πᾶρωρον νομίζοντες, B
 οὐ πᾶν πᾶρ ἄρῳ εἰ τυχεροῖσιν, ὅσπερ ἡ δέως ὁμιλοῦσι τοῖς
 τοῖουτοῖς τ' ὄφιν αἰ, θεσφοῖς. τὸν δὲ Ο' σιριν αὐ πάλιν μελάν-
 χροῦ γερνέει μὴ πολυγρόσιν, ὅτι παρ' ὕδωρ καὶ γλῶ καὶ ἰμά-
 πα καὶ νέφη μελάνη μίγνυμιον, καὶ τ' νέων ὑγρότης ἐνοῦσα
 παρέχει τὰς τείχας μελαίνας. ἡ δ' πολίσις οἱ ὡχρῆσις ὑ-
 πὸ ξηρότητος ὅτι γίνεται τοῖς πᾶρα κλάστοισιν. καὶ δ' μὲν ἔαρ,
 θαλερὸν καὶ γόνιμον καὶ πᾶρ σπῆς δ' ὅ φθινόπωρον, ὑγρότης
 ἐσθία, καὶ φυτοῖς πολέμιον καὶ ζῴοις νοσῶδες. ὁ δὲ ἐπὶ Ἡλιο-
 πόλει βροχόμενος βόυς ὄν μὲν κλάστοισιν, (Ο' σιριν δὲ ἱερέων,
 ἐνοῖ δὲ καὶ τῆ Α' πιος πατέρα νομίζουσι) μέλας ὄσιν καὶ δόλτε C
 ρας ἔχει μᾶς μὲ τὸν Α' πιν. ἐπὶ τ' Αἴγυπτον ἐν τοῖς μάλιστα
 μελάχρειον οὔσαν, ὡς πᾶρ ὁ μέλας τῆ ὀφθαλμοῦ, χημία
 κλάστοισιν καὶ καρδία παρὰ κλάστοισιν. θερμὴ γὰρ ὄσιν καὶ ὑγρὰ καὶ
 τοῖς νοσήσις μέρεσι τῆς οἰκονομῆς, ὡς πᾶρ ἡ καρδία τοῖς βιωνύ-
 μοις τῆ αἰθερῶν, μάλιστα ἐκείνη δὲ καὶ πᾶρ σκεχῶρη-
 κεν. ἡλίου δὲ καὶ σελήνης οὐχ ἄρῳσιν ἀλλὰ πλείοις ὀχῆμα-
 σι χρωμένους πᾶρ πᾶρ αἰ, ἀνιήσασθαι τ' ἀφ' ὑγροῦ ἑσπῶ
 αὐτῆ καὶ ἡμέσιν. οἰόνται δὲ καὶ Ο' μπερον, ὡς πᾶρ Θαλιῶ μα-
 γόντα παρ' Αἴγυπτιῶν, ὕδωρ ἄρχην ἀπᾶντων καὶ ἡμέσιν ἡθε-
 ρασ. τὸν γὰρ Ὠκεανὸν Ο' σιριν εἶ, τ' δὲ Τηθύϊσιν, ὡς ἡ D
 ἡνουμένω πάντα καὶ σκεχῶροντα. καὶ γὰρ Ἑλλῆνες τ' τῆ
 σπέρματος πᾶρ ἔσιν, ἀποκλείουσι καλοῖσι, καὶ σκεχῶροντα τὴν
 μίξιν, καὶ τ' ὄν ἀπὸ τῆ ὕδατος καὶ ὕσας. καὶ τ' Διόνυσον ὕ-
 λω, ὡς κύριον τ' ὑγρᾶς φύσεως, οὐχ ἔτερον ὅτι τῆ Ο' σιριν
 δος. καὶ γὰρ τ' Ο' σιριν Ἑλλῆνας ὕσιν εἶθικεν, ἀκηχρῆναι
 ἑσπὸ τῆ ἱερέων λεγόμενον. ἔτω γὰρ ὀνομάζων ἔχεται τ' θεόν,
 εἰκότως ἀπὸ τῆς φύσεως καὶ τῆς ἰδέσεως. ὅτι μὲν οὖν ὁ αὐτός
 ὄσιν Διόνυσος, τίνα μᾶλλον ἢ σε γινώσκον ὦ Κλέα δὲ ἡ πορσῆ-
 κῆν ὄσιν, ἔχεται μὲν ἔσιν ἐν Δελφοῖς τῆ ἡγάδων, τοῖς E
 δὲ Ο' σιριν καὶ καθῶσιν ἡμῶν ἱεροῖς ἀπὸ πατρὸς καὶ μητρός
 εἰ δὲ τ' ἄλλων ἕνεκα δὲ μὴ τυχεῖα πᾶρ ἔσιν, τὰ μὲν ἀπὸ ῥ-
 ῥητα καὶ ἡμέσιν, ἀ δὲ ἐμφανῶς δρᾶσι τὰ πᾶρ τῶν
 Α' πιν οἱ ἱερεῖς, ὅταν πᾶρ κλάστοισιν ὅτι κλάστοις τὸ σῶμα,
 βακχῆας ὄσιν ἀπὸ δὲ. καὶ γὰρ νεβελίδας πᾶρ κλάστοισιν,
 καὶ ἡμέσιν φοροῦσι, καὶ βοᾶς χεῖνται καὶ κινήσειν, ὡς πᾶρ οἱ
 κλάστοι τοῖς πᾶρ τ' Διόνυσον ὀργασμοῖς. διὸ καὶ τᾶρ ὀμορ-
 φον Διόνυσον ποιοῦσιν ἀγάλασθαι πολλοὶ τῆ Ἑλλῆνων. αἱ
 ὅ ἡλείων γυνᾶκες καὶ πᾶρ κλάστοισιν ἀχρῆναι, πᾶρ ἡ βοεία
 τὸν θεὸν ἔλθειν πᾶρ αὐτῆς. Ἀρχαῖοις δὲ βουχρῆς Διόνυσος
 ὅτι κλάστοισιν ἀνακαλεῖται δὲ αὐτὸν ἑσπὸ σαλπῆων ἔξ F
 ὕδατος, ἐμβάλλοντες εἰς τ' ἄβυσσον ἀρῆα τὰ πᾶρ ἡμέσιν. τὰς
 ὅ σαλπῆας ἐν ἡμέσιν ἀποκρῶσιν, ὡς Σωκράτης ἐν τοῖς
 πᾶρ ὄσιν εἶρηκεν ὁμολογεῖ ὅ καὶ τὰ ἡλιανῆ, καὶ ἡμέσιν τελεῖα
 τοῖς ἡμέσιν οἱ Ο' σιριν ἀπᾶσμοῖς, καὶ τᾶς ἀναβίω-
 σει καὶ παλιγγενεσίας ὁμοῖως ὅ καὶ τὰ πᾶρ τᾶς ἡμέσιν.

εἰπλανον ἔβαι
 μεν.

Fertur enim patrem interficere, & postea cum ma-
 tre per vim coire. Videri potest etiam id quod Py-
 thagorici dicunt, mare lacrymam esse Saturni, in-
 nuere non purum id esse neque nostro generi fa-
 miliare. Atq; hæc profana sunt vulgatis narratio-
 nibus prodita. Sed sacerdotum sapientiores, non
 Nilum duntaxat Osiridis, mare Typhonis nomine
 accipiunt: sed Osiridem in vniuersum censent om-
 ne principium facultate humectandi præditum,
 utpote causam ortus & substantiæ seminis: & Ty-
 phonem omne ficcum, igneum, & quicquid deni-
 que exsiccandi vim habens aduersum est humori.
 Ideo rufum & subpallidum fuisse Typhonem cen-
 sentes, nõ admodum libenter compellant tali co-
 lore qui sunt homines, ingrataq; ipsis horum esse
 consuetudo. Osirin autem nigro colore fuisse fa-
 bulantur, quia aqua omnem terram, omnem ve-
 stem, & nubes etiam nigras reddit admixta: & hu-
 mor in iuuenibus capillos edit nigras, canicies
 veluti in pallidum mutat hos à ficitate contin-
 gens corporibus iam post vigorem elanguescenti-
 bus. ac ver virens est, fœcundū, & amœnum: au-
 tumnus ob humoris defectum cum stirpibus ini-
 micus est tum animalibus morbos fert. Iam quæ
 Heliopoli nutritur bos, (Mneuin vocant, sacrum
 Osiridi, & nonnullorum sententia Apis patrem) is
 niger est, & proximè secundum Apin colitur ho-
 noribus. Præterea Ægyptum quæ vel maxima ni-
 gram habet terram, tanquam nigram oculi partē,
 chemia vocant, & cordi comparant. calida enim
 est & humida, & austrinis mundi partibus, ut cor
 finistris hominis, includitur atque accedit. Solem
 quoq; & Lunam dicunt non curribus, sed nauigiis
 vectos cursus suos continuare: inuentes humore
 ali res atq; procreari. Existimant etiam Homerum
 itidem ut Thaletem ab Ægyptiis doctum, princi-
 pium & ortū omnium rerum posuisse aquam. esse
 enim Oceanum Osirin, Tethyn Isin, quæ omnia
 enutriat vnà atque educat. Etenim Græci seminis
 emissionem apusiam, & coitum synusiam vocant,
 & filium hyon, ab aqua & pluuiā, quæ sunt hydor
 & hycin. & Bacchum Hyen appellant, ut humidæ
 dominū naturæ: qui sanè non est alius ab Osiride.
 Quippe Hellanicus Hysirin pro Osiride posuit, i-
 taq; eum crebrò nominat, nimirum à natura & in-
 uentione: aitq; se eum ita à sacerdotibus nominari
 audiuisse. Esse autem Osirin eundē cum Baccho
 dum, cuiam magis conueniat scire, quàm tibi, ὁ
 Clea? quæ & Thyadum Delphicarū es princeps, &
 à patre ac matre Osiriadis consecrata sacris. Si ta-
 men aliorum gratia adducere oportet testimonia,
 suo loco relinquamus ea quæ effari nefas est. Quæ
 autem palàm faciunt sacerdotes, dum Apidis ca-
 dauer rate aduectū sepeliunt: nihil distāt à Bacchi
 sacrificio, quippe & hinnuleorum pelles circum
 appendunt, & thyrsos gestāt, iisq; vtuntur clamoribus
 & motibus, quibus Bacchico furore correpti
 dum orgia peragunt. Ea de causa pleriq; Græcorū
 Bacchi simulacra faciunt tauri forma: & Eleorum
 mulieres vota facientes precantur vt ad se deus ve-
 niat bubulo pede: & Argiuis Bacchus est bouige-
 na, & euocant eum tubis ex aqua, ianitori ouem in
 abyssum iniicientes, & tubas inter thyrsos oc-
 cultant, vt Socrates scripsit in libris de Hosiis,
 siue sacris. Conueniunt & Titanica, & nox quæ
 perfecta dicitur, his quæ dicuntur de discepto
 Osiride & rediuiuo ac renato. nec nõ & sepultura.

Nam
 dis m
 liqua
 arcan
 agunt
 chi est
 Græci
 da nat
 stimon
 eaque
 borem
 rare. N
 humo
 pompa
 dei. & fi
 ma pin
 nem &
 genital
 quæ, vt
 mulacr
 que cir
 est prin
 multipl
 autem
 Nifi po
 proprie
 initio p
 prima e
 fabula r
 fuisse
 inuenit
 noraret
 facit, do
 tia prin
 tu coalu
 prædita
 Apopin
 uem, &
 auxiliū
 id est B
 bulam
 potest.
 ca & ign
 nõ est S
 nem.
 get & r
 & vige
 crant,
 nosiris.
 Aristo
 pistola
 Fertur
 qui nõ
 signific
 Ægypt
 inquit
 Liberu
 qui Ili
 Nam
 dines,
 fiderit

Nam & Ægyptii multis in locis sepulcrum Osiridis monstrant, vt supra ostendimus: & Delphi reliquias Bacchi apud se iuxta oraculum sitas putāt, arcanumq; sacrificiū Hosii in fano Apollinis peragunt, quo tempore Thyades Licnitam (id Bacchi est nomen) excitant. Quod autem Liberum Græci non vini tantummodò, sed & omnis humidæ naturæ dominum atque principem faciant, testimonio Pindari sufficit docere sic dicentis,

Bacchus lætitiæ dator
Gratis frugibus arbores
Fecundet: -

eaque causa est, q. Osiridis cultoribus nefas est arborem hortensem perdere, aut fontē aquæ obturare. Non solum autē Nilum, sed omnē simpliciter humorem, defluxū Osiridis vocāt: & antè sacra in pompa semper præcedit vas aquariū in honorem dei. & ficus folio regem, ac meridionale mundi clima pingunt. interpretanturq; foliū ficus irrigationem & fetationē omnium: videturq; natura simile genitali membro. Porrò Pamyliia festum agētes quæ, vt dictum fuit, phallo, id est virilis membri simulacro adhibito fiunt, imaginem proponunt atque circumferūt, cuius triplus est penis. nam deus est principium, omne autē principium vi genitali multiplicat id quod ab eo producitur. multiplex autem solemus ternario notare, vt cūm dicimus:

O ter felices. - &
Ter tot vincla. -

Nisi potius ita sentiendum est, triplum à veteribus propriè fuisse vsurpatū. Humida n. natura cum ab initio principiū & ortus omnium esset rerum, tria prima effecit corpora terrā, aerem, ignem. Quæ n. fabula rei additur, membrum Osiridis in flumen fuisse à Typhone abiectum, & Isidem cūm id non inueniret, simulacrum eius adornasse, idq; vt honoraretur & phallus gestaretur instituisse: ea huc facit, docetq; genitale vim & semen dei pro materia prima habuisse humorē. & humoris interuentu coaluisse cum his quæ nascendi facultate erant prædita. Alia etiam apud Ægyptios fertur fabula, Apopin Solis fratrem bellū mouisse aduersus Iouem, & Osiridem à Ioue, cui in hoste debellando auxiliū tulisset, adoptatum filii loco, Dionysiumq; id est Bacchum, fuisse appellatum. Hanc quoq; fabulam veritati & naturæ congruere, demonstrari potest. Iouem n. Ægyptii spiritum vocant, cui ficca & ignea natura est aduersa & inimica. ea verò nō est Sol, sed quandā habet cum Sole cognationem. humor a. exstinguens nimium siccitatis, auget & roborat exhalationes, quibus spiritus alitur & viget. Præterea & ederam Græci Baccho cōsecrant, & hæc ab Ægyptiis dicitur nominari Chenosiris, quod significat plantam Osiridis. Proinde Aristo, qui coloniam Atheniensium scripsit, in epistolam quandam Alexarchi inciderit ***

Fertur etiā apud Ægyptios Bacchus filius Isidis, qui nō Osiris, sed Arsaphes nomē gerat, quo fortis significatur. Indicat hoc etiā Hermæus primo de Ægyptiis lib. validum esse si interpretetur Osirin inquiens. Omitto Mnasean, qui Epapho apponit Liberum, Osiridē, & Sarapin. omitto Anticleidā, qui Isidem Promethei filiam, Liberi vxorem facit. Nam quas retuli festorū & sacrificiorum similitudines, apertius quàm testes rei fidem faciunt. Et de siderib. Seirium Isidi adscribunt, cūm aquā ducat:

A Αἰγύπτιοι τε γὰρ Ὀσίειδος πολλαχρῶς ἴκασ, ὡς παρ' εἰρηται δεικνύουσι, καὶ Δελφοὶ τὰ τῆς Διονύσου λείψανα παρ' αὐτοῖς πρὸς τὸν ἄρην ἔχον ἀποκείσθαι νομίζουσιν· καὶ ἴσους οἱ ὅσοι θυσίαν ἀπὸρρητον ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἀπόλλωνος, ὅταν ἀθιμάδες ἐγείρωσι τὸν λικνίτιον. ὅτι ἢ οὐ μόνον τῆς οἴνου Διόνυσον, ἀλλὰ καὶ πάσης ὑγρασίας φύσεως Ἑλλήνες ἠγρόντα κύριον καὶ δεχτήρον, δεχθεὶ Πίνδαρος μῦθους εἶπεν, λέγων, Δένδρον ἢ νόμον Διόνυσος πολυγαθῆς αὐξάνουσι, ἀγρόν φέγγος ὀπώρας. διὸ καὶ τοῖς τὸν Ὀσίειν σεβομένοισι ἀπαγορεύεται δένδρον ἡμερῶν ἀπολλύειν, καὶ πηλὸν ὕδατος ἐμφερέτην. οὐ μόνον ἢ τὸν Νεῖλον, ἀλλὰ πᾶν ὑγρὸν ἀπλῶς Ὀσίειδος ἀπορροῦν καλοῦσι· καὶ τῷ ἱερῷ αὐτοῦ πρὸς τὸν ὕδρειον ὅτι ἡμῶν τῆς θεοῦ. καὶ Ἰσίδου βασιλέα καὶ τὸ νότον κλίμα τῆς κόσμου γράφοισι, καὶ μετὰ μὲν λέγεται τὸ Ἰσίδου πολιτισμὸς καὶ κινήσεις πτότων, καὶ δεχθεὶ ἡμερῶν μοσιῶν τὴν φύσιν εὐκέναι. γὰρ ἢ τῷ παμυλίων ἐορτῶν ἄγοντες, (ὡς παρ' εἰρηται) φαλλικὴν οὔσαι, ἀγαλμα πρὸς τὴν ταύτην καὶ εὐφρασίαν, οὗ δ' αἰδοῖον τριπλάσιον ἔστιν. δεχθεὶ γὰρ ὁ θεὸς, δεχθεὶ ἢ πᾶσα τὰ γένεα πολλαπλασιάζει δὲ αὐτῆς. ἢ ἢ πολλὰς, εἰώθη μὲν καὶ τρεῖς λέγων, ὡς δὲ τρεῖς μάκαρες, καὶ Δεσμοὶ μὲν βεῖς τόσσοι ἀπειρονοί. εἰ μὴ νῆ Δία κύριος ἐμφαίνεται τὸ τριπλάσιον ὑπὸ τῷ παμυλίων. ἢ γὰρ ὑγρασίας, δεχθεὶ καὶ γένεσις ἔσα πτότων ἔξ δεχθεὶς, τὰ πρῶτα τρία σώματα, γῆν, ἀέρα, καὶ πῦρ ἐποίησε. καὶ γὰρ ὁ πρὸς τὴν θεοῦ τὰ μῦθα λόγος, ὡς τῆς Ὀσίειδος ὁ Τυφὼν τὸ αἰδοῖον ἔρριψεν εἰς τὸν ποταμὸν, ἢ δὲ Ἰσίδου οὐχ ὄρεν, ἀλλ' ἐμφερέως ἀγαλμα τελεῖν καὶ κατασκευάσασα, πηλὸν καὶ φαλλοφορὸν ἔταξεν, ἐν αὐτῷ τῷ πρὸς ταύτην, διδάσκων ὅτι τὸ γένεον καὶ τὸ σπέρμα πτότων τῆς θεοῦ πρῶτον ἔχεν ὑλλὸν τὴν ὑγρότητα, καὶ δὲ ὑγρότης ἐνεκράθη τοῖς πεφυκῶσι μετέχον γένεως. ἄλλος δὲ λόγος ἔστιν Αἰγυπτίων, ὡς Ἀποπις ἡλίου ὡν ἀδελφὸς ἐπολέμησεν τῷ Διῷ, τὸν ἢ Ὀσίειν ὁ Ζεὺς συμμαχήσασθαι καὶ συγκαταστρέφειν αὐτὸν τὸν πολέμιον, πᾶσα γὰρ ἡμερῶν, Διόνυσον πρὸς τὴν ἄρην. καὶ τοῦτου δὲ τὸς λόγους τὸ μὴ θάδες ἔστιν ἀποδείξαι τῆς πρὸς τὴν φύσιν ἀληθείας ἀπτόμενον. Δία μὲν γὰρ Αἰγύπτιοι τὸ πνεῦμα καλοῦσιν, ὃ πολέμιον τὸ αὐχμηρὸν καὶ πυρῶδες· τοῦτο δὲ ἡλίου μὲν ὄρεν, πρὸς δὲ ἡλίον ἔχει πᾶσα συλῆρεια. ἢ δὲ ὑγρότης σβεννύουσα τὴν ὑγρότητα τῆς ξηρότης, αὐξάνει καὶ ῥῶνεσι τὰς ἀναθυμιάδας. ὑφ' ὧν τὸ πνεῦμα βέβηται καὶ τὸ θεῖον ἐπιτετὸν κίτην, ὃν Ἑλλήνες τε καὶ Ἰσίδου τὰ Διόνυσον, καὶ παρ' Αἰγυπτίοις λέγεται γένεσις ὀνομάζεσθαι, σημάμενος τὸ ὀνόματος (ὡς φασί) φυτὸν Ὀσίειδος. Ἀείων τοῖν ὁ γεγραφὼς Ἀθιμάων ἀποκείσθαι ὅτι σολῆ πῆνι Ἀλεξάρχου πρὸς τὴν ἰσίδου. ἰσορεῖται δὲ καὶ Ἰσίδου ὡς ὡν ὁ Διόνυσος ὑπὸ Αἰγυπτίων, ὅτι Ὀσίεις ἀλλὰ Ἀρσαφῆς ἐν τῷ ἄλφα γράμματι λέγεσθαι, δηλοῦντος τὸ αἰδοῖον τὸ ὀνόματος. ἐμφαίνει δὲ τοῦτο καὶ ὁ Ἑρμῆος, ἐν τῇ πρῶτῃ πρὸς τῷ Αἰγυπτίων. ὁ μὲν μὲν γὰρ φησι μετὰ μὲν λέγειν εἶναι τὸν Ὀσίειν. εἰ δὲ Μνάσαν τὰς Ἑπάφω πρὸς τὴν θεοῦ τὸν Διόνυσον καὶ τὸν Ὀσίειν, καὶ τὸν Σάραπιν· εἰ καὶ Ἀπικλείδην, λέγοντα τὴν Ἰσίδου Πρωμηθέως οὔσαι θυγατέρα, Διόνυσον στυοικεῖν. αἰ γὰρ εἰρημῶν πρὸς τὰς ἐορτὰς καὶ τὰς θυσίας οἰκότητες ἐναργετέραν τῷ μαρτύρων τὴν πίστιν ἔχουσι, τῷ τε ἄρην τὸν σείειν, Ἰσίδου νομίζουσιν, ὑδραγωγὸν ὄντα.

καὶ τὸν λέοντα πηλώσει, καὶ χάσμασι λεοντείοις τὰ τῶν ἱερῶν
 θυρώματα κρομοῦσιν, ὅτι πλημμυρῆς Νεῖλος Ἡελίου πα-
 ρεῖται σπυροχρόμοιο λέοντι. ὡς δὲ Νεῖλον Ὀσίειδος ἀπορ-
 ροῦει, οὕτως Ἰσίδος σάμα γυνῆ εἰσι καὶ νομίζουσι, ἔπα-
 σαν, ἀλλ' ἢ ὁ Νεῖλος ἐπιβάνη σπερμάνων καὶ μιγνύμενος.
 ὁ δὲ τῆς σπυροχρόμοιο γυνῆς τὸν ὄρν. ἔστι δὲ ὄρν
 ἢ πύμα (ὡς οὖσα καὶ βέφουσα τὴν περὶ ἄλλοις ὄρν, καὶ κερ-
 σις ἀέρος. ὃν ἐν τοῖς ἐλεσι τοῖς περὶ Βοῦτον ὑπὸ Λητοῖς βα-
 φῶμα λέγουσιν. ἢ γὰρ ὕδατος καὶ ἀέρος γῆ μάλιστα
 τὰ σπυροχρόμοιο καὶ χαλῶσας τὴν ἐπιπέτα καὶ τὸν αὐχμὸν
 ἀναθυμιάσας πηλώειται. Νέφθω ἢ κελύσει τῆς τὰ ἔρα-
 τὰ καὶ παρῆμα καὶ φάουρα τῆς θαλάσσης. διὸ καὶ τελευτήν
 ἐπονομάζουσι τὴν Νέφθω. καὶ Τυφῶν ἢ σπυροχρόμοιο λέγου-
 σιν. ὅταν ἢ ὑπερβαλὼν καὶ πλεονάσας ὁ Νεῖλος, ἐπέκτα
 πλησιάζει τοῖς ἐρατῶσι. τοῦτο μίξιν Ὀσίειδος παρὰ Νέ-
 φθω κελύσειν, ὑπὸ τῶν ἀναλασάντων φυτῶν ἐλεγε-
 ροῦται. ὡν καὶ ὁ μελίλωτον ἔστιν, οὗ φησι μῦθος ἀπορροῦέντος.
 καὶ ἀπορφθέντος ἀδῆσιν ἡμέρας Τυφῶν τῆς περὶ τὴν γά-
 μον ἀδικίας. ὅταν ἢ μὲν Ἰσὶς ἔτεκε γησίως τὸν ὄρν, ἢ ἢ Νέ-
 φθω, σκόπιον τὸν Ἄνουβιν. ἐν μὲν τοῖς ἀναλασάντων τῶν
 βασιλέων ἀναλασάντων τὴν Νέφθω Τυφῶν γημάδην,
 παρὰ τὴν ἡμέραν φαίνεται. εἰ δὲ τὸ πᾶν περὶ γυναικῶν, ἀλλὰ
 περὶ τῆς θεοῦ λέγουσιν, ἀνίπτοιται ὁ πᾶν τελεῖ τῆς γῆς ἀρ-
 ρον καὶ ἀκρπον ὑπὸ τερρότης. ἢ δὲ Τυφῶνος ἐπιβουλή
 καὶ τυραννίς, αὐχμοῦ δυνάμεις ὑπερβαλὼν τῆς γῆς, καὶ ἀνα-
 φορησάντος τὴν τε γυνῆσιν ὑπερβαλὼν τὸν Νεῖλον καὶ ἀ-
 ζουσαν. ἢ δὲ σπυροχρόμοιο βασιλῆς Αἰθιοπῶν ἀνίπτοιται
 πρὸς νοτίους δὲ Αἰθιοπίας. ὅταν γὰρ αὐτὰ τῶν ἐπιπέτων ἐπι-
 κερτήσωσι τὰ νέφη παρὰ τὴν Αἰθιοπίαν ἐλαυνόντων, καὶ
 καλύσωσι τοῖς τὸν Νεῖλον ἀζοντάς ὀμβροῖς καὶ ἀρραγῆναι,
 κατέχων ὁ Τυφῶν ἐπιπέτα, καὶ τότε κερτήσας πᾶν τὰ
 πασι τὸν Νεῖλον εἰς ἐναντίον ὑπὸ ἀσθενείας συλαλέντα καὶ
 ρυέτα, καὶ ἄλλον καὶ παπῆρον ἐξέωσεν εἰς τὴν θαλάσσαν. ἢ γὰρ
 λεγόμεν καὶ ἄλλοις εἰς τὴν σφόν Ὀσίειδος, ὅσθεν ἔοικεν
 ἀλλ' ἢ κρύφιν ὕδατος καὶ ἀφανισμὸν ἀνίπτοιται. διὸ μύθος
 Ἄνουβιν ἀφανιστῶν τὸν Ὀσίειν λέγουσιν, ὅτε τῶν ἐπιπέτων
 ἀπορφθέντων πᾶν τὰ πασι ὁ μὲν Νεῖλος ὑπὸ σπυροχρόμοιο, γυνῆ-
 ται δὲ ἢ χῶρα ἢ κερτήσας τῆς νυκτός, αὐξεται ὁ σκό-
 πος. ἢ δὲ τὸ φῶς μὲν ἀνίπτοιται καὶ κερτήσας δυνάμεις, οἱ ἱε-
 ρεῖς ἀλλὰ τε δρασι σκυροφῆτα, καὶ βοῦν ἀναλασάντων ἱμα-
 τῶν μέλαν βουσίω περὶ ἀλλοις, ὅτι πένθη τὴν θεοῦ δεικνύου-
 σι. βοῦν γὰρ Ὀσίειδος εἰκόνα καὶ γῆν νομίζουσιν ὅτι τέσ-
 σαρας ἡμέρας ἀπὸ τῆς ἐβδομῆς ὅτι δέκα ἔξῃς. καὶ γὰρ
 τὰ πηνούμην τεσσαρα ὑπὸ τὸν μὲν ὁ Νεῖλος ἀπολείπων
 καὶ ὑπὸ τῶν ὄρν, δὲ ὑπὸ τῶν ὄρν, τὰ βόρεια πηνούματα καὶ ἀ-
 σθενούμην κερτήσας τῶν νοτίων ἐπιπέτων, τείτων δὲ
 ὅτι ἡμέρας ἐλάττωσιν γίνεσθαι τῆς νυκτός, ὅτι πᾶσιν ἢ τῆς
 γῆς ἀπογύμνωσις ἀμα τῆ τῶν φυτῶν ψιλότητι τῶν καὶ
 φυλλορροούτων, τῆ ὄρν ἀπὸ τῆς νυκτός, ὅτι θαλασ-
 σαν κερτήσας. καὶ τῆ ἱερέων κίσην οἱ σολισαὶ καὶ οἱ ἱερεῖς ἐκφέ-
 ρουσι χρυσοῦν ὅσθεν ἔχουσαν κίσην, εἰς ὁ πότμου λαβόν-
 τες ὕδατος εἰχέουσι, καὶ γίνεσθαι κερτήσας τῶν παρῶντων, ὡς
 ἀρραγῆς τῆ Ὀσίειδος εἶτα τὴν κερτήσας φουράσι τὰ ὕδατι, καὶ συμμίσαντες ἀρραγῆς καὶ θυμιάματα τῶν πο-
 λυτελῶν, ἀναπλάθουσι μύθοις ἀγαλάμων καὶ τοῦτο σολίζουσι καὶ κρομοῦσιν, ἐμφάνοντες ὅτι γῆς οὐσίαν καὶ ὕ-
 δατος τοῖς θεοῖς τοῖς νομίζουσι. τῆς ὄρν Ἰσίδος πάλιν ἀναλασάντων τὸν Ὀσίειν, καὶ αὐξάνουσης τὸν ὄρν,

A & Leonem venerantur, ricibusque leonis ianuas
 templorum ornant, quia Nilus exundat
 Titanis primum curru tangente Leonem.
 Sicut autem Nilum Osiridis defluxum, ita corpus
 Ifidis terram putant, non uniuersam, sed quam Ni-
 lus inuadens ac coiens feram reddit. hoc ex coitu
 Orum nasci perhibent. Est autem Orus tempe-
 stas ac temperies aeris ambientis omnia seruans
 atque alens. quem in paludibus apud Butum a La-
 tona dicunt enutritum: quia aquosa & irrigua ter-
 ra maximè educit exhalationes quibus ficitas re-
 stinguitur atque laxatur. Nephthyn porro appel-
 B lant extremas terræ partes quæ mare attingunt: id-
 eoque eam ultimam nominant, & Typhonis uxo-
 rem dicunt. Cum autem exundans Nilus etiam
 in istas partes diffluit, hoc Osiridis cum Nephthy
 coitum nuncupant, quem stirpes germinantes ar-
 guerint, inter quas & melilotum est: quo fabula
 fert de lapsu & relicto Typhonem adulterium de-
 prehendisse. itaque Isis Orum iusto partu edidit,
 Nephthys autem Anubin furtiuo. Sanè in de-
 scriptione successione regum scribunt Nephthyn
 Typhoni nuptam principio fuisse sterilem. quod
 si non de muliere, sed dea dicunt, innuere volunt
 C terram soliditatis suæ causa omnino sterilem fuisse
 & infrugiferam. Iam Typhonis insidiæ ac ty-
 rannis vim significat ficitatis obtinentis, & consu-
 mentis humorem quo nascitur & augetur Nilus.
 Regina verò Æthiopum quæ Typhonem adiue-
 rit, flatus austrinos ex Æthiopia notat: qui si via-
 cant Etetias à quibus versus Æthiopiam nubes
 pelluntur, prohibeantq; imbres decidere quibus
 Nilus augetur: tum præualens Typhon æstu vrit.
 ac planè obtinens, Nilum in diuersam partem ob
 imbecillitatem fluentem, cauo alueo & humili in
 mare expellit. Quòd enim inclusus in arcam dici-
 tur Osiris, eo nihil aliud significatur quam aquæ
 D occultatio & defectus. Itaq; mense Athyr periisse
 Osiridè dicunt, quando Etetias omnino deficien-
 tibus Nilus recedit, & solum nudatur. Quando a-
 nox fit longior, tenebræ crescunt, lucisq; supera-
 tur & tabescit vis: tunc sacerdotes cum alios terri-
 cos ritus exercent, tum bouem auratū nigro bys-
 sino amictu ostentant in luctu deæ, (bouem enim
 Osiridis ducunt imaginem) per quatrimum con-
 tinuum à decima septima mensis die. Quatuor e-
 nim sunt quæ lugentur primum, Nilus recedens
 atq; deficiens, secundum, septentrionales flatus,
 E qui inualescētibus austrinis ventis admodum ex-
 stinguuntur. tertium, quòd dies minor sit nocte.
 ultimum, denudatio terræ, simul etiam tunc stir-
 pibus folia abiicientibus. Decima nona mensis
 die, noctu ad mare descenditur, & sacram cistam
 Stolistæ (quasi vestitores diceres) vnà cum sacer-
 dotibus efferunt, in qua est intus aurea arcula, cui
 infunditur ab iis aqua potabilis, ac clamor tollitur
 ab his qui adsunt, vociferantibus Osiridem esse
 inuentum. exinde tellurem frugiferam aqua per-
 miscent, additisque mixturæ aromatibus & suffi-
 mentis sumtuosis, effingunt imagunculam luni-
 formè, & hanc amictiunt & ornant: significantes
 F deos istos ab ipsis putari esse naturam terræ & a-
 quæ. Rursum vbi Osiris in Isis recepit, & Orū educat,

exhalat
 ac rob
 iam in
 dea, q
 natura
 laxat
 terat
 Quod
 ne har
 an
 nuiff
 in me
 uncur
 cum q
 amara
 veteris
 tem ter
 id est
 mari ex
 ne con
 fert. Et
 gerent
 recede
 gestio
 rum ce
 ab Aeg
 stat. no
 quod i
 compl
 nimue
 cris tel
 aptum
 vim pe
 qui rec
 per te
 serpin
 Qui au
 quæ da
 nem ef
 Lunæ
 stans,
 & stir
 intemp
 floren
 terra f
 Lunæ
 Seth n
 prua
 agi. in
 Lunæ
 simila
 sta. S
 Lunæ
 lem q
 mens
 tur, q
 eò di
 quali
 stam
 Nam
 ra din
 fert,
 noru
 inter
 uicer
 octau
 XXI

exhalationibus, & nebulis ac nubibus crescentem A
 ac roboratum: superatus quidem, non tamen et-
 iam interfectus est Typhon. non enim passa est
 dea, quæ terræ domina est, vndiquaque aboleri
 naturam humori contrariam: sed dimittit eam &
 laxat, cupiens temperiem relinquere. quia non po-
 terat mundus esse perfectus, abolita ignea natura.
 Quod si hæc ab iis non absurdè dicuntur, par est
 ne hanc quidem repudiari rationem, qua dicitur
 antiquitus Typhon partem Osiridi debitam obti-
 nuisse. Nam Aegyptus olim mari fuit tecta. itaque
 in metallis & montibus multa etiamnum inveni-
 untur conchyliæ: & omnes fontes, omnes putei, B
 cum quidem eorū tanta sit multitudo, falsam atq;
 amaram habent aquam: utpote quod eò reliquæ
 veteris maris obsoletæ confluerint. Successu au-
 tem temporis Orus Typhone est factus superior.
 id est, cum tempestivè imbres oborti essent, Nilus
 mari expulso planiciem detexit, & terræ aggestio-
 ne complevit. Ipse sensus huic rationi testimoniū
 fert. Etenim hodieq; cernimus fluvio novum ag-
 gerente limum, terramque adducente, paulatim
 recedere mare, atque retrò defluere. fundo ob ag-
 gestionem materiæ altitudinem nanciscente. Pha-
 rum certè, quam Homerus cursu vnius diei abesse
 ab Aegypto norat, nunc partem esse Aegypti con-
 stat. non quod ipsa suo loco mota accesserit, sed
 quod mare intermedium flumine opplente &
 complanante continenti adiecta est. Verum e-
 nimverò hæc similia sunt eorum quæ Stoici de sa-
 cris rebus disputant. Nam genitabilem & alendo
 aptum spiritum Bacchi nomine afficiunt illi: qui
 vim percipiendi ac diuidendi habet, Herculis:
 qui recipiendi facultatem, Ammonis: id quod
 per tellurem & fruges penetrat, Cererem ac Pro-
 serpinam: quod per mare, Neptunum nominant.
 Qui autem naturalibus istis etiam mathematica
 quædam astrologica admiscunt, ii putant Typho-
 nem esse mundum solarem, Osiridem lunarem.
 Lunā enim quæ lumen habet genitabile & hume-
 ctans, prosperam esse & animalium procreationi,
 & stirpium pullulationi. Solem hoc fortitum, ut
 intemperato igni calefaciat exsiccatque natas &
 florentes stirpes: & suo ardore magnam partem
 terræ fecisse habitationibus ineptam, ac sæpe etiā
 Lunam ab eo superari. Itaq; Aegyptii Typhonem
 Seth nominant: id significante vocabulo, quod vi
 præualet. & in Sole situm Herculem vnā circum-
 agi. in Luna Mercurium fabulantur. quæ enim
 Luna efficit, ea orationis & sapientiæ operum sunt E
 similia: Solis autem, verberum, vi & robore effe-
 cta. Stoici Solem è mari incendi atque ali aiunt:
 Lunæ à fontanis & lacustribus aquis dulcem mol-
 lemque; submitti exhalationem. Decima septima
 mensis die interiisse Osiridem Aegyptii fabulan-
 tur, qua die maximè plenilunium fit euidentis. Id-
 eò diem istam Pythagorei vocant antiphraxin,
 quasi oppositionem cum obstructione coniun-
 ctam: & omnino numerum xviii auersantur.
 Nam inter xvi, qui quadratum, & xix, qui alte-
 ra dimensionum longius parallelogrammum re-
 fert, atque hiduo soli omnium numerorum pla-
 norum ambitus habent arcibus suis æquales, medius
 interueniens xviii obstruit & disiungit eos in-
 vicem, inque partes scissus inæquales, sesqui
 octauam proportionem constituit. Annos
 xxix alii vixisse, alii regnasse Osiridem dicunt.

ἀναθυμιάσει καὶ ὀμίχλαις καὶ νέφεσι ῥωννύμενον, ἐκέρχθη δὲ
 μὲν, ἐκ ἀηρέθῃ ἢ ὁ Τυφὼν. οὐ γὰρ εἶασιν ἡ κυρία τῆς γῆς θεὸς
 ἀναρῆθῃναι πᾶσι τὰ ἀντικείμενα τῆ ὑγρότητι φύσιν, ἀλλ'
 ἐχάλασε καὶ αἴηκε, βυλομένη ἀφ' ἑαυτῆς τὴν κρίσιν. οὐ γὰρ ἰὺ
 χόσμον εἶναι τέλειον, ἐκλείποντος καὶ ἀφανισθέντος τῆ πυρώδους.
 εἰ δὲ ταῦτα μὴ λέγεται παρ' αὐτοῖς, εἰκότως εὐδὲν ἐκείνον αἰεὶ πῶς
 ἀπορρίψεται τὸ λόγον, ὡς Τυφὼν μὲν ἐκέρχεται πάλαι τὸ ὀσί-
 ειδος μοίρας θάλασσα γὰρ ἰὺ ἡ Αἴγυπτος. διὸ πολλὰ μὲν ἐν
 τοῖς μεταλλοῖς καὶ τοῖς ὄρεσιν βεβήκεται μέχρι νῦν καὶ χυλῖα
 ἔχον πᾶσαι δὲ πηγὰς καὶ φρέατα πάντα, πολλὰν ὑπαρχόντων,
 ἀλμυρῶν ὕδαρ καὶ πικρῶν ἔχουσιν, ὡς αἰεὶ ὑπολαμβάνεται τὴν πάλαι
 θαλάσσης ἕωλον ἐν ταῦτοισι συμπερρηκῆτος. ὃ δὲ Ὄρος χροῶν
 τῆ Τυφῶνος ἐπεκράτησε. τοῦτέστιν, ἀκαμείας ὀμβρείων γρο-
 μῆνης, ὃ Νεφελὸς ὀξέως τῆ θαλάσσης, ἀνέφηνε τὸ πεδῖον καὶ
 αἰετὴν ἰσχυρῶς τῶν ποταμῶν. ὃ δὲ ἡμῶν τυροῦσαν ἔχει τὴν αἰ-
 ῶθιν ὄρα μὲν γὰρ ἐπιπνύει φέροντι τὰ ποταμῶν νεανίλιω καὶ
 πορσαγαθῶν τὴν γῆν, καὶ μικρῶν ὑποχωροῦν ὀπίσω τὸ πέ-
 λαγος, καὶ τὴν θαλάσσης ὑψὸς τῆ ἐν βάθει λαμβανόντων ἀφ' ἑ-
 αῦτος ποταμῶν, ἀπορρέουσαν. τῶν δὲ φέρον, ἰὺ ὀμπρος ἡδὲ
 δρόμον ἡμέρας ἀπέχουσαν, Αἴγυπτου νῦν μέγας οὖσαν αὐτῆς,
 C
 οὐκ αὐτὴν ἀναδραμοῦσαν, εὐδὲ ποταμῶν ἀναδῶσαν, ἀλλὰ τὴν με-
 τὰ τὴν θαλάσσης ἀναπλάττει τὰ ποταμῶν καὶ βέροντι τὴν ἡ-
 πτερον ἀνασταλείσης. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὁμοία τοῖς ὑπο τῆς
 Στωϊκῶν θεολογῶν μύθοις εἶσι. καὶ γὰρ ἐκείνοι τὸ μὲν γέννημον
 πνεῦμα καὶ Ἑσθίριον, Διόνου (ἐν εἶ) λέγουσι. τὸ πληκτικὸν δὲ καὶ
 διαρῆκτικόν, Ἡρακλέα. τὸ δὲ δεκτικόν, Ἀμμωνα. Διήμηδον
 δὲ καὶ Κόρην, τὸ ἀφ' ἑαυτῆς γῆς καὶ τῆς καρπῶν διήκων. Ποσειδά-
 να δὲ, τὸ ἀφ' ἑαυτῆς θαλάσσης. οἱ δὲ τοῖς δε τοῖς φυσικῶν καὶ τῶν ἀπὸ
 ἀστρολογίας μαθηματικῶν ἐνια μινυῶτες, Τυφῶνα μὲν οἰον-
 ται τὸν ἡλιακὸν χόσμον, Ὄσειν δὲ τὸν σελιωιακὸν λέγουσιν.
 D
 τῶν μὲν γὰρ σελιωῶν γέννημον τὸ φῶς καὶ ὑγροποιὸν ἔχουσιν,
 ἀμύνη καὶ ἡσυχία ζώων καὶ φυτῶν εἶναι βλαστήσει τὸν ἡλιον
 ἀκράτω πυρὶ κεκληρωκῆτα θάλαπιν τε καὶ κατὰ μῆκος πᾶ-
 φύομα καὶ τεθηλότα, καὶ τὸ πολὺ μέρος τῆ γῆς πᾶσι πᾶσι
 ὑποφλογμοῦ ποιεῖν αὐκῆτον, καὶ κατὰ μῆκος τῆς πᾶσι
 καὶ τῆς σελιωῆς. διὸ τὸν Τυφῶνα Σηθ αἰεὶ Αἴγυπτοῖς καλοῦ-
 σιν, ὅτι βετὶ κατὰ διωκῆς ἔσθον ἢ κατὰ βία ζῶντων. καὶ τὰ μὲν
 ἡλιῶ τὸν Ἡρακλέα μυθολογοῦσιν ἐνδρυμῶν συμπερρη-
 κῆιν, τῆ δὲ σελιωῆ τὸν Ἐρμῆν. λόγου γὰρ ἔργου εἶκοι καὶ τῶν
 σοφίας τὰ τὸ σελήνης, τὰ δὲ ἐν ἡλίου πληγῆς ὑποβία
 καὶ ῥώμης παρανομῆς. οἱ δὲ Στωϊκοὶ τὸν μὲν ἡλιον ἐν
 θαλάσσης ἀναπλάττει, καὶ βέρονται φασί, τῆ δὲ σελήνην
 κριωῶνα καὶ λιμνωῶνα νάματτα γλυκεῖα ἀναπέμπειν καὶ
 μαλακῶ ἀναθυμιάσειν, ἐβδμη δὲ δέκα τῶν ὀσειδος
 ἡμέρας τελευτῶν Αἴγυπτοῖς μυθολογοῦσιν, ἐν ἡ μάλιστα
 γίνεται πληρομῆνη κατὰ δήλος ἢ πρὸς ἐλιωος. διὸ καὶ
 τὴν ἡμέραν ταύτην ἀπὸ φέρον οἱ Πυθαγόρειοι καλοῦσιν,
 καὶ ὅπως τὸν ἄριθμὸν τοῦτον ἀφοσιώσιν. τοῦ γὰρ ἔχον
 κα τετεαγάνου, καὶ τοῦ ὀκτωκῆδεκα ἐπερομῆκος, οἱ
 μόνοις ἀεθμῶν ὅτι πεδῶν συμβέβηκε τὰς ἀεθμῶν ἰσῶς
 ἔχον τοῖς ἀεθμῶν ὑπο αὐτῶν χροῶν, μέσος ὁ τῶν
 ἐσθλακῆδεκα παρεμπίπτων, ἀπὸ φέρον καὶ ἀφ' ἑαυ-
 τῶν ἀπὸ ἀλλήλων, καὶ διαρεῖ τὸν ἐπὶ γῶν λόγον εἰς ἄ-
 νισα ἀφ' ἑαυτῶν τεμνόμενος. ἐτῶν δὲ ἀεθμῶν οἱ μὲν
 βίασιν τὸν Ὄσειν, οἱ δὲ βασιλεύσιν λέγουσιν ὀκτὼ καὶ εἰκοσιν.

Ἰσαῦτα γὰρ ἔστι φάτα τῆς σελιῦνης, καὶ Ἰσαῦταις ἡμέραις
 τὸν αὐτῆς κύκλον ἐξελίσσει. ὃ δὲ ξύλον ἐν ταῖς λεγόμεναις
 Ὀσίειδος Ἰαφῆς τέμνοντες, καὶ Ἰαφῆος λαβρὰ κα-
 μινουεῖδῃ, Ἀφῆ δὲ τὴν σελιῦν, ὅταν τῆς ἡλίου πλησιάζῃ,
 μονοειδῆ γινόμενῳ ἀποκρύπτουσα. τὸν δὲ εἰς δεκατέσσα-
 ρα μέρη τῆς Ὀσίειδος Ἀφῆσασμὸν ἀνιήτονται πρὸς τὰς
 ἡμέρας ἐν αἷς φθίνει μετὰ πρὸσελλίων ἀρχὴ νομικίας ὃ
 ἄστρον. ἡμέραν δὲ ἐν ἣ φάινεται πρῶτον ἐκφυροῦσα τὰς
 αὐγὰς καὶ παρελθούσα τὸν ἥλιον, ἀτελὲς ἀγαθὸν πρὸς α-
 γροῦσιν. ὃ γὰρ Ὀσίειδος ἀγαθοποιός, καὶ Ἰουόμα πολλά
 φέρει· οὐχ ἦκιστα δὲ κέρτος ἐπερρωῖ καὶ ἀγαθοποιόν, ὃ B
 λέγουσι. ὃ δὲ ἕτερον ὄνομα τῆς θεοῦ τὸν ὄμφιν Ἰεργέτιω ὃ
 Ἐρμαῖος φησὶν δηλοῦν ἐρμυθόμορον. οἴονται δὲ πρὸς
 τὰ φάτα τῆς σελιῦνης ἔχειν πινὰ λόγον τοῦ Νείλου τὰς ἀ-
 ναβάσεις. ἢ μὲν γὰρ μεγίστη πρὸς τὴν Ἐλεφαντίνην, ὅταν
 γίνεται καὶ εἰς πηχέων, ὅσα φάτα καὶ μέτρα τῆς Ἐμ-
 μιλύων πρὸς ὁδὸν ἐκάστης ἔστι· ἢ δὲ πρὸς Μένδητα καὶ Ἐοῖν
 βραχυτάτῳ πηχέων ἔξ πρὸς τὴν διχότομον· ἢ δὲ μέση
 πρὸς Μέμφιν, ὅταν ἢ δικαία δεκαπενταρῶν πηχῶν πρὸς
 τὴν πρὸσελλίων. τὸν δὲ Ἀπιν, εἰκόνα μὲν Ὀσίειδος ἐμ-
 ψυχον εἶ, ἡμέρας δὲ ὅταν φάς ἐρείσῃ γήμιμον ἀπὸ τῆς C
 σελιῦνης, καὶ κατὰ φηται βοῶς ὀργάσης. διὸ καὶ τοῖς τῆς σε-
 λιῦνης γήμισιν ἔοικε πολλά τῆς Ἀπίδος, πρὸς Ἰεργέτιω
 τὰ λαμπερὰ τοῖς σκιερῶς, ὅτι τῆ νομικία τῆς Φαρμυθ
 μιλῶς ἐορτὴν ἀγορῶν, ἔμφασιν Ὀσίειδος εἰς τὴν σελιῦν
 ὀνομάζοντες, ἔαρος δὲ χέλι οὔσαι. οὕτω τὴν Ὀσίειδος
 δυνάμιν ἐν τῆ σελιῦν φθίνει τὴν Ἰσιν αὐτῆς ἡμέσιν οὐ-
 σαι σιωεῖναι λέγουσι. διὸ καὶ μητέρεα τὴν σελιῦν τοῦ
 κόσμου καλοῦσι, καὶ φύσιν ἔχῃν Ἰεργέτιω οἴονται, πλη-
 ρουμένην ὑπὸ Ἡλίου καὶ κωισκομένην, αὐτὴν δὲ πάλιν D
 εἰς τὸν αἴερα πρὸσελλίων ἡμιηλικίαν δὲ καὶ καὶ ἀπεί-
 ρουσαι. οὐ γὰρ αἰετὴν φθίνει ἔπι κεραιὴν τὴν Τυφώνειον.
 πολλάκις δὲ κεραιὴν ὑπὸ τῆς ἡμέρας καὶ σιωδεο-
 μένην, αὐτῆς ἀναδύεσθαι καὶ Ἀφῆσασμὸν πρὸς τὸν Ὠ-
 ρον. ἔστι δὲ τῆς ὁ πρὸς ἡλίου κόσμος, οὔτε φθίνει ἀπὸ πλά-
 τῆτος πρὸς τὰ πασι, οὔτε ἡμέρας. ἐνοιοὶ δὲ καὶ τῆς ἐκλήπι-
 κῶν ἀνιγματοποιῶν τὸν μῦθον. ἐκλείπει μὲν γὰρ ἡ σελιῦν
 πρὸσελλίως, ἐναπία τῆς ἡλίου φάσιν ἔχοντες πρὸς αὐτὴν,
 εἰς τὴν οὐρανὸν ἐμπύπτουσα τῆς γῆς. ὡς πρὸ φάσι τὸν Ὀσίειν
 εἰς τὴν σφῆν. αὐτὴ δὲ πάλιν ἀποκρύπτει καὶ ἀφανίζει ταῖς E
 τριακῶσιν, οὐ μὲν ἀπαιρεῖται πρὸς τὰ πασι τὸν ἥλιον, ὡς πρὸ
 σφῆν τὸν Τυφῶνα ἢ Ἰσιν. ἡμῶσιν τῆς Νέφθους τὸν Ἀνου-
 βιν, Ἰβίς ὑποβάλλεται. Νέφθους γὰρ ἔστι ὃ ὑπὸ γλῶ-
 καὶ ἀφανές, Ἰσιν δὲ ὃ ὑπὸ τὴν γλῶ καὶ φανερόν. ὃ δὲ
 τούτῳ ὑποφάων καὶ καλούμενος οὐρανὸν κύκλος, ἔπι-
 κρινος ὠν ἀμφοῖν, Ἀνουβίς κέκληται, καὶ κωιστὸ εἶδος ἐπει-
 κάζεται. καὶ γὰρ οὐκίων χρεῖται τῆ ὄφει νυκτός τε καὶ ἡμέρας
 ὁμοίως. καὶ τούτῳ ἔχῃν δοκεῖ παρ' Αἰγυπτίοις τὴν δυνά-
 μιν ὃ Ἀνουβίς οἶαν ἢ Ἐκάτη παρ' Ἑλλήσι, Ἰόνιος ὠν ὁμοῦ
 ἐὼλύμπιος. ἐπίοις ἢ δοκεῖ Κρόνος ὃ Ἀνουβίς εἶ. διὸ πάντα
 τίκτων ἔξ ἑαυτῆς καὶ κύων ἐν ἑαυτῆς, ἢ τῆ κωιστὸ ἔπι κλησιν
 ἔχεν. ἐπὶ δὲ οὐκίων σεβομένης, τὸν Ἀνουβιν. ἀπορρήτον π.
 καὶ πάλαι μὲν τὰς μεγίστας ἐν Αἰγυπτίῳ οὐκίων ἔχεν· ἐπεὶ ἢ Καμβύσου τὸν Ἀπιν ἀνελέντος καὶ ῥίψαντος, ὅθεν
 πρὸς ἡλίου ὅθεν ἐγλύσατο τὸ σῶμα τὸ δὲ ἢ μῖνος οὐκίων, ἀπώλεσε ὃ πρῶτος εἶ καὶ μάλιστα ἡμῶσιν τῆς ἑτέρας
 ζῶων. εἰσὶ δὲ πινες οἱ ὃ οὐκίασμα τῆς γῆς, εἰς ὃ τὴν σελιῦν ὀλισθαίνουσαν ἐκλείπει νομίζουσι, Τυφῶνα καλοῦντες.

A toties enim lucet Luna, totq; diebus suam circui-
 tionem absoluit. Lignum a. in sepultura, vt vocat,
 Ofiridis secantes, arcam apparant lunata forma:
 quia Luna Soli appropinquans falcatur & occuli-
 tur. Quod autem in xiv partes discriptus dicitur
 Ofiris, referendum est ad dies quibus a plenilunio
 vsq; ad nouilunium deficit Luna. Diem, qua pri-
 mum conspicitur euitatis & prateritis radiis Solis,
 imperfectum bonum nominant. Est enim Ofiris
 beneficus: & nomen hoc multa significans, præci-
 puè vim efficacem & beneficâ designat. Alterum
 dei huius nomen quod est Omphis, Hermæus in-
 terpretatur beneficum. Existimant autem Nili in-
 crementa ratione quadam illuminationib. Lunæ
 respondere. Maximum enim apud Elephantinam,
 cubitorum fit xxix, quot dies sunt menstruæ cir-
 cuitationis Lunæ. apud Mendetem & Xoin, vbi est
 minimum, cubitos æquat vi, quot diebus Lunæ
 orbis fit dimidiatus. Medium apud Memphin, si
 iustum sit, xiv cubitis conuenit, & respondet tem-
 pori plenilunii. Porro Apin animatam dicunt O-
 firidis esse imaginē. itaque etiam figuris Lunæ si-
 milia habet multa, atratus circum splendidas par-
 tes & vmbrosis tectus. & in nouilunio mensis Pha-
 menoth festum celebrant, quod ingressum Ofiri-
 dis in Lunam appellant. Est autem id veris initiū.
 Hoc pacto vim Ofiridis in Luna collocantes, Isi-
 dem ei vxorē, ex qua prolem procreet, adscribūt.
 Ideo & Lunam mundi matrem appellant, & natu-
 ram ex vtroq; mixtam sexu adsignant ei: quod im-
 pleta & grauida facta à Sole, rursus à se in aerem
 emittat ac disseminet genitabilia principia. Non
 enim semper obtinere corruptelâ Typhonicam,
 sed sæpe victam à vi procreatrice atq; vincam, rur-
 sum emergere, & cum Oro decertare. Orus autem
 est mundus terrestris, neq; interitus vnquam om-
 nino expers, neq; ortus. Neq; defunt, qui defectus
 hac fabula per ambages notari censeant. Etenim
 in plenilunio deficit Luna, Sola ipsi ex aduerso
 stante in terræ vmbra incidens: sicut in arcam fer-
 tur incidisse Ofiris. Rursus ipsa Solem occultat &
 conspectui subtrahit vltima mensis die, neque ta-
 men Solem omnino interimit, vt neq; Isis Typho-
 nem. Pariente Anubia Nephthy, Isis subiicitur.
 Nephthys enim est id quod infra terram situm nō
 cernitur: Isis quod supra terram manifestū exstat.
 at circulus isthæc ambo tangens & dirimens, qui
 à definiendo Horizon dicitur, ambobus commu-
 nis, Anubis vocatur, ac forma cani adsimilatur.
 quia canis visu perinde noctu vtitur atq; interdiu.
 Videturq; Anubis apud Ægyptios eam obtinere
 vim, quam apud Græcos Hecate numen scilicet
 terrestre simul & cœleste. Nonnullis Anubis Sa-
 turnus esse videtur, quia omnia gignens ex se & in
 se tanquam prægnans mulier gerens (quod Kyon
 Græcè dicitur) Kyon (id est canis) appelletur. Et
 verò antiquitus canem violare Ægyptiis religio e-
 rat, summisque id animal honoribus afficiebatur.
 sed postquam Apis à Cambyse necati & proiecti
 cadauer nullum extra canem animal adiit vel gu-
 stauit: primos inter animalia honores canis per-
 didit. Sunt qui vmbra terræ, in quam delapsam
 Lunā deficere putant, Typhonis nomine accipiāt.

Inaq;
 & v
 ras du
 cunq;
 rebu
 bus a
 bus a
 tuend
 qual
 que o
 retr
 vbi n
 num v
 cum,
 quoc
 nem a
 Sei
 Sed
 Com
 Vetus
 & legu
 cognit
 eatant
 crifici
 casu fe
 ratione
 clauum
 bonis i
 tura fin
 num al
 bis velu
 distribu
 cōtrari
 altera a
 auert
 ipsum r
 ad terra
 variisq;
 hil abfo
 bet: nec
 tum pe
 hæc qu
 simis p
 quali c
 mala o
 qui det
 fuit Zo
 tiquior
 stes m
 nium
 bus sub
 esse luc
 horum
 Perfæ
 nuncu
 dis ob
 runcat
 enim c
 tander
 mixto
 in locu
 de stir
 li qual
 & ech
 dican
 rimos
 maze

Iraq; ergo absurdum dictu non est singulos no re- A
ete, vniuersos recte pronunciaffe. Non enim sicci-
tas duntaxat, aut ventus, mare, tenebra: sed quæ-
cunq; naturæ pars datinnofa est & corrupendis
rebus apta, Typhonis est. Quippe nec in corpõri-
bus animæ exfortib. principia Vniuersi sunt cõsti-
tuenda, vt fecere Democritus & Epicurus. neque
qualitatis expers materiæ opifex prouidẽtia vnica,
quæ omnia superet atq; contineat, hunc titulũ me-
retur: qui fuit Stoicorum error. Impossibile n. est,
vbi nullius rei causam deum statueris, aliquid v-
num vel bonũ facere omnium rerum principiũ.
cũm, Heracleto teste, vt lyræ & arcus, ita mundi
quoque concinnitas contentionem & remissio-
nem admittat. & si Euripidem audimus,

Seiungier non possunt à bonis mala:
Sed est eorum, vt res habeant satis benè,
Commixtio quedam. --

Vetustissima proinde à sacrarũ professorib. rerum
& legumlatoribus deriuata est opinio, autore in-
cognito, fide firma & indelebili, nõ in sermonib.
ea tantum & rumoribus, sed & in mysteriis ac sa-
crificiis tam barbaris q̃ Græcanicis exstans. neque
casu ferri & à fortuna pendere Vniuersum, mente,
ratione, ac gubernatore destitutũ: neq; vnica ef-
ferationem quæ contineat id & dirigat tanquam
clauum aut fræna moderans. sed cũm permulta è
bonis iuxta malisq; sint confusa, imò nihil hæc na-
tura sincerũ (vt verbo dicam) proferat: non esse v-
num aliquẽ promum qui è duobus doliis res no-
bis veluti aliquem liquorem cauponis in morem
distribuat atq; misceat. ergo à duobus principiis
cõtrariis, aduersisq; duabus facultatibus, quarum
altera ad dextram & recta ducat, altera retrorsum
auertatur atq; reflectat, cum vitã esse mixtam, tum
ipsum mundum, (si non vniuersum, cum saltẽ qui
ad terram est & Lunæ subiacet) inæqualiter ferri,
variisq; & omnis generis motibus agitari. Si n. ni-
hil absq; causa fit, & mali causam bonum nõ præ-
bet: necesse est in natura vt boni, ita etiam mali or-
tum peculiarem, suumq; principium exstare. Atq;
hæc quidem sententia plerisq; & iisdem sapientif-
simis probatur. Existimant n. alii duos esse deos,
quasi contrariis deditos artibus, vt bona alter, alter
mala opera cõficiat. alii eum qui est melior, deum:
qui deterior, dæmonem dicunt. In qua sententia
fuit Zoroastres magus, quem narrat 1000 annis an-
tiquiorem bello Troiano exstitisse. Is ergo Zoroa-
stres melioris nomen Oromazan, peioris Areima-
nium perhibuit. addiditq; hoc enunciaturũ, de re-
bus sub sensum cadentibus, illum maximè similẽ
esse luci, hunc tenebris & ignorationi. medium
horum esse Mithram. quæ causa est q̃ Mithram
Perfæ Mesiten, id est mediatorem seu intermediũ
nuncupant. Docuitq; votiuas & pro gratis agen-
dis oblatas victimas illi immolandas: huic auer-
runcandi mali causa institutas & tetricas. herbam
enim quandam, Omomi appellatam, in mortario
tundentes, Ditem inuocant & Tenebras: tum ad-
mixto lupi iugulati sanguine, efferunt & abiiciunt
in locum quò Solis radii non pertingunt. Nam &
de stirpibus ita iudicant, quasdã boni dei esse, ma-
li quasdam genii. & animalium alia, vt canes, aues,
& echinos terrestres bono, aquaticos malo adiu-
dicant. itaque & beatum eum prædicant, qui plu-
rimos interfecerit. Enimuerò illi quoque multa de diis fabulosa narrant: cuius generis est quod referam. Oro-
mazen natum aiunt è luce purissima, Arimanium è caligine: eos bellũ inter se gerere. sex deos fecisse Oromazẽ:

δὲν οὐκ ἀπέοικεν εἰπεῖν ὡς ἰδίᾳ μὲν οὐκ ὀρθῶς ἕκαστος, ὁμοῦ
δὲ πῶντες ὀρθῶς λέγουσιν. οὐ γὰρ αὐχμὸν, οὐδὲ αἴεμον, οὐδὲ
θαλάσσιον, οὐδὲ σκότος, ἀλλὰ πῶν ὅσον ἡ φύσις βλαβερὴν καὶ
φθαρτικὴν ἔχει μῆριον, πῶν Τυφώνος ἔστιν. οὔτε γὰρ ἐν ἀψύ-
χῳ σώματι τὰς τῶν πῶντος δυνάμεις ἰστέον, ὡς Δημόκριτος
καὶ Ἐπίκουρος, οὔτε ἀποιον, οὐ δημιουργὸν ὕλης, ἕνα λόγον
καὶ μίαν πῶντοσιν, ὡς οἱ Στωικοὶ περὶ τὴν ἀπορίαν
καὶ κεραιόσιν. ἀδιώατον γὰρ ἡ καὶ φλασθὸν ὁποιῶν ὁμοῦ πῶν-
των ἡ γῆρας, ὅπου μηδενὸς ὁ θεὸς αἴτιος ἐγένεσθαι. παλίντο-
νος γὰρ ἀρμονίᾳ κόσμου ὡς οὐρανὸν ἰστέον καὶ τῆς γῆς, καὶ Ἡρακ-
λῆτον καὶ κατ' Εὐριπίδην,

Οὐκ αἰ γῆροίτο γῶν ἐσθλά καὶ κακά.

Ἄλλ' ἐστὶ τις σύγκρασις, ὡς τ' ἔχῃ καλῶς.

διὸ καὶ παμπάλαιος αὐτῆ κατέστιν ἐκ θεολόγων καὶ νομοθε-
τῶν εἰς τε ποιητῶν καὶ φιλοσόφους δόξα, τίω δυνάμει ἀδέ-
σποτον ἔχουσα, τίω ἢ τῆσιν ἰστέον καὶ διζεξάλαστον, οὐκ ἐν
λόγῳ μόνον, οὐδὲ ἐν φήμασι, ἀλλὰ ἐν τε τελεταῖς ἐν τε θυ-
σίαις, καὶ βαρβάροις καὶ Ἑλλῆσι πολλαχοῦ περὶ φερεσθῆναι,
ὡς οὐτ' αἰῶν καὶ ἀλογον καὶ ἀκυβέρητον ἀνωρεῖται τῶν ἀθε-
μάτων ὅπαν, οὔτε εἰς ἔστιν ὁ κεραιῶν καὶ κεραιόσιν, ὡς οὐρανὸν

οἰαζίν ἢ τῆσιν ἰστέον καὶ διζεξάλαστον, ἀλλὰ πολλὰ καὶ μα-
μιγμένα κακῶν καὶ ἀγαθῶν. μᾶλλον δὲ μηδέν, ὡς ἀπλάως εἰ-
πεῖν, ἀκέραιον ἐστὶ τῆσιν φύσεως φερεσθῆναι. οὐδὲν γὰρ πῶντων
εἰς ἑαμίαις, ὡς οὐρανὸν καὶ τῆσιν ἀγαθῶν καὶ κεραιόσιν ἰστέον
νέμεσιν ἀνακέραιον ἡμῖν, ἀλλὰ ἀπὸ δυνάμει ἐναντίων δυνάμει,
καὶ δυνάμει ἀντιπάλων δυνάμειων τῶν μὲν ὅτι τὰ δόξα, καὶ κατ'
Ἀθήσιν ὕψησθῆναι, τῶν δὲ ἐμπαλιν ἀνακέραιον καὶ ἀνα-
κλώσιν. ὅ, τε βίος μικτός, ὅ, τε κόσμος, εἰ καὶ μὴ πᾶς, ἀλλ' ὁ
περὶ τῶν οὐρανῶν καὶ τῶν σελήνων, ἀνώμαλος καὶ ποικίλος γέγονε,
καὶ μετὰ βολὰς πάσας δυνάμει. εἰ γὰρ οὐδὲν ἀγαθῶν πέφυ-

κε γῆρας, αἴτιον ἢ κακῶν τῶν ἀγαθῶν οὐκ αἰ τῶν ἀγαθῶν, δεῖ
γῆρας ἰδίᾳ καὶ δυνάμει, ὡς οὐρανὸν καὶ κακῶν, τίω φύσιν
ἔχῃ. καὶ δοκεῖ τοῦτο τοῖς πλείστοις καὶ σοφωτάτοις. νομίζουσι
γὰρ οἱ μὲν θεοὺς εἶναι δύο, κατὰ τῶν ἀντιτέχων: τὸν μὲν γὰρ ἀ-
γαθῶν, τὸν δὲ φάσιν δημιουργόν. οἱ δὲ τὸν μὲν ἀμείμονα, θεόν,
τὸν δὲ ἔτερον, δαίμονα καλοῦσιν. ὡς οὐρανὸν Ζωροαστρὸς ὁ μᾶζος,
ὃν περὶ ἀγαθῶν ἔτεσι τῶν Τρωϊκῶν γεγονέναι φερεσθῆναι
ἰστέον. οὐδὲ οὐρανὸν ἐκάλεσεν τὸν μὲν, Ὁρμαζῆν, τὸν δὲ, Ἀρ-
μαζῆν. καὶ φερεσθῆναι φάσιν, τὸν μὲν εἰκέναι φωτὶ μάλιτα
τῶν ἀγαθῶν, τὸν δὲ ἐμπαλιν σκότῳ καὶ ἀγνοίᾳ, μέσον ἢ ἀμ-

φοῖν τὸν Μίθρην εἶναι. διὸ καὶ Μίθρην Γέροσιν τὸν μεστέον
ὀνομάζουσιν. εἰδὲ δὲ μὲν τῶν ἀγαθῶν ἰστέον καὶ κακῶν,
τῶν δὲ ἀπὸ τῶν ἀγαθῶν καὶ σκωδῆσιν. πᾶσι γὰρ τῶν ἀγαθῶν
ὁμοῦ καλοῦσθῆναι ἐν ὅλμῳ, τὸν ἀδύνατον ἀνακέραιον καὶ
τὸν σκόπον εἶτα μίξαντες αἵματι λύχου σφαγγῆτος, εἰς τὸπον
αἰθῆλιον ἐκφέρεισι καὶ ρίπτοι. καὶ γὰρ τῶν φυτῶν νομίζουσι
τὰ μὲν, τὸν ἀγαθῶν θεοῦ, τὰ δὲ, τῶν κακῶν δαίμονος εἶναι. καὶ τῶν
ζώων ὡς οὐρανὸν κύνων καὶ ὀρνίθων καὶ κεραιόσιν ἐχέουσι, τῶν ἀγα-
θῶν τὸν φάσιν, τὸν ἐναντίον εἶναι. διὸ καὶ τὸν κτείναντα
πλείστοις ἀδαμονίζουσιν. οὐ μὲν κακῶν πολλὰ μυθῶσιν

περὶ τῶν θεῶν λέγουσιν οἷα καὶ τῶν ἀγαθῶν ἔστιν. ὁ μὲν Ὁρμαζῆς
ἐκ τῶν ἀγαθῶν φάσιν, ὁ δὲ Ἀρμαζῆς ἐκ τῶν κακῶν φάσιν,
πολεμοῦσιν ἀλλήλοισι. καὶ ὁ μὲν εἰς θεοὺς ἐποίησε,

(τὸν μὲν ἄρματον, Διονίαν, τὸν δὲ δ' ἄπειρον, ἀληθείαν, τὸ δὲ
 τρίτον, Διονίαν· τῶν ἄλλων, τὸν μὲν σοφίαν, τὸν δὲ πλού-
 του, τὸν ὃ τῶν ἐπι τοῖς καλοῖς ἡδέων δημιουργῶν) ὁ δὲ τούτοις
 ὡς ἄρ' ἀπὸ τῆς ἰσοῦς τῆς ἀριθμῶν. εἴθ' ὁ μὲν Ὀρμαζίας τῆς
 ἑαυτὸν ἀνέστησας ἀπέστησε τῆς ἡλίου τσοῦτον ὅσον ὁ ἡλίου τ' γῆς
 ἀφέστηκε, καὶ τὸ οὐρανὸν ἀφροῖς ἐκόσμησεν. ἕνα ὃ ἀφ' ἑαυτοῦ
 πύτων, οἷον φύλακα καὶ παρ' ὅτι ἐκαστέστησε, τὸν σείειον.
 ἄλλοις δὲ ποιήσας τέσσαρας καὶ εἴκοσι θεοὺς, εἰς ὧν ἐθήκεν. οἱ
 δὲ ἑπὶ τῆς Ἀρμαζίου γυρόμενοι, καὶ ἀπὸ τσοῦτον, ἀφ-
 ῆσαντες τὸ ὧν γυρόμεν, ἀναμεικταὶ τὰ κακὰ τοῖς ἀγα-
 θοῖς. ἐπεὶ δὲ χρόνος εἰμυρόμενος, ἐπὶ τὸν Ἀρμαζιον λοιμὸν
 ἐπάγησεν καὶ λιμὸν ἑπὶ τούτων ἀνάκη φθαρῖναι πύτων-
 πασι καὶ ἀφαιδῶναι, τῆς δὲ γῆς ἐπιπέδου καὶ ὀμαλῆς γυ-
 μῶν, ἕνα βίον καὶ μίαν πολιτείαν ἀφ' ἑαυτοῦ μακαρίων καὶ
 ὀμογλώσσων ἀπύτων γυρόμεναι. Θεόπομπος δὲ φησὶ κατὰ
 τοῖς μάγους ἀνά μέρους τριγῶν ἔτη τὸν μὲν κρατῖν, τὸν δὲ
 κρατῖσθαι τῶν θεῶν, ἀλλὰ δὲ τριγῶν μάχασθαι καὶ πο-
 λεμεῖν καὶ ἀναλύειν τὰ πύτων ἐτέρου τὸν ἑτέρου· τέλος δὲ ἀπολεί-
 πεσθαι τὸν ἀδῶν, καὶ τοῖς μὲν ἀφ' ἑαυτοῦ ἀδῶν ἀμύμονας ἔσεσθαι,
 μήτε Ἐφῆς δεομῶν, μήτε σκίαν ποιούσας· τὸν δὲ τῶντα
 μηχρησάμενον θεόν, ἡρεμῶν καὶ ἀναπαύεσθαι χρόνον, καλῶς
 μὲν οὐ πολὺ τῶν θεῶν, ὡς ἄρ' ἀφ' ἑαυτοῦ κριμαμῶν μέτερον.
 ἡ μὲν οὖν μάγων μυθολογία τσοῦτον ἔχ' ἔσθαι. Χαλδαῖοι ὃ
 τῶν πλανητῶν τοῖς θεοῖς γυρόμεναι, οἷς καλοῦσι, δύο μὲν ἀ-
 γαθουργοὶ, δύο δὲ κακοποιοὶ, μέσοις δὲ τοῖς θεοῖς ἀποφά-
 νοισι καὶ κρινοῖς. τὰ δὲ Ἑλλήνων, πᾶσι που δῆλα, τῶν μὲν
 ἀγαθῶν, Διὸς ὀλυμπίου μερίδα, τῶν δὲ ἀποφάσθαι,
 Ἄδου ποιουμένων. ἐκ ὃ ἀφ' ἑαυτοῦ καὶ Ἄρεως ἀρμαζιον
 γυρόμεναι μυθολογῶνται. ὧν ὁ μὲν ἀπηνῆς καὶ φιλόνη-
 κος, ἡ δὲ, μελιχρος καὶ γυρόμενος. σκῆψι δὲ τοῖς φιλοσό-
 φους τούτοις συμφερόμενοι. Ἡράκλειτος μὲν γὰρ ἀπὸ τῶν πό-
 λεμονῶν μάχης πατέρεα καὶ βασιλεία καὶ κρείον πύτων, καὶ
 τὸν μὲν Ὀμπερον, ἀχόμπερον ἐκ τῶν θεῶν ἔρειν, ἐκ τ' ἀφ' ἑαυτοῦ
 ἀποφάσθαι, λαυτάνην φησὶ τῆ πύτων γυρόμεναι καὶ ἀρμαζιον,
 ἐκ μάχης καὶ ἀπὸ παθείας τῶν γυρόμεναι ἐχόντων ἡλίον ὃ μὴ
 ἑπὶ τῶν θεῶν τοῖς ἀποφάσθαι ὅσους· εἰ ὃ μὴ, γλώττας μιν-
 δίκης ἐπιχρῶναι δὲ ἀρμαζιον. Ἐμπεδοκλῆς ὃ τῶν μὲν ἀγα-
 θουργῶν ἀρχῶν, φιλόνητα καὶ φιλίαν, πολλάκις ὃ ἀρμαζιον
 καλεῖσθαι μέρεσι, τῶν ὃ χεῖρονα, ἡκτος οὐλόμπερον καὶ δῆλον
 ἀματόεσθαι. οἱ μὲν Πυθαγορεῖσι ἀφ' ἑαυτοῦ πύτων ὀνομάτων
 κατηγεροῖσι, τῶν μὲν ἀγαθῶν ὃ ἐν πεπερασμένον, ὁ μένον, ὁ
 ἀπύ, ὁ ἀπειάων, ὁ τεβράγωνον, ὁ δδζιον, ὁ λαμπερόν·
 ὃ δὲ κακοῦ, τῶν δὲ ἀδῶν, ὁ ἀπέφρον, ὁ φερόμπερον, ὁ καμπύ-
 λον, ὁ ἀρπιν, ὁ ἐπερόμπερος, ὁ ἀπύσον, ὁ ἀρμαζιον, ὁ σκ-
 τῆνον ὡς τε τῶν ἀφ' ἑαυτοῦ ἀρμαζιον ὑποκῆμῶν. Ἀναξαγό-
 ρας ὃ νοῦν, καὶ ἀπέφρον· Ἀριστοτέλης ὃ, ὁ μὲν εἶδος, ὁ δὲ ἀ-
 ρησιν· Πλάτων ὃ πολλὰ καὶ μὲν οἷον ἐπιλυγῆζομῶν καὶ ἀρμα-
 καλυπτόμπερος τ' ἐναντίων ἀρχῶν, τὴν μὲν τῶν ὀνομάσθαι,
 τὴν ὃ ἀπύτερον. ἐν ὃ τοῖς νόμοις ἡδὴ ἀρμαζιον ὡν, ὃ δὲ ἀ-
 νῆμων ὃ δὲ συμβολικῶς, ἀνακῆμοις ὀνομασιν, ὃ μὲν ἀ-
 χῆ φησὶ καὶ ἀρμαζιον τ' ἀρμαζιον, ἀρμαζιον ἰσως, δὲ οἷον ὃ πάντως
 ὃ δὲ ἐλάτῃσιν ὅθεν τ' μὲν, ἀρμαζιον ὃ δὲ, τ' ὃ ἐναντίων τῶν-
 τη, καὶ τ' ἐναντίων δημιουργῶν. ἀποφάσθαι ὃ καὶ τῶν ἑαυτοῦ
 μέγα ἐπὶ φύσιν, ὃ δὲ ἀφ' ἑαυτοῦ, ὃ δὲ ἀρμαζιον, ὃ δὲ ἀκίμητον ὃ δὲ
 αὐτῆς, ὡς ἀρμαζιον νομίζουσι, ἀρμαζιον ἀρμαζιον ἀρμαζιον ἐκείνης·

A primum benevolentiae, secundum veritatis, tertiū
 æquitatis, reliquos sapientiae, diuitiarum & volu-
 ptatis quæ honesta consequitur opificem. Arima-
 nium totidē numero his aduersa efficiētes. Dein-
 de Oromazen sese triplicasse, & à Sole tanto se in-
 teruallo remouisse, quāto à terra Sol abest. ac cæ-
 lum stellis decorasse. vnamq; ante alias tanquam
 custodem & speculatorem constituisse Sirium. a-
 lios porrò xxiv deos condidisse & in ouo posuisse.
 At totidem numero factos ab Arimanio ouum il-
 lud perforasse* hinc mala bonis esse permixta. Ap-
 petere porrò fatale tempus, quo necesse sit peste &
 fame ab his adducta Arimanium omnino perdi-
 atq; aboleri. terraq; æquabili & plana facta, vnam
 vitam vnamq; ciuitatem beatorum hominū v-
 niuerforū, vnaq; lingua vtērium fore. Theopom-
 pus ait de sententia magorū vicibus ter mille an-
 norum alterum deorū superare, alterum succum-
 bere : & per alia tria annorum millia bellum eos
 inter se gerere, pugnare, & alterum alterius opera
 demoliri: tandem Plutonem deficere. & tunc ho-
 mines fore beatos, neque alimento vtentes, ne-
 que vmbra edentes. deum porrò ista qui machi-
 netur, quiescere ad aliquod tempus, non quod
 longum sit deo, sed rectum & mediocre tanquam
 hominis dormientis. Hoc modo se habent Ma-
 gorum fabulæ. Chaldæi planetas deos faciunt,
 quorum duos beneficos, totidem maleficos, reli-
 quos tres medios affirmant & promiscuos. Græ-
 corum opinio nemini ferè ignota est: qui bonam
 partem Ioui Olympio, malam Diti auerrunco ad-
 signant. & Harmoniam (quasi concinnitatem) è
 Venere & Matte naram fabulantur: quorum hic
 sæuus est & contentiosus, illa comis & genitabi-
 lis. Iam philosophos vide cum his consentientes.
 Heraclētus enim apertè bellum nominat patrem
 & regem & dominum omnium. & Homerum,
 dum optat,
Ex diuūm atque hominum vt pereat discordia cæcū,
 D occultè exsecrari vniuersorum ortum, quia na-
 scuntur ex contentione & aduersatione. & Solem
 non transgressurum positos sibi limites: alioqui
 fore vt in linguas incidat iustitiæ patrocinantes.
 Empedocles principium boni efficaciam amorem ac
 amicitiam, sæpe etiam harmoniam appellat: de-
 terius autem
Rixam perniciosam, & litem sanguinolentam.
 Pythagorici pluribus vtrumque principium affi-
 ciunt nominibus. Bonum Vnitatis, finiti, quie-
 scentis, recti, imparis, quadrati, æqualis, dextri,
 E splendori: malum Binarii, infiniti, in motu ver-
 fantis, curui, paris, altera dimensione longioris,
 inæqualis, sinistri, tenebricosi. hæc esse principia
 ortus rerū statuunt. Anaxagoras mentē & infinitum.
 Aristoteles formam & priuationem. Plato
 multis locis quasi occultans & obumbrans suam
 sententiā: alterum contrariorum principiorū I-
 dem, alterū appellat Diuersum. At in libris de Le-
 gibus iam senior non per ambages aut notas, sed
 difertis verbis pronunciat mundum nō vnica ani-
 ma, sed cōpluribus fortasse, ad minimum autem
 duab. cieri: quarum vna boni sit efficaciam, altera e-
 ius cōtraria & contrariorū opifex. relinquit etiam
 tertiam quandam in medio naturam, non animam,
 non rationis expertem, neq; ex sese immobilem,
 vt nonnulli putant: sed vtrique harum expositam:

ita vt
 æteru
 gypsi
 mod
 ius m
 culta
 melio
 tem f
 re ca
 liori
 ratio
 nus,
 celo,
 sanum
 statuta
 vicibu
 tionis
 multu
 mutati
 inconf
 excus
 Typho
 quit. n
 conuer
 dam di
 nis fuit
 nomen
 mentur
 tibus &
 oblitat
 simum
 erocod
 quidem
 mupoli
 quis
 pugnan
 vim &
 numero
 quetur
 sacrific
 nice ad
 uialem
 quisque
 die qua
 los, inte
 Typho
 ro se fu
 & euen
 & effe
 pro po
 pro po
 etiam l
 appella
 Indu
 priore v
 nuate.
 nunt. au
 celerita
 digerat
 ram ini
 di causa
 clinans
 crocod
 manet
 ro oster
 cie, rec
 miculu

ita vt semper appetat ac desideret meliorem & se-
 cetur. id quod sequens oratio explicabit, vbi Æ-
 gyptiorum theologiam maximè ad hanc accom-
 modabimus philosophiam. Mixta est enim hu-
 ius mundi origo atque compages ex contrariis fa-
 cultatibus : sed quarum non sint æquales vires.
 melior enim præualet quidem : deteriorem au-
 tem funditus aboleri nefas est, cum & in corpo-
 re ea validè inhæreat, & in anima vniuersi, & me-
 liori semper repugnet. In anima ergo mens &
 ratio optimorum omnium princeps atque domi-
 nus, Osiris est. in terra autem, spiritibus, aquis,
 cælo, & stellis quod ordinatum est, æquabile, &
 sanum, id defluxus & imago est Osiridis, tempe-
 statum, temperamentorum, ac conuersionum
 vicibus conspicua. Typhon autem animæ pars ra-
 tionis vacua est, & variis motibus exagitata, tu-
 multuosa & bruta : in corpore facultas morbos &
 mutationes adseiscens. tum aeris intemperies &
 inconstantia, solisque & lunæ defectus, veluti
 excursions sunt Typhonis. Et ipsum nomen
 Typhonis, quod eum Seth appellant, rem ar-
 guit. notat enim id quod vi obtinet, ac multas
 conuersiones admittit, sæpe transfilit. Qui-
 dam dicunt Bebonem vnum de sociis Typho-
 nis fuisse : Manethos Typhoni etiam Bebonis
 nomen factum : voce obstaculum seu impedi-
 mentum significante. quod rebus rectà inceden-
 tibus & ad suum finem tendentibus vis Typhonis
 obsistat. Itaque de cicuribus animalibus inertis-
 simum ei tribuunt asinum : de feris sæuissima,
 crocodilum & equum fluuialem. Ac de asino
 quidem dictum est supra. Cæterum apud Her-
 mupolin simulacrum ostenditur Typhonis, e-
 quus fluuialis, cui accipiter insidit in serpentem
 pugnant. equo Typhonem indicante, accipitre
 vim & principium, quibus vi potius ille sæpe
 numerò non defatigatur præ malitia turbatus at-
 que turbans. itaque etiam septima mensis Tybi
 sacrificantes, quam diem nominant Isidis è Phœ-
 nice aduentum, placentis adfingunt equum flu-
 uialem vinctum. In vrbe Apollinis statutum est vt
 quisque omnino de crocodilo edat. certa autem
 die quadam venati quotquot possunt crocоди-
 los, interficiunt, & ex aduerso templi abiiciunt,
 Typhonem dicentes in crocodilum mutatum O-
 ro se fuga eripuisse. ita omnia animalia, stirpes,
 & euenta mala atque damnosa Typhonis opera
 & effecta putant. Contrà Osirin oculo & sce-
 ptro pictis exprimunt, oculo prouidentiam, sce-
 ptro potentiam demonstrante. sicut Homerus
 etiam Iouem omnium regem atque principem
 appellat

Induperatorem, consultoremq. :-

priore voce imperium, posteriore prudentiam in-
 nuente. Accipitre etiam picto Osirin sæpe propo-
 nunt. auis enim ea pollet acumine visus & volatus
 celeritate, eaq; est natura, vt celerrimè alimentū
 digerat. fertur etiam cadaueribus inhumatis ter-
 ram iniicere super volans. & cum in Nilū biben-
 di causa deuolat, pennam constituit rectam, ac in-
 clinans eam postquam bibit, ostendit se euitato
 crocodilo incolumem euasisse : si enim rapiatur,
 manet penna recta sicut eam fixerat. Vbique por-
 rò ostenditur simulacrum Osiridis humana spe-
 cie, recto pene, ob vim gignendi & alendi. At a-
 miculum flammeum quo imagines eius velantur,

A ἐπιερδύλω δὲ τῆς ἀμείνονος αἰεὶ, καὶ πορρῶσαν, καὶ διώκον-
 σαι, ὡς τὰ ἐπιόντα δηλώσει ἔργου, τὴν Αἰγυπτίων θεολο-
 γίαν μάλιτα ταύτη τῇ φιλοσοφίᾳ στωικικοῦτος. μεμι-
 γμένη γὰρ ἡ τῶδε τῶ χόσμου ἡρεσις καὶ σύστασις ἐξ ἐναντίων,
 οὐ μὴν ἰσοδυνάμων δυνάμεων, ἀλλὰ τῆς βελτίονος ὁ κρείττος
 ἐστίν. ἀπολέσθαι δὲ τὴν φαύλιον πρῶτα πασῶν ἀδυνάτων, πολ-
 λῶν μὲν ἐμπεφυκῶν τὰ σώματα, πολλῶν δὲ τῇ ψυχῇ τοῦ
 πρῶτος αἰεὶ πρὸς τὴν βελτίονα καὶ διμαχοῦσαν. ἐν μὲν οὖν
 τῇ ψυχῇ νοῦς καὶ λόγος ὁ τῆς ἀρετῆς ἀνὰ πρῶτον ἡγεμῶν καὶ κύ-
 εἰος, ὁ σείει ἐστίν. ἐν δὲ γῆ καὶ πνύματι καὶ ὕδατι καὶ οὐρανῷ καὶ
B ἀέροις ὁ τετραγώνος καὶ τετραπύκου καὶ ὑγῶντος, ὡραὶ καὶ κρεί-
 σσει καὶ ἀεὶ οὐδὲν, ὁ σείει δὲ ἀπορροὴ καὶ εἰκῶν ἐμφαινομένη.
 Τυφῶν δὲ τῆς ψυχῆς ὁ παθητικὸς καὶ πτατικὸς καὶ ἀλογος καὶ
 ἐμπληκτός. τῶ δὲ σώματι δὲ ὁπτικὸν καὶ νοσηδὲς, καὶ ἁ-
 ρακτικὸν ἀδύνατος καὶ διεκρεσσίας, καὶ κρύψσει ἡλίου καὶ ἀφα-
 νισμοῖς σελήνης, οἷον ἐκδρομῆ καὶ ἀφανισμοὶ καὶ Τυφῶνες.
 καὶ τοῦτομα κατηγρηεὶ ὁ Σηθ αὐτὸν Τυφῶνα καλοῦσι. Φρά-
 ζει μὲν ὁ κελαιδωατῶν καὶ κελαιδωατῶν, φράζει δὲ
 ὁ πολλάκις ἀναστροφῶν καὶ πάλιν ὑπερπῆδησι. Βεβῶνα δὲ
 δὲ πένες μὲν ἕνα τῆς τῶ Τυφῶνος ἐπαίρων γερονέται λέγουσιν,
C Μαίετος αὐτὸν Τυφῶνα, καὶ Βεβῶνα καλεῖσθαι. σημαίνει δὲ
 τοῦτομα κατῆξιν ἢ κῶλιον, ὡς τοῖς πρῶτοις οὐδὲν βαδί-
 ζοισι καὶ πρὸς ὁ χεῖρ φερομένοισι, ἐπισταλῆς τῆς τῶ Τυ-
 φῶνος δυνάμεως. διὸ καὶ τῆς μὲν ἡμέρων ζῶων ἀποτέμνοισιν
 αὐτῶ δὲ ἀμαθῆσθαι, ὄνον. τῆς δὲ ἀγρίων τὰ θηριωδέστατα,
 κροχὸδῶν καὶ τὸν ποτάμιον ἵππον. καὶ μὲν τῶ ὄνου πρὸς δὲ
 δηλώσθαι. ἐν Ἐρμουπόλει δὲ Τυφῶνος ἀγαλμα δὲ κρυού-
 σιν ἵππον ποτάμιον. ἐφ' οὗ βέβηκεν ἱερατῆς, ὅφει μαχόμενος
 τῶ μὲν ἵππῳ τὸν Τυφῶνα δὲ κρυώτες, τῶ δὲ ἱερατῆς δυνά-
 μιν καὶ δὲ χεῖρ, καὶ βία κτώμενος ὁ Τυφῶν πολλάκις ὄνει-
D ἀπῆται ἁρατῆρος ὑπὸ τῆς κακίας καὶ ἁρατῆρων. διὸ καὶ
 θύοντες ἐβδόμη τοῦ Τυβί μηνὸς, καὶ καλοῦσιν ἀφίξιν Ἰσι-
 δος ἐκ Φοικίας, ὁπτιπλάτοισι τοῖς ποπῶμοις ἵππον ποτά-
 μιον δεδεμένο. ἐν δὲ Ἀπόλωνος πόλει νενομισμένον ἐστὶ
 κροχὸδέλου φαγεῖν πρῶτως ἕκαστον. ἡμέρα δὲ μιᾶ θηριω-
 σαυτες ὅσοι αὐτὸν διώκονται, καὶ κτείναντες ἀπὸ τῆς τοῦ
 ἱεροῦ πρὸς ἀλλοιοῖς, καὶ λέγουσιν ὡς ὁ Τυφῶν τὸν Ὄρον ἀ-
 πέδρα κροχὸδέλος θύομενος, πρῶτα καὶ ζῶα καὶ φυτὰ καὶ
 πάθη τὰ φαύλα καὶ βλαβερά, Τυφῶνος ἔργα καὶ μέρη καὶ
 κινήματα ποιούμενοι. τὸν δὲ Ὄρον αὐτὸν πάλιν ὀφθαλμῶ
E καὶ σκῆπτρῳ χράφοισιν, ὡν ὁ μὲν τὴν πρῶτον ἐμφαίνει,
 ὁ δὲ τὴν δυνάμιν, ὡς Ὀμηρος τὸν δὲ ἄρρητα καὶ βασιλεύον-
 τα πάντων Ζεῦ ὑπάτον καὶ μήσωρα καλῶν, εἶοικε τῶ
 μὲν ὑπ᾽ αὐτῶ ὁ κρείττος αὐτῶ, τῶ δὲ μήσωρα τὴν δὲ βου-
 λίαν καὶ τὴν φρόνησιν σημαίνει. χράφοισι καὶ ἱερατῆς τὸν
 θεὸν τοῦτον πολλάκις. ἀπορία γὰρ ὄφειας ὑπερβάλλει, καὶ τῆ-
 σεως ὄξυτητι καὶ δικαίῳ αὐτὸν ἐλάχιστα τῇ ἔσθῃ πέφυκε.
 λέγεται δὲ καὶ νεκρῶν ἀτάφων ὄμμασι ζεῦ ὑπερπετόμενος
 ὁπτιπλάτην. ὅταν δὲ πούμενος ὅπτι τῆς ποπῶμῆς κατῆ-
 ρει, ὁ πρὸς ἐπίσησιν ἔρπον, πῶν δὲ κλίνει τοῦτο πάλιν. ὡ δὲ ἡ-
 λὸς ἐστὶ σεσωσμένος καὶ ἀρατῆρος τὸν κροχὸδέλον. αὐ-
 τῶ ἀρπαδῆ, μὲν δὲ πρὸς ὡς πρὸς ἐστὶ πεπηγῶς. πρῶτα-
 χὸς δὲ καὶ ἀρατῆρος Ὀσείδος ἀγαλμα δὲ κρυούσιν,
 ἔξορτιάζον τὰ ἀδύα, ἀρατῆς ὁ γόνιμον καὶ ὁ ἔσφι-
 μον. ἀμπεχόνη δὲ φλογοειδῆς ἑλλουσα αὐτῶ τῶ εἰκῶνας,

εικαστον οὖν πῶς μὲν πρὸς ὀρθὰς, ἀρρενί, πῶς ὁ βῆσιον, θη-
 λεία, πῶς ὁ ὑποτεινόμενος, ἀμφοῖν ἐχθρῶν καὶ τῶν ὀ-
 σσειν ὡς ἐχθρῶν, πῶς ὁ Ἴσιν ὡς ὑποδοχῆν, τῶς ὁ Ὄρον ὡς
 ἀποτέλεσμα. τὰ μὲν γὰρ τεῖα, πρὸς τὸ εἰσὸς ἔστι καὶ τε-
 λειος. τὰ δὲ τέτραρα, τετραγώνος ἀπὸ πλάτους ἐξήκοντος τῆς
 δυάδος. τὰ δὲ πέντε, πῆ μὲν τὰ πατεῖ, πῆ δὲ τῆ μητεῖ πρὸς-
 σέοικεν, ἐκ τετριάδος συγκείμενα καὶ δυάδος. καὶ τὰ πῶτα
 τῶν πέντε γένηεν παρώνυμα, καὶ τὸ ἐπιμήσαντα πεμ-
 πασαδα λέγουσιν. ποῖς δὲ τετραγώνον ἢ πεντάς ἀφ' ἐ-
 αυτῆς, ὅσον τῶν γραμμάτων παρ' Αἰγυπίοις τὸ πλήθος ἔστι,
 καὶ ὅσον ἐμαυτῶν ἐξ ἑξ ἡρόνον. ὁ ἀπὸ τῶν μὲν οὖν, Ὄρον εἰ-
 ῥασιν Κάμιν πρὸς τὰς ῥῶνας, ὁ δὲ ἔστιν ὀρώμιον. ἀιθητὸν
 γὰρ καὶ ὄρατον ὁ κόσμος. ἢ δὲ Ἴσις ἔστιν ὅτι καὶ Μούθη καὶ πάλιν
 Ἀθρη καὶ Μεθύρ πρὸς τὰς ῥῶνας. σημαίνουσι δὲ τὰ μὲν
 πρὸς τὰ ὀνόματων, μητέρα τὰ δὲ δούτερον, οἶκον Ὄρον
 κόσμον (ὡς καὶ Πλάτων χῶρον ἡμέσεως καὶ δόξα μὲν)
 τὸ δὲ τεῖον σιμῆτον ἔστιν ἐκ τε τῶ πλήρους καὶ τῶ ἀπίου.
 πλήρης γὰρ ἔστιν ἡ ὕλη τῶ κόσμου, καὶ ὁ ἀγαθὸς καὶ κατὰ-
 ρῶ καὶ κεκοσμημένον σιμῆτον. δόξα δὲ ἀἴσιος καὶ Ἡσίο-
 δος, τὰ πρὸς τὰ πῶτα χάος καὶ γῆ καὶ τάρταρον καὶ ἔρω-
 τα ποιῶν, οὐχ ἑτέρας λαμβάνειν ἐχθρῶν, ἀλλὰ ταῦτα γὰ
 δὴ, τῶ ὀνομάτων, τῆ μὲν Ἴσιδ τῆς γῆς, τῶ δὲ Ὄσιδ τῆ
 τῶ ἔρωτος, τῶ δὲ Τυφῶνι τῶ τῶ τάρταρον μεταλαμβάνου-
 τες, ὡς ἀποδίδου. τὸ γὰρ χάος δοκεῖ χῶρον ἵνα καὶ τόπον
 τῶ πῶτος ὑποτίθεσθαι. πρὸς καλεῖται δὲ καὶ τὸ Πλά-
 τῶνος ἀμφοτέρως τὰ πρὸς τὰ ματὰ μῦθον, ὃν Σωκράτης ἐν
 συμποσίᾳ πρὸς τῆς τῶ ἔρωτος ἡμέσεως διήλθε, τῶ πινίας
 λέγων τέκνων δεομένην τὰ πῶτα κατεδύοντι τῶ τῶ κληθῆ-
 ναί, καὶ κινάσαντες ἐξ αὐτῶ τεκνῶν τῶ ἔρωτα, φύσιν μακρὸν
 ὄντα καὶ πῶτα δαπὸν, αἶτε δὴ πῶτος μὲν ἀγαθὸς καὶ Ἐφοδ
 καὶ πῶσιν αὐτάρχεις, μηδὲς δὲ ἀμνησίου καὶ ἀπῶρου, καὶ
 δὲ ἐνδύσαν αἰεὶ χλιχρῶν ἑτέρου, καὶ πρὸς ἑτέρον λιπαρῶ-
 σης γένην μῦθον. ὁ γὰρ πῶρος οὐχ ἑτέρος ἔστιν τῶ πρὸς
 ἔρατον καὶ ἔρατον καὶ τελείου καὶ αὐτάρχεις. πινίας δὲ τῶ
 ὕλην πρὸς πῶτα, εἰδεῖ μὲν οὖσαν αὐτῶ καὶ ἐαυτῶ τῶ
 ἀγαθὸς, πληρουμένην δὲ ὑπὸ αὐτῶ, καὶ πῶτα δαπὸν αἰεὶ
 καὶ μεταλαμβάνουσαν. ὁ δὲ γινόμενος ἐκ τῶτων κόσμος
 καὶ Ὄρος, ἐκ αἰδῶς ὁδὸς ἀπαθῆς, ὁδὸς ἀφθαρτος, ἀλλ'
 αἰεθρῆς ὢν, μηχρῶταί τῆς τῶ παθῶν μεταβολαῖς καὶ
 πρὸς ὁδὸς αἰεὶ νέος καὶ μηδέποτε φθαρσόμενος ἀμμέ-
 νῶν. χησέον δὲ τῶ μῦθῳ, οὐχ ὡς λόγῳ πῶτα οὖσιν,
 ἀλλὰ τὸ πρὸς ὄρατον ἐκαστοῦ τὸ καὶ τῶ ὀμοιότητα λαμ-
 βάνουσας. ὅταν οὖν ὕλην λέγωμεν, οὐδεὶς πρὸς εἰῶν φι-
 λασόφων δόξας ἀποφερομένης ἀψυχὸν ἢ ἄψυχα καὶ ἀποιον
 ἐξῆν τε καὶ ἀπῶρατον ἐξ αὐτῶ ἀμνοεῖσθαι. καὶ γὰρ ἔ-
 λαγον ὕλην μῦθον καλομένην, καὶ χρυσὸν ἀγάλατος, ἐκ
 ὄντα πῶσης ἔρημα ὀμοιότητος. αὐτῶ τε τῶ ψυχῶ καὶ
 τῶ ἀμνοεῖσθαι τῶ ἀπῶρατον, ὡς ὕλην ὀμοιότητος καὶ ἐρε-
 τῆς τῶ λόγῳ χησέον καὶ ῥυθμίζῶν παρέχουσαν. τῶν τε οὖν ἐ-
 νοιοι τῶ εἰδῶν ἀπεφῆναντο, καὶ τῶ νοητῶν οἷς ἐκμαγεῖον.
 ἐνοιοι δὲ καὶ τὸ πρὸς τῆς γυναικῶς, οὐ δυνάμειν ὁδὸς ἐρε-
 χῶν, ὕλην δὲ καὶ ἔρατον ἡμέσεως εἶ) δόξα ζοῖσιν. ὢν ἐ-
 χουμένης χησέ καὶ τῶ πῶτος τῶ τῶ οὖτω ἀμνοεῖσθαι τῶ
 πρὸς τῶ πῶτος μεταλαμβάνουσαν αἰεὶ καὶ σιμῆσαν ἔρα-
 τῶ τῶ πρὸς ἐκείνον ἀγαθὸν καὶ καλῶν, οὐχ ὑποειδητῶν

A Intelligendum est autem linea ad rectum angulum
 alteri insilente marem, basi feminam, subtenden-
 te prolem utriusque repræsentari. & Osirin esse
 principium, Isidem receptaculum, Orum effectum.
 ternarius quippe primus est impar ac perfectus nu-
 merus: quaternio est quadratum lateris paris bi-
 narij: quinarius quæ patri, quæ matri congruit, con-
 flatus è binario & ternione. is Græcis est pente, à
 qua voce manasse videtur panta, quo Vniuersum,
 & pempalasthæ, quo numerare intelligitur voca-
 bulo. quadratum porro quinarius producit à se,
 quantus est numerus literarum apud Ægyptios, &
 B quot annos vixit Apis. Orum solent ij Kæmin ap-
 pellare, quod est visui expositum. est enim mundus
 res sensilis ac visibilis. Isis aliquando Muth, nonnun-
 quam Arhyri, quandoque Methyer nominatur.
 prima voce mater intelligitur, secunda domus Ori
 mundana, (sicut & Plato locum ortus & recepta-
 culum fecit) tertia ex plenitudine & causa com-
 ponitur. plena enim est materies mundi, & cum
 bono, puro, probeque composito subsistit. Fortaf-
 sis etiam Hesiodus prima omnia faciens chaos, ter-
 ram, tartarum, & amotem, videri potest non di-
 uersa, sed eadem rerum principia ponere: siqui-
 dem Isidis nomine terram, Osiridis amorem, Ty-
 phonis tartarum accipimus. nam chaos videtur
 C quasi locum quendam & regionem Vniuerso sub-
 iecisse. Enimvero res ipsa quodammodo citare vi-
 deri potest fabulam, quam in conuiuio Platónico
 Socrates de ortu Amoris narrat. Paupertatem sci-
 licet cum prolem desideraret, Poro (id est copix)
 dormienti accubuisse, atque ex eo grauidam fa-
 ctam, Amorem peperisse, natura varium & ad o-
 mnia sese vertentem: ut qui patre bono, sapiente, at-
 que in se ipso omnium habente rerum copiam, ma-
 tre autem inope, ac ob paupertatem semper alio-
 D rum appetente natus esset. Porus enim ille nihil
 est aliud, quam id quod primò amatur atque ap-
 petitur perfectum & seipso contentum. Materix
 autem nomen paupertatis indidit, quæ suapte na-
 tura indiga est boni, ab eoque impletur, & id sem-
 per expetit atque recipit. Ex his natus Orus siue
 mundus, non sempiternus est, neque mutationum
 exfors & interitus, sed identidem nascens, vici-
 bus mutationum subinde atque affectionum no-
 vus recuditur, permanetque ut nunquam peritu-
 rus. Porro autem fabulis utendum est, non quasi
 ex rem prorsus doceant: sed quòd ob similitudi-
 nem cum re ipsa aliquam commodum ad eius ex-
 E plicationem offertur, desumendum inde est. Ergo
 vbi materiam nominamus, non debes philoso-
 phorum quorundam opiniones secutus corpus
 aliquod animæ expers ac qualitarum, & ociosum
 suapte natura atque inefficax imaginari. nam &
 oleum vnguenti materiam vocamus, & aurum
 statux, non omni plane carentia qualitate. ipsum-
 que animum & intellectum hominis tanquam
 virtutis & scientiæ materiam rationi expolien-
 dam atque componendam tradimus. & men-
 tem quidam formarum locum, & in qua re-
 rum intellectu percipiendarum quasi expressa
 F sint simulacra appellant. sunt etiam qui semen
 muliebre non facultatem aut principium, sed
 materiam & alimentum fetus censent. Hæc
 tenentes, etiam deam hanc sic intelligere de-
 bemus participem fieri primi diei, & amore per-
 petuo bonorum eius duci, non ut ei adversam;

sed
 amon
 cum
 dicin
 ac pr
 tem
 eam
 fructu
 du
 rur
 nim
 xus
 motu
 ea mu
 mero
 Itaqu
 cit, &
 nim n
 ne int
 ferens
 trix re
 didit,
 Isis ex
 uerfui
 natur,
 bilis &
 dem f
 ad int
 est fact
 cedat
 Non e
 bus di
 rente
 scienti
 prij ap
 substan
 ligenti
 tis agit
 ite) de
 no sim
 tur vo
 turque
 unt ei
 ijiun
 stia. S
 ro, q
 nis eni
 feros
 res nu
 nubis,
 aliqua
 nomit
 niente
 vum g
 mixta
 videri
 nam i
 migra
 rum q
 quam
 appell
 qui M
 nomi
 lis Or
 ab ali
 Nuss

sed quæ tanquam maritum legitimum & iustum amore iusto sectetur, quomodo probam mulierem cum suo viro degentem, tamen eius desiderio trahi dicimus: ita eam semper eum auêre, eique adesse, ac præcipuis & purissimis repleti partibus. Vbi autem Typhon extrema tangens incidit, ibi videri eam mæstam, ac dici lugere, & reliquias quasdam frustra que discerpti Osiridis conquirere ac velare, dum ea quæ intereunt excipit atque occultat, vt rursus ex sese edat ac emittat res nascentes. Etenim quæ in cælo & sideribus sunt formæ ac defluxus Dei, permanent. quæ autem sparsa sunt in res motibus obnoxias, terram, mare, stirpes, animalia, ea mutantur, intereunt, sepeliunturque, & sæpenu-mero rursus existunt, in lucemque emicant orta. Itaque fabula Typhonem maritum Nephthys facit, & cum hac occulte coijisse Osirin. Extremas enim materiæ partes, quæ Nephthys & Finis nomine intelliguntur, vis maxime interitum rebus adferens continet. vis autem genitalis & conseruat-rix rerum, imbecillum semen & languidum in eas didit, & à Typhone perimitur, nisi quantum eius Isis excipiens feruat, alit, atque constituit. In vniuersum autem ille est præstantior: sicut & Plato opinatur, & Aristoteles. Ad hunc naturæ pars genita-bilis & salutaris, & ad existendum mouetur: ab eodem facultas interimens atque abolens cietur & ad interitum impellitur. Itaque illi Isidis nomen est factum, quod scienter proficiscatur atque procedat: quippe motus cum sit animatus ac prudens. Non enim barbaricum est nomen. sed sicut omni-bus dijs à theato & theonte, id est spectabili & cur-rente nomen theos inditum fuit: sic istam deam à scientia simul & motu cum nos Isidem, tum Ægy-ptij appellant. Sic etiam Plato ait Vsiam, quod est substantia, veteres nomine Isias expressisse: & intel-ligentiam ac prudētiam vocasse itidem, quasi men-tis agitationem, vocibus omnibus ab iene (quod est ire) deductis. hinc synienæ intelligere est. & omni-no simili ratione ab eo boni, virtutisque explican-tur vocabula: sicut contrarijs notantur traducun-turque appellationibus ea quæ naturam impedi-unt eiusque progressionibus moram obstando in-ijciunt, vt malum, indigentia, timiditas, mole-stia. Sic ergo Osiris nomen habet ex hosio & hie-ro, quod est sancto & sacro, conflatum. commu-nis enim est ratio eorum quæ in cælo & apud in-feros sunt, quorum altera hiera, altera hosia vete-res nuncupabant. Iam qui cælestia ostendit Anubis, superiorum quasi ratio, (ano enim supra est) aliquando etiam Hermanubis vsurpatur: altero nomine superioribus, altero inferis scilicet conueniente. itaque ei immolant alias album, alias fla-vum gallum: supera sincera & manifesta, infera mixta & varia innuentes. Neque verò mira debet videri nominum ad Græcum sermonem effictio. nam innumera alia hodieque manent vnà cum migrantibus è Græcia ad exteros propagata: quo-rum quædam reuocantē poeticam vituperant tan-quam barbarici se dantē ij, qui id genus res glossas appellant. Cæterū memoria proditum est in libris, qui Mercurij libri dicuntur, scriptum esse de sacris nominibus, facultatem quæ præest conversioni So-lis Orum, Græcis Apollinem vocari. quæ vento, ab alijs Osirin, ab alijs Serapin, Ægyptice Sothi:

Αλλ' ὡς ἄνδρα νόμιμον καὶ δίκαιον ἔρχει ἐν διακοσμίῃ, καὶ γυναῖκα χρηστὴν ἔχουσαν αἴδρα καὶ σωφροσύνην, ὅμοιος ποιεῖν λέγουσιν. οὕτως αἰεὶ γλιχορμύλιον ἐκείνου, καὶ ὡς ἐκείνον παροῦσαν καὶ ἀναπιμπλαμύλιον τοῖς κυριωτάτοις μέρεσιν καὶ καθαρωτάτοις. ὅπου ὁ Τυφὼν παρεμπιπτεῖ τῶν ἐξάτων ἀπλόμηρος, ἐν ταῦτα δοκῶσαν ὀπίσκου θεοπάξιν καὶ πενθεῖν λεγομένην, καὶ λείψανα ἅπτα καὶ σπαραγμά-τα τῆς Ὀσίειδος ἀναζητεῖν καὶ σολίζειν, ὑποδεχομένην τὰ φηρόμενα καὶ ἀποκρύπτουσαν, ὡς ἄν ἀναφανῆ πάλιν τὰ γινόμενα, καὶ αἰήσιν δὲ ἐαυτῆς· οἱ μὲν γὰρ ἐν οὐρα- B νῶ καὶ ἀστροῖς λόγοι καὶ εἶδη καὶ ἀπορροαὶ τῆς θεοῦ μύου-σι, τὰ δὲ τοῖς παθητικαῖς διασπαρμύρα, γῆ καὶ θαλάττῃ καὶ φυτοῖς καὶ ζώοις, ἀφ' ἀλεξόμενα καὶ φηρόμενα καὶ θαλάσ-μυρα, καὶ πολλάκις αὐτῆς ἐκλάμπει καὶ ἀναφανέται ταῖς ἡμέραις. δὲ τὸ Τυφῶνα τῆ Νέφθυι σιωοικεῖν φησὶν ὁ μύ-θος, τὸ δὲ Ὀσίειν κρύφα συγγενέσθαι. τὰ γὰρ ἔρατα μέρη τῆς ὕλης ἀνέφθιν καὶ τελευτῶν καλοῦσιν, ἡ φθαρτικὴ μάστιξ κατέχει δυνάμεις. ἡ δὲ γόνιμος καὶ ζωτικὸς ἀσθενὲς σπέρ-μα καὶ ἀμυρόν ἐἰς ταῦτα διαδίδωσιν, ἀπολυμένη, ὑπὸ τῆς Τυφῶνος, πλὴν ὅσον ἡ Γῆσις ὑπολαμβάνουσα, σὺν δὲ καὶ βρέφει καὶ σιωίσει. κατὰ τοῦ δὲ ἀμείνων οὗτος ἔστιν, ὡς ἄν καὶ Πλάτων ὑπονοῇ καὶ Ἀριστοτέλης. κινεῖται δὲ τῆς φύ-σεως ὁ μὲν γόνιμος καὶ ζωτικὸς ἐπὶ αὐτὸν, καὶ πρὸς τὸ εἶναι, ὁ δὲ ἀμυρόν καὶ φθαρτικὸν, ὑπὸ αὐτῆς, καὶ πρὸς τὸ μὴ εἶναι. δὲ ὁ μὲν ἴσιν καλοῦσιν, ὡς ἄν ἴεσθαι μετ' ὀπι- C σῆμης καὶ φέρεσθαι, κίνησιν οὖσαν ἐμφύχον καὶ φέρονμον. οὐ γὰρ ἔστι τωῦτομα βαρβαρικόν, ἀλλ' ὡς ἄν τοῖς θεοῖς πᾶ-σιν ἀπὸ δυνῆν γραμματῶν τῆς θεοῦ καὶ τῆς θεοῦ ἔστιν ὄνο-μα κρινόν, οὕτω τὴν θεοῦ τωῦτω ἀπὸ τῆς ὀπισημῆς ἀμα καὶ τῆς κινήσεως, ἴσιν μὲν ἡμεῖς, ἴσιν δὲ Αἰγύπτιοι καλοῦ- D σιν. οὕτω δὲ καὶ Πλάτων φησὶ τὴν ὄσιαν δηλοῦν τῆς πα-λαγοῖς, ἴσιν καλοῦσιν τὰς οὕτω καὶ τὴν νόσιν καὶ τὴν φέ-ρῃσιν, ὡς νοῦ φεραν καὶ κίνησιν οὖσαν, ἰεμῆου καὶ φερομέ-νου, καὶ ποδ σιωιέναι καὶ τὰ γὰρ ὄν ὅλως, καὶ ἔρετῶν ὀπι τοῖς ἰεροῖς καὶ θεοῖς ἴεσθαι. κατὰ ἄν αὐτὸ πάλιν τοῖς ἀν-ὐφωνοῦσιν ὄνομασι λωιδροῦσθαι τῶν καὶ τῶν φύσιν ἐμ-ποδίζον καὶ σιωδέον καὶ ἴσον καὶ κωλύον ἴεσθαι καὶ ἴεναι, κακίαν, ἀπειρίαν, δόλιαν, ἀίαν πρὸς σαγροῦντων. ὁ δὲ Ὀσίεις ἐκ τῆς ὄσιου καὶ ἰεροῦ τωῦτομα μεμιγμένον ἔρηκε. κρινὸς γὰρ ἔστι τῶν ἐν οὐρανῶ καὶ τῶν ἐν ἄδου λόγος· ὡν τὰ E μὲν, ἰεραὶ, τὰ δὲ, ὄσια τοῖς παλαγοῖς ἢ πρὸς σαγροῦσθαι. ὁ δὲ ἀναφανῶν τὰ οὐρανία καὶ τῶν αἰῶ φερομένων Ἄνουβις λόγος, ἔστι δὲ, ὅτε καὶ Ἐρμῆουβις ὀνομάζεται, ὁ μὲν, ὡς τοῖς αἰῶ, ὁ δὲ, ὡς τοῖς κατὰ πρὸς ἴσον. δὲ καὶ ἴσιν αὐτὰ τῶν μὲν λωχὸν ἀνεκρύβονα, τὸ δὲ κροχίδι, τὰ μὲν, εἰλικρι-νῆ καὶ φθαρὰ, τὰ δὲ, μικτὰ καὶ ποικίλα νομίζοντες. οὐδεὶς δὲ θαυμάζειν τῶν ὀνομάτων τὴν εἰς τὸ Ἑλληνικὸν ἀνάπλασιν. καὶ γὰρ διὰ μυσία τοῖς μελισσομένοις ἐκ τῆς Ἑλλάδος σιωεκπεσόντα, μέγρι νῦν ὡς ἀμείνῃ καὶ ξενιτεύῃ παρ' ἐ-πέρεσι, ὡν ἔνια τὴν ποιητικὴν ἀνακαλουμένῃ διαβόλου- F σιν ὡς βαρβαρίζουσαν οἱ γλώττας τὰς τοιαύτας πρὸς σα-γροῦντες. ἐν δὲ ταῖς Ἑρμῶ λεγομέναις βίβλοις ἰεροῖσι γεγράφθαι ὡς τῶν ἱερῶν ὀνομάτων, ὅτι τὴν μὲν ὀπι τῆς τῆς ἡλίου πρὸς φερεῖς τεταγμένῃ δυνάμει, ὡς ἔστιν, Ἑλ-

λωες δὲ Ἀπόλλωνα καλοῦσιν τὴν δὲ ὀπι τῆς πνύματος, οἱ μὲν Ὀσίειν. οἱ δὲ Σάραπιν, οἱ δὲ, Σωθὶ Αἰγύπτιοι. ii ij

σημείον ἢ κύβητον ἢ ὀκύβητον. διότι καὶ τὸ Ἰσίδος ἢ Κυβητῆος ἡμετέρας τῆς ὀνόματος, Ἐλλειψὶ κύβητον κέκληται ὁ ἄστρον, ὁ ὅστις ἴδεν τῆς Ἰσίδος νομίζουσιν. ἠκιστα μὲν οὖν δεῖ φιλοτιμείσθαι περὶ τῶν ὀνομάτων, οὐ μὲν ἀλλὰ μάλλον ὑφειδύλω τῆς Σαράπιδος Αἰγυπτίους ἢ τῆς Ὀσίειδος. ἐκεῖνο μὲν οὖν ξενικόν, τὸ ποῦ Ἐλλειψὶν, ἀμφὸς ἢ ἐνός θεοῦ καὶ μιᾶς διωάμεως ἠγούμενος. εἴκει ἢ τούτοις καὶ τῆς Αἰγύπτια. πῶ μὲν γὰρ Ἴσον πολλακίς τῶν τῆς Ἀθηνᾶς ὀνόματι καλεῖται, φερέσονται τοιοῦτον λόγον, ἢ ἄλλον ἀπὸ ἐμῶν τῆς ὁμοίας ὅτι ἀδελφικῆς φερέσονται δηλωτικόν ὃ ἢ τυφῶν (ὡς ἄρ' εἴρηται) Σήθ, καὶ Βέβων, καὶ Σμύ ὀνομάζεται, βίαιόν τινα καὶ κωλυτικὸν ὄντι φερέσονται, ἢ ἐναντιώσιν, ἢ ἀναστροφῶν ἐμφανῶν βουλομένων τῶν ὀνομάτων. ἐπιπῶ σιδηρεῖν λίθον, ὅστις ἐστὶν Ὀξυρυς, τυφῶνος ἢ τῆς σιδηροῦ, ὡς ἰσορεῖ Μανέθης, καλεῖται. ὡς ἄρ' ὁ σιδηροῦ πολλάκις μὲν ἐλεγχόμενος καὶ ἐπορεύεται πρὸς τὸν λίθον ὁμοίως ὅτι, πολλάκις ἢ ἀποσφραδίζεται καὶ ἀποκρούεται πρὸς τοὺς ἀστέρας, οὕτως ἢ Ἐπιφάνιος καὶ ἄλλοι τῶν λόγων ἐχούσα τὸ κόσμου κίνησις ὄντι φερέσονται τε καὶ φερέσονται καὶ μαλακώτερον ποιεῖ, πείθουσα πῶ σκληρῶν ἐκείνων καὶ τυφῶνιον, εἴτ' αὖτις ἀναχθεῖσα εἰς ἑαυτὸν ἀνέσφραδίζεται καὶ κατέδυσεν εἰς πῶ ἀπείραν. ἐπιφάνιος περὶ τῆς Διὸς ὁ Εὐδόξος μυθολογεῖν Αἰγυπτίους, ὡς τῶν σκελῶν συμπεφυκῶν αὐτῶν μὴ διωάμενος βαδίζειν, ἢ ἀναχθεῖσα ἐρημία διέτελλεν ἢ ἢ Ἰσίδος ἀναχθεῖσα καὶ ἀναχθεῖσα τὰ μέρη αὐτῶν τῆς σώματος, ἀρτίποδα πῶ περιεῖται παρέχειν ἀνιπτεται ἢ καὶ ἀναχθεῖσα τῶν ὀνομάτων, ὅτι καὶ ἑαυτὸν ὁ τῆς θεοῦ νοῦς καὶ λόγος, ἐν τῶν ἀστέρων καὶ ἀφαιρέσει βεβηκώς, εἰς ἡμέσιν ἢ ἀπὸ κινήσεως φερέσονται. ἐμφανῶν καὶ ὁ σιδηροῦ, ὅτι σιδηροῦ δεῖ τῶν ὄντων καὶ μηδέποτε παύεσθαι φερέσονται, ἀλλὰ ὅτι ἐξεγείρεσθαι καὶ κλονεῖσθαι καταδαρτάνονται καὶ μὴ ἀνομήματα. τὸ γὰρ τυφῶνα φασὶ τοῖς σιδηροῖς ἀποβέβη καὶ ἀποκρούεσθαι, δηλοῦντες ὅτι τῆς φερέσονται σιωδούσης καὶ ἰσάσης, αὖτις ἀπὸ τῶν φύσιν καὶ αἰσθησι ἀναχθεῖσα τῆς κινήσεως ἢ ἡμέσιν. τῆς ἢ σιδηροῦ φερέσονται ἀνάγειν ὄντος, ἢ ὅτις φερέσονται τῶν σιδηροῦ τέσσαρα. καὶ γὰρ ἢ ἡμετέρας καὶ φερέσονται μῶσα τῆς κόσμου, φερέσονται μὲν ὑπὸ τῆς σελήνιακῆς σφαιρας, κινεῖται ἢ ἐν αὐτῇ πῶντα καὶ μεταβάλλεται ἀναχθεῖσα τῶν τετάρων στοιχείων, πῶντα, καὶ γῆς, καὶ ὕδατος, καὶ ἀέρος. τῆς ἢ ἀπὸ τῆς σιδηροῦ καὶ τῶν κρυφῶν ἀνθρώποις ἀλλοῦρον ἀναχθεῖσα πῶντα ἔχον τῶν κατὰ τῶν σιδηροῦ, πῶ μὲν Ἰσίδος, πῶ ἢ Νεφθυος φερέσονται, ἀνιπτόμενοι τοῖς μὲν φερέσονται ἡμέσιν καὶ τελευτῶν. (αὐτὰ γὰρ εἰσι τῶν στοιχείων μεταβολαὶ καὶ κινήσεις) τῶν ἢ ἀπὸ τῶν σελήνιων, ἀναχθεῖσα ποικίλον καὶ νυκτορῶν καὶ ἡμέσιν τῆς ἡμέρας. λέγεται γὰρ ἐν ἡμέσιν, εἴπα δύο καὶ τέσσαρα καὶ πέντε καὶ καὶ ἐν οὕτως ἄρ' ἢ ἐπὶ φερέσονται ὡς τε ὄκτω καὶ εἴκοσι τῶν πῶντα ἡμέσιν, ὅσα καὶ τῆς σελήνιας φερέσονται. τῶν πο μὲν οὖν ἴσως μυθολογεῖται. αἱ ἢ ἐν τοῖς ὀμμασιν αὐτῶν χεῖρας πληροῦσθαι μὲν καὶ πλατυῖσθαι δοκῶσιν ἐν πῶντα σελήνιων, λεπτῶν ἢ καὶ μὴ ἀναχθεῖσα ἐν ταῖς μειώσεσι τῆς ἡμέρας. τῶν ἢ ἀναχθεῖσα τῶν ἀλλοῦρον ὁ νοῦς καὶ λογικὸν ἐμφανῶν τῶν φερέσονται σελήνιων μεταβολῶν. σιωδόντι ἢ εἴπειν, οὐτε ὕδωρ, οὐτε ἡλίον, οὐτε γῆν, οὐτε οὐρανόν, Ὀσίειν ἢ Ἰσὶν ὀρθῶς ἐχθ' ὀνομάζειν, οὐτε πῶ τυφῶνα πάλιν, οὐτ' ἀναχθεῖσα, ὅσοις ἀναχθεῖσα, ἀλλ' ἀπλῶς ὅσον ὅτι ἐν τούτοις ἀμύμον καὶ ἀναχθεῖσα ἢ ἀναχθεῖσα τυφῶν φερέσονται.

A quæ vox Kyefin, id est, graviditatem siue feturam, notat. atque hinc facta inclinatione stella Canicula, quæ propria Isidis cenfetur, dicta est Kyon siue Canis. Minime equidem de nominibus est contendendum. ego tamen Sarapidis potius quàm Osiridis nomen Ægyptios sibi vindicare sinam. illud enim peregrinum, hoc Græcum : ambo vnus Dei seu facultatis vocabula censeo. His conveniunt etiam Ægyptia. Isidem enim sæpenumero nomine Mineruæ significant * * quæ vox significat motum à seipso profectum. Typhon autem, sicut monstratum fuit, Seth, Bebon, & Smy appellatur: quibus verbis indicatur violenta quædam inhibitiõ, contrarietas, aut inversio. Præterea magnetem lapidem offis Ori, ferrum offis Typhonis nomine afficiunt, vt Manethos narrat. sicut enim ferrum sæpe simile est tracti à lapide & eum sequentis, sæpe auertitur in diuersam partem. ita motus mundi salutatis, bonus, & ratione constans aliquando versat, ad se ducit atque molliorem reddit obsequentem sibi duram illam ac Typhoniam vim : aliquando hæc in sese reuertitur, & in infinitatem relabitur. Ad hæc de Ioue perhibet Eudoxus fabulam Ægyptios celebrare, eum pedibus inter se connatis cum ire non posset, ob pudorem in solitudine vixisse: Isidis autem dissectis & diductis iis membris Iouis gressum expediuisse. qua fabula hoc innuitur, Dei mentem suapte natura in invisibili & inconspicuo degentem, motu ad res procreandas processisse. Sistrum quoque arguit quati omnia naturalia & nunquam motu vacare debere, sed veluti excitari atque exagitari vbi torpere & tabescere ceperint. aiunt enim sistris Typhonem auerti atque depelli: ostendentes interitu res vinciente, & inhibente, ortum rursus motu naturam soluere atque expedire. Et sistri superiore parte rotundi conspectus admonet de quatuor corporibus quæ concutiuntur. nam quæ pars mundi ortui & obitui est obnoxia, ea continetur globo Lunæ : inque ea omnia mouentur ac mutantur ratione quatuor elementorum, ignis puta, terræ, aquæ, & aeris. Curuamini sistri autem in vertice infigunt felem humana facie, imæ parti infra ea quæ quatiuntur, aliquando Isidis, interdum Nephthys faciem. his faciebus adumbrant ortum & interitum, quæ sunt elementorum mutationes atque motus: fele Lunam representante, ob animalis istius varietatem, ac vim noctu agendi & fecunditatem. dicitur enim vnum principio catulum parere, deinceps duos, tres, quatuor, vnoque subinde plures donec septem vno partu edat. itaque duodetriginta in summa parit, qui est numerus dierum Lunæ. Verum hoc fortasse fabulæ sit similius. sed felis oculorum pupillæ impleri dilatæ videntur sub plenilunium, & Lunæ lumine decrefcente attenuari atque languescere. humana autem felis facie innuitur Lunæ mutationes mente ac ratione gubernari. Sed vt rem in pauca verba contraham, neque aquam, neque Solem, neque terram, neque cælum Osirin vel Isidem esse, rectum est putare: neque Typhonis nomine signem, æstum, aut mare intelligere verum. sed simpliciter quantum in his modo & ordine caret ob excessum aut defectum, Typhoni imputantes:

quæ
villia
nem
tes, n
bus f
Cere
tur, se
que n
m
cen
ve in
dirati
dem
rias re
ni par
femen
de his
sepe
redire
cipit.
uidam
sis Pha
tium h
tum p
ideoqu
runt: d
num f
amplex
promp
hoc p
munes
Ægypt
mine,
nem d
sunt t
nes, q
que M
nus de
dam f
pridem
inde a
Deind
nim at
nain sp
que ad
mutent
Vulcan
alibit
ne) a
terimit
Cum
Hi (an
anchon
textore
dico h
pinion
su a ni
rioper
modo
expers
sed de
res per
veto al
item su
quema
munia
lantur.

quæ ordine & compositæ fiunt, quæ bona sunt & vilia, ut Isidis opus, imitationem autem & imaginem ac speciem Osiridis venerantes atque colentes, non peccabimus. quin & Eudoxi dubitationibus finem imponemus, anxie quærentis cur non Cereri procuratio rerum amatoriarum adscribatur, sed Isidi, & cur non Bacchus Nilum augeat, neque mortuis possit præesse. Vna enim ratione communi hos deos omni bonorum portioni præesse censemus, & quidquid in natura pulcrum bonumve inest, ijs acceptum ferimus: illo principia suppeditante, hac vim excipiente & conservante. Eodem pacto vulgares quoque & modestas sententias refellemus eorum, qui vel aeris secundum anni partes mutationibus, vel frugum procreationi, sementi, arationi gaudent accommodare ea quæ de his dijs memorantur. ut cum dicunt Osiridem sepeliri quando semen terra occultitur: in vitam redire & rursus apparere quando pullulare incipit. Ideoque dici, Isin cum se sentiret esse gravidam, appendisse sibi amuletum, sexta die mensis Phaophi. & peperisse Harpocratem sub solstitium hybernium imperfectum ac recentem, quod tum prævij flores & germina prima enascuntur. ideoque ei fabarum nascentium primitias offerunt: dies autem puerperii post æquinoctium vernali solennes agunt. Hæc enim vulgo audientes amplectuntur atque credunt, illico ab ijs quæ in promptu sunt petita probabilitate. neque sentiunt hoc primum esse iniquum, ubi deos non communes omnium hominum faciunt, sed proprios Ægyptijs dicant, & dum Nili Ægyptique nomine, ac paludum, Lotum, & deorum effectiorem de his solis intelligunt, quibus ea nomina sunt tributa: magnis se dijs alios spoliare homines, quibus nullus Nilus est, neque Butus, neque Memphis: cum tamen hi Isin aliosque id genus deos uniuersi habeant atque norint, & quosdam sane Ægyptijs nominibus afficere non ita pridem didicerint, singulorum autem vim iam inde ab initio cognouerint atque honorauerint. Deinde maius etiam incommodum est. Nisi enim attentissime cauerint, imprudentes numina in spiritus, fluxus, sementes, arationes, terræque adfectiones & tempestatum mutationes permutent atque dissipent. ut ij qui Bacchum pro vino, Vulcanum pro flamma accipiunt. sic & Cleanthes alicubi Proserpinam (quæ Græcis est Phersephone) ait esse spiritum qui per fruges dum fertur, interimitur. & quidam poeta de messoribus dixit:

Cum lecti iuvenes Cereris iam membra secarent.

Hi sane nihil ab ijs differunt, qui vela, rudentes & anchoram pro gubernatore, & fila ac stamina pro textore, & cyathum, mulsam, vel prisanam pro medico habent. Adde quod pessimas & impias isti opinioniones excitant, qui deorum nomina rebus sensu a nimaque carentibus, & vsu hominum necessario pereuntibus imponunt: quæ ut dij sint, nullo modo intelligi potest. Nō enim Deus res est animæ expers, & manibus hominum subiecta aut obnoxia: sed deos inde censuimus esse, quod ij nostris vsibus res perpetuas atq; perdurantes largiti sunt. Neque verò alij apud alios sunt dij, aut sui Græcis, barbaris item sui, alii septentrionalibus, alii austrinis. Sed quemadmodum Sol, Luna, cœlū, terra, mare, communia sunt omnibus, tantum aliter ab alijs appellantur: ita vnus mentis hoc Vniuersum temperantis,

A ὅτι κεκοσμημένον καὶ ἀγαθὸν καὶ ὠφέλιμον, ὡς Ἰσίδος μὲν ἔργον, εἰκόνα δὲ καὶ μίμημα καὶ λόγον Ὀσίριδος, σεβόμενοι καὶ ὑμνῶντες, οὐκ ἀνὰ ἀλλήλοισιν ἔχουσιν. ἀλλὰ καὶ τὸ Εὐδῶξον ἀπιστοῦντα παύσασθαι, καὶ ἀπαγορεύοντα πῶς οὔτε Διμήτριος τῆς τῶν ἑρωτικῶν ἑπιμελείας μέτεστιν, ἀλλὰ Ἰσίδου τὸν τε Διόνυσον οὐδὲ Νεῖλον αὐξάνει, οὔτε τῶν τεθνηκότων ἀρχὴν διδάσκει. ἐνὶ γὰρ λόγῳ κρινῶσι τοὶ θεοὶ τοῦτοις παρὰ πᾶσιν ἀγαθὰ μοῖραν ἡγουμένα τεύχουσι. καὶ πᾶσι ὅσον ἐνεσι τῆ φύσει καλὸν καὶ ἀγαθόν, ἀπὸ τούτων ἔπαρχον, τὸ μὲν, δίδοντα τὰς ἀρχάς, τὴν δὲ, ὑποδεχομένην καὶ ἀγαθὰ μύρουσαν. οὕτω δὲ καὶ τοῖς πολλοῖς καὶ φορητοῖς ἐπιχειροῦσιν, εἴτε ταῖς καθ' ἑαυτὰν μεταβολαῖς τῶν ἀειέχοντος, εἴτε ταῖς καρπῶν ἡμέραις καὶ σποραῖς καὶ ἀρότοις χερσῶσι, πᾶσι τοῖς θεοῖς τοῦτοις σιωποῦντες, καὶ λέγοντες θάπτεσθαι μὲν τὸ Ὀσίριον, ὅτε κρύπτεται τῆς γῆς ἀπειρόμυρος ὁ καρπὸς, αὐτῆς δὲ ἀναβιοῦσθαι καὶ ἀναφαίνεσθαι, ὅτε βλαστῆται ἀρχή. δὲ καὶ λέγεσθαι, τὴν Ἰσιν ἀγαθὰ μύρουσιν ὅτι κῆρ, παρὰ τὰς ἀρχὰς φυλακτικῶν, ἐκ τῆς μύρου ἰσαμίου Φαωφί. ἔκτεσθαι δὲ τὸ Ἀρποκράτιον παρὰ τῶν ἑσπέρων χερσῶν, ἀτελῆ καὶ νεαρόν ἐν τοῖς παρὰ τὴν ἑσπέρων χερσῶν. δὲ καὶ φακῶν αὐτῶν φουρμύων ἀπαρχὰς ἐπιφέρεισιν, τὰς δὲ λοχείους ἡμέρας ἐορταζέειν μὲν τὴν ἑσπέρων ἰσημερίαν. ταῦτα γὰρ ἀκούοντες ἀγαπῶσι, καὶ πιστεύουσιν, αὐτῶν ἐκ τῶν παρὰ τὴν ἑσπέρων καὶ σιμῶν δὲ πηλαίων ἐλκύντες, καὶ δεινὸν εὐδέν ἀπαρῶν μὲν ἡμῖν τοῖς θεοῖς φυλάττωσι κρινῶσι, καὶ μὴ ποιῶσιν Αἰγυπτίων ἰδίους, μηδὲ Νεῖλον, ὡς τε Νεῖλος ἀρῶν μόνον χερσῶν τοῖς ὀνόμασι τοῦτοις καταλαμβάνοντες, μηδὲ ἔλη, μηδὲ λωτοῖς, μὴ τοποιῶν λέγοντες, ἀποφασίσει μετὰ τῶν θεῶν τοῖς δῆλοις ἀειέχοις, οἱ Νεῖλος μὲν οὐκ ἔστιν, οὐδὲ Βούτος, οὐδὲ Μέμφις.

D Ἰσὶν δὲ καὶ τοῖς παρὰ αὐτῶν θεοῖς ἔργον καὶ γνώσκουσιν ἀπαρῶντες, οἷοι μὲν οὐ πάλα ποῖς παρὰ Αἰγυπτίων ὀνόμασι καλῶν μεμαθηκότες, ἐκάστου δὲ τὴν διὰ μιν ἐξ ἀρχῆς ἐπιτάσσασθαι καὶ ὑμνῶντες. δὲ τερον, ὁ μείζων ἔστιν, ὅπως σφόδρα παρὰ τῶν καὶ φοβήσονται μὴ λάθωσιν εἰς πηδύματα, καὶ ῥύματα, καὶ ἀρότοις, καὶ ἀρότοις, καὶ πᾶσι γῆς καὶ μετὰ τῶν ἑσπέρων ἀγαθὰ φροντες τὰ θεῶν καὶ ἀγαθῶντες. ὡς παρὰ οἱ Διόνυσον τὸ οἶνον, ἢ φαῖνον δὲ τὴν φλόγα. φερσὸν δὲ φησὶ Κλεαῖδης τὸ ἀπὸ τῶν καρπῶν φερσὸν καὶ φουρμύων πηδύμα. ποιητῆς δὲ ἔστιν ἐπὶ τῶν θεοῶν τῶν, ἑσπέρων ὅτι αἰζηοὶ Διμήτρεα καλοῦμεσθαι, οὐδὲν γὰρ τοῦτου ἀγαθῶντες τῶν ἰσίων καὶ καλῶν καὶ ἀγαθῶν ἡγουμένων κυβερνήτων, καὶ νήματα καὶ κρόκας, ὑφάντων, καὶ ἀπὸ δεινῶν ἢ μελίχρατον ἢ πηλαίων, ἰσίων. ἀλλὰ δεινὰ καὶ ἀγαθὰ ἐμποιοῦσι δόξας, ἀγαθῶν καὶ ἀψύχων καὶ φησὶ μύρας ἀγαθῶν παρὰ τῶν ἀειέχοντων δεομένων καὶ χερσῶν φύσιν καὶ ἀγαθῶν ὀνόμασι θεῶν ἐπιφέρεισιν. ταῦτα μὲν γὰρ αὐτῶν ἰσίων θεοῖς οὐκ ἔστιν. οὐ γὰρ οὐκ οὐδὲ ἀψύχων ἀειέχοις ὁ θεὸς ὑποχείριον, ἀπὸ τούτων δὲ τοῖς χερσῶν ἀειέχοις καὶ ἀειέχοις ἡμῖν, καὶ παρέχοντες ἀέννα καὶ ἀγαθῶν, καὶ ἐνομίσα μὲν, οὐχ ἑτέροις παρὰ ἑτέροις, οὐδὲ βαρβαροῖς καὶ ἑλλήνας, οὐδὲ νοτίους καὶ βορείους. ἀλλ' ὡς παρὰ ἡλιος καὶ σελιῶν καὶ οὐρανός καὶ γῆ καὶ θάλασσα κρινῶσι πᾶσιν, ὀνομάζεται δὲ ἡμῶν παρὰ τῶν, οὕτως ἐνὸς λόγου τῶν ταῦτα κοσμοῦντος καὶ μιᾶς ἀειέχοντος ἐπιφέρεισιν.

καὶ δυνάμεων ὑποῦργων ὅτι πῶς τεταγμένων, ἕτεροι
παρ' ἑτέροις καὶ νόμοις γένεσσι ἡμῶν καὶ παρορησίαι καὶ
συμβόλοις γίνονται, καὶ περὶ ἄλλοι μὲν, ἀμυδροῖς, οἳ ὅτε
νωτέροις, ὅτι τὰ θεῶν πῶν νόσιν ὀδηροῦντες οὐκ ἀκινδύως.
ἐνιοὶ γὰρ ἀποσφδηνέτες πῶν τὰ πασιν εἰς δεῖσι δαμονίῳ ὠλι-
αδον· οἳ ὅτε φέρντες ὡς τὸ ἔλος πῶν δεῖσι δαμονίῳ, ἔλαθον
αὐτῶν ὡς τὸ εἰς κρημνὸν ἐμπεσόντες πῶν ἀπὸ τήπα. δὲ δει-
μάλισα πρὸς ταῦτα λόγον ἐκ φιλοσοφίας μυσταγωγῶν
ἀναλαβόντας, οἷως ἀφνοεῖσθαι τῶν λεγόμενων καὶ δρω-
μένων ἕκαστον· ἵνα μὴ κατὰ τὸ Θεόδωρος εἶπε, τοῖς λόγοις
αὐτῶν τῆ δόξῃ παρτείνοντες, οἷως τῆ δριστερῆ δέχασθαι
τῶν ἀκροαμένων, οὕτως ἡμεῖς ἀκαλῶς οἱ νόμοι παρ' ἑαυ-
σίας καὶ τὰς ἐορτὰς ἔλαξαν, ἕτεροις ὑπολαμβάνοντες,
ἐλαμῖτω μὲν. ὅτι γὰρ παρ' ἑαυτῶν λόγον αὐτοῦ ἀπῆλυτα, καὶ
παρ' αὐτῶν ἐκείνων ὅτι λαβεῖν. τῆ μὲν γὰρ ἐνάτη ὅτι δέκα
τῆς περὶ μῦθους ἐορτάζοντες τὰ Ἑρμῆ, μέλι καὶ σῦκον
ἐσθίουσιν, ὅτι λέγοντες, γλυκὺ ἢ δὴ ἦτα. ὅτι τῆ Ἰσίδος φυλα-
κτικῆρον ὅτι ἐλάπιδαι μυθολογοῦσιν αὐτῶν, ἔξερμῶν δέ-
ται φωνὴ δὴ ἦτα. τῆ Ἄρποκράτω οὐτε θεῶν ἀτελῆ καὶ ἠ-
πιον, οὐτε χροποπῶν ἵνα νομιεῖον, ἀλλὰ τῆ παρ' ἑαυτῶν ἐν δὴ-
δεσποῖς λόγου νεαροῦ καὶ ἀτελοῦ καὶ ἀδελφῶν παρ-
στάτω καὶ φερονιστήν. δὲ δὲ σῶμα τῆ δάκτυλον ἔχῃ παρ-
κείμερον ἐχεμυθίας καὶ σιωπῆς σύμβολον. ἐν τῶν Μεσορῆ
μῦθῳ τῶν χροποπῶν ὅτι φέροντες λέγουσιν, γλώσσα τύχη,
γλώσσα δαίμων. τῶν δὲ ἐν Αἰγύπτῳ φυτῶν μάλισα τῆ θεῶν
καὶ περὶ ἄλλων λέγουσι πῶν παρ' ἑαυτῶν, ὅτι καρδία μὲν ὁ καρπὸς
αὐτῆς, γλώττῃ δὲ φύλλον ἔοικεν. ὅθεν γὰρ ὡν δὴ δεσποῖς
ἔχῃ πέφυκε, ἥότερον λόγου καὶ μάλισα τῆ παρ' ἑαυτῶν, ὅθεν
μείζονα ῥοπήν ἔχῃ παρ' ἑαυτῶν δὴ δαμονίῳ. δὲ δὲ τῶν εἰς ὅτε
ἐπειον ἐν ταῦτα κελίον πικρῶν μῦθῳ, ὅσα φερονεῖν, δὴ ἡμα-
λέτην. οἳ ὅτε πολλοί, γλώσσα δρῶσιν ἐν ταῖς πομπαῖς καὶ ταῖς
ἐορταῖς, δὴ φημίαι παρ' ἑαυτῶν ὄντες, εἶτα παρ' ἑαυτῶν τῶν
τῶν τὰ δις φημίαι καὶ λέγοντες καὶ ἀφνοοῦμενοι. πῶς
οὐκ ἐπιφάνῃ ὅτι ταῖς σκουροπῶν καὶ ἀγλαῖσιν, καὶ πεν-
θίμοις θυσίαις, εἰ μὴτε παρ' ἑαυτῶν τὰ νουμομεῖνα καλῶς
ἔχῃ, μὴτε φύρην τὰ παρ' ἑαυτῶν δόξας, καὶ σιωπῆσθαι
ὑποψίας ἀπόποις; καὶ παρ' Ἑλλήσιν ὁμοία πολλὰ γίνονται
παρ' ἑαυτῶν ὁμοῦ λεγόντων, οἷς Αἰγύπτιοι δρῶσιν ἐν τοῖς ὁμοῖοις.
καὶ γὰρ Ἀθῆνῃσι νηγεύουσιν αἱ γυναῖκες ἐν θεομοφεί-
οις χαμῶν καὶ θήμῳ. καὶ Βοιωτοῖς τὰ τῆς Ἀχαῖας μέγα-
ρα κινουσιν, ἐπαρῆ τῶν ἐορτῶν ἐνείκῃ ὀνομάζοντες, ὡς
ἀφ' ἑαυτῶν τῆς κέρης καὶ ὄσον ἐν ἀφ' ἑαυτῶν τῆς Διμήρης οὐσίς. ἐστὶ
ὅτι μῦθῳ παρ' ἑαυτῶν πλάσθαι ἀπειμῶς, ὅν Ἀθῆνῃ Αἰγύπτιοι,
Πυθαγορεῖα δὲ Ἀθῆνῃσι, Βοιωτοῖς δὲ Δαμάτειον καλοῦ-
σι. τῶν δὲ παρ' ἑαυτῶν οἰκῶν τὰ ἰσορεῖ Θεοπομπῆς ἡγεῖσθαι
καὶ κελῶν, τῶν μὲν χαμῶν Κρόνον, ὅτι ἦρος, Ἀφροδίτην,
ὅτι ἔαρ, Περσεφόνειν· ἐκ δὲ Κρόνου καὶ Ἀφροδίτης ἡμῶν
ἀσθαι πῶν τὰ. Φρύγες δὲ τῶν θεῶν οἰόμενοι χαμῶν κατεῦδειν,
ἦρος δὲ ἐξηγῆσθαι, ποτὲ μὲν κατευνασμοῖς ὅτε ὅτι ἀνε-
γέρσει βακχεύοντες αὐτῶν τελοῦσι. Παφλαγῶνες δὲ κατὰ
δεῖσθαι καὶ κατεῖργασθαι χαμῶν, ἦρος ὅτι κινεῖσθαι καὶ
ἀλάλῃσθαι φάσκει· καὶ δίδωπιν ὁ χαμῶν ὑπονοῖαι ὅτι
τῶν καρπῶν τῆ ἀποκρύψθαι ἡμῶν τῶν σκουροπῶν,
οἷς οἱ παλαῖοι θεοῖς μὲν οὐκ ἐνόμιζον, ἀλλὰ δῶρα θεῶν ἀνα-
κῶν καὶ μετὰ τὰ παρ' ἑαυτῶν ὅτι μὴ ζῆν ἀγέως καὶ σπειρωδῶς.

A vniusque providentiæ huic præfectæ, & faculta-
tum administrarum omnibus rebus destinatarum,
alij apud alios honores, alia nomina legum institu-
to habentur. notisque vtuntur obscurioribus ij qui
sacris sunt dedicati, alij apertioribus intellectu ad
diuinas res quasi manu deducunt. quæ res periculo
non vacat. Nonnulli enim à recto itinere devian-
tes, prorsus in superstitionem delapsi, alij fugiendo,
vt par erat, superstitionem, imprudentes in præci-
pitium quasi quoddam impietatem delati sunt. Ita-
que oportet apprime ratione è philosophia desum-
ta, quæ nos sacris iniet, sancte eorum quæ aguntur
B dicunturque vnumquodque considerare, ne quo-
modo Theodorus dicebat se orationes dextra por-
rigente, auditorū nonnullos læua eas accipere: sic
nos quæ leges de sacrificijs & festiuitatib. bene præ-
cipiunt, aliter quam rectum est intelligentes, pec-
cemus. Etenim omnia esse ratione peragenda, ex
ipsis illis potest deprehendi. Vnde vigesima die
primi mensis, diem Mercurio festum celebrantes,
mel & ficos edunt, simul dicentes, Dulce est veri-
tas. Ifidis amuletum, quod appendisse eam sibi fa-
bulantur, interpretatum sonat Vocem veram. Har-
pocrates neque Deus imperfectus ac infans putan-
C dus est, neque vllum leguminum: sed præses atque
corrector recentis, imperfectæ, & incompositæ ho-
minum de diis sententiæ. itaque & digitum ori im-
positum tenet, argumentum taciturnitatis & silen-
tij. & mense Mesore offerentes ei legumina, di-
cunt: Lingua est fortuna, lingua genius. De stirpi-
bus Ægyptijs maxime consecratam deæ aiunt
Perseam: quod eius fructus cordis, folium linguæ
speciem refert. Quippe eorum quæ homini obin-
gere possunt omnium nihil diuinius est oratione,
præcipue de dijs, neque maius res vlla ad felicita-
tem momentum adfert. Itaque hic oraculum in-
tratur mundatur, vt sancte sentiat, & modeste lo-
D quatur. Plerique autem ridiculè agunt, qui in
pompis & festiuitatibus fauere linguis iubentes,
post de dijs ipsis pessimi ominis voces sententia-
que vsurpant. Quomodo ergo tristitia illa & risus
expertia ac lugubria sacrificia sunt obeunda? siqui-
dem neque ommittere legibus præscripta conuenit,
neque opiniones de dijs confundendæ & cum su-
spicionibus absurdis miscendæ sunt. Equidem quo
tempore Ægyptij sacris operantur, multa eodem
tempore similia apud Græcos aguntur. Nam &
Athenis mulieres Thesmophoria obeuntes ieiunant
humi desidentes: & Bæoti Achææ Megara
E mouent, festiuitatemque eam molestam nomi-
nant, quod nimirum Ceres ob Proserpinæ filix
descensum in dolore sit. Fiunt hæc mense satio-
nis circa Vergiliarum ortum, quem Mensem Athyr
Ægyptij, Pyanepsionem Athenienses, Bæoti
Damatrium, id est Cerealem nuncupant. Theo-
pompus narrat eos qui ad Solis occasum habitant
centere & appellare hyemem Saturnum, æstatem
Venerem, ver Proserpinam: & omnia nasci ex Sa-
turno atque Venere. Phryges Deum opinantes
hyeme dormire, æstate vigilare, hyeme sopitio-
nes ei, æstate excitationes bacchando celebrant.
F Paphlagones vinciti eum atque coerceri hyeme,
vere moueri & solui aiunt. Et temporis ratio iniecit
suspicionem, tristitia sacra instituta esse ob occul-
tationem fructuum: quos antiqui non deos,
sed dona putauerunt deorum magna & neces-
saria ad feræ & belluinæ vitæ evitacionem.

ὅτι λέγουσιν ἡ
καὶ τὸν ἑαυτῶν
ἡ δὲ τῶν ἑαυτῶν
ἡ δὲ τῶν ἑαυτῶν

Ac quo tempore fructus arborum omnino defecisse abolitofq; esse cernebant, alios ipsi ferentes parce & cum penuria, terraq; manibus hausta occultabāt, incerta spe fructus capiendi deponentes, multa agitabant in morem sepelientium atq; lugentium. Porro sicuti nos eū, qui libros Platonis emit, emere Platonem dicimus, & Menandrum agere, qui poema Menandri agit: ita illi nomina deorum liberaliter donis ac operibus deorum tribuerunt, ob utilitatem ea honorantes atq; exornantes. Sed posteri horum indocte ista accipientes, imperiteque in ipsos deos detorquentes, ea quæ fugibus accidunt alias exoritentibus alias occultatis, deorum ortus interitusque non vocando duntaxat, sed etiam sic habere rem arbitrando, seipfos absurdis, impiis, tumultuosisque opinionibus obruerunt. At vero absurditas rei in conspectu fuit non modo Xenophani Colophonio, aut qui eum subsecuti Ægyptio monuerunt, ut aut ne lugerent eos quos deos conferent esse, aut pro diis non haberent, si lugendū crederent: sed & ridiculum ex se est inter lugendum votis petere ut noui nascantur sibi fructus, quos rursum infumendi ac porro lugendi habeant materiam. Verum res aliter habet. fructuum enim causa lugent: deos ut causam & præbitores bonorū precantur, ut illo percuntium novos alios gignant atque producant fructus. Ita rectissime apud philosophos dicitur, Qui vocabula non discant recte intelligere, eos etiam de rebus ipsis falli. quod vsu venit Græcorum iis, qui ærea, picta, aut lapidea simulacra cum adfueuissent non imagines & honores deorum appellare, sed deos: ausi sunt deinde dicere, Mineruā à Lachare fuisse exutam, Apollinis cincinnos aureos Dionysium tondendo abstulisse, Iouem Capitolinum sub bellum ciuile incendio periisse. Hæc illi discunt attrahentes & amplectentes prauas opiniones, quæ nominibus comitantur. Atque hoc non leuiter Ægyptiis accidit respectu eorum quæ venerantur animalia. Nam in hoc negotio Græci recte cum dicuntur sentiunt columbam animal esse sacrum Veneris, draconem Mineruæ, coruum Apollinis, canem Dianæ, sicut Euripides de Hecuba:

Hecates simulacrum lucifera fies canis.

Sed Ægyptiorum plerique colentes ipsa animalia & tractantes tanquam deos: non fannis modo & irrisioni totam pœne sacrorum obiecerunt rationem. (hoc enim à stulticia illa malum prouenit minimum) sed & vehemens ingeneratur animis opinio, quæ infirmis atque simplicibus meram inducit superstitionem: vehementiores atque audaciores ad negandum deos, belluinasque cogitationes propellit. Quo fit, ut de his ipsis etiam aliqua probabiliter differere non sit alienum. Nam quod traditur deos Typhonis metu in ista animalia transiisse latendi causa, & corporibus ibiam, canum, accipitrum se occultasse: id quouis prodigioso commento, quauis fabula est vanius. neque plus fidei meretur, quàm animas mortuorum eas quæ non abolentur nouo ortu in hæc tantum redire animalia. Cæterum qui ciuilem aliquam causam adferre volunt, eorum alii Osirin dicunt magnum exercitum suum in certas cohortes atque centurias diuisisse, ac singulis vexillum animali aliquo insignitum tradidisse: singulosque populos id quod ei obtigisset, honore ac sacro cultu dignatos fuisse.

σιν ὀπίσθημα διδῶναι καὶ ζώομορφα παῖσιν, ὧν ἐκάστῳ γῆρ τῶν συννεμηθέντων, ἱερῶν ἡμέρας καὶ ἡμίον.

A καθ' ἡν ὃ ὄρασαν τοὺς μὲν ἀπὸ δένδρων ἐώρων ἀφανίζομένους πρὸς τὰ παλαιὰ καὶ ἀπολείποντας, οἷς δὲ καὶ αὐτοὶ κατασείρασαντες ἐπὶ γλίχρωσ καὶ ἀπόρωσ ἀφανίζομενοι ταῖς χειρὶ τῶν γλῶ καὶ σφαιρέλλοντες αὐτῆς ἐπὶ ἀδήλω τῶν πάλιν ἐκτελείσθαι καὶ σωτέλειαι ἔξιν ἀποθέμενοι, πολλὰ θάπτισιν ὁμοία καὶ πενθούσιν ἐπὶ ἔραστον. εἶτα ὡς ἀφ' ἡμεῖς τὸν ὠνέμενον βιβλία Πλάτωνος, ὠνείσθαι φασὶν Πλάτωνα, καὶ Μενανδρον τὸν ἑσπακρίνεσθαι τὰ Μενανδρῆ ποιήματα ἑσπακρίμενον, οὕτως ἐκείνοι τοῖς τῶν θεῶν ὀνόμασι τὰ τῶν θεῶν δῶρα καὶ ποιήματα καλῶν οὐκ ἐφείδοντο, πρῶτοντες ἑσπακρίας καὶ σεμνύοντες. οἱ δὲ ὕστερον, ἀπαμδύτως δὲ χόμνοι καὶ ἀμαθῶς ἀνασρέφοντες ὅτι τοὺς θεοὺς τὰ παρὰ τῶν καρπῶν καὶ τῆς παρῆστας τῶν ἀναγκῶν ἀποκρύψεις, θεῶν ἡμέσεις καὶ φθορῆς ἐπὶ ἔραστον ἔχοντες μόνον, ἀλλὰ καὶ νομίζοντες, ἀπόπων καὶ ἀφαινόμενοι καὶ τετρασπόμενοι δόξαν αὐτοῖς ἐπέπλησαν, καὶ τοῖς τῶν ἀφαινόμενων ἀποπίαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἔχοντες, ἔχοντες Ζενοφάνης ὁ Κολοφώνιος, ἢ ἔξῃς οἱ τοῖς Αἰγυπίοις εἰ θεὸς νομίζοι, μὴ θρῆσκῶν, εἰ ὃ θρῆσκῶν, θεοὺς μὴ νομίζοι, ἀλλ' ὅτι γελῶν ἄμα θρῆσκῶν ἀφαινοῦσθαι, τοὺς καρποὺς πάλιν ἀναφαινοῦσθαι καὶ τελειοῦ ἑαυτοῦ.

C ὅπως πάλιν ἀναλίσκωνται καὶ θρῆσκῶνται. τὸ δὲ οὐκ ἐστὶ τοῖς ἄλλοις, ἀλλὰ θρῆσκῶνται μὲν τοῖς καρποῖς, ἀφαινοῦσθαι τῶν ἀπίοις καὶ δότησι θεοῖς, ἐτέρας πάλιν νέας ποιῶν καὶ ἀφαινοῦσθαι ἀπὸ τῶν ἀπολλυμένων. ὅθεν ἀρίστα λέγεται τῶν φιλοσόφοις, ὅτι τοῖς μὴ μαθητῶν οὐκ ὀρθῶς ἀφαινοῦσθαι ὀνομαζοῦσθαι, κακῶς χρῆσθαι καὶ τοῖς ἀφαινοῦσθαι, ὡς ἀφ' ἑλλῶν, οἱ τὰ χαλκὰ καὶ τὰ χρυσὰ καὶ λίθινα μὴ μαθητῶν μὴ δὲ ἐπιθετῶν ἀγάλματα καὶ τιμαὺς θεῶν, ἀλλὰ θεοὺς καλεῖν, εἶτα πολυμῶντες λέγουσθαι τῶν Ἀθηνῶν Λαχάρης ἐξέδυσε, τὸν δὲ Ἀπόλλωνα χρυσοῦς βοσρύχους ἔχοντα Διονύσιος ἀπέχειρει, ὁ δὲ Ζεὺς ὁ Καπετάλιος πρὸς τὸν ἐμφύλιον πόλεμον ἐνεσπῆσθαι καὶ διεφθάρη. μαθητῶν οὐκ ἔφελκόμενοι καὶ ἀφαινοῦσθαι δόξας ποιεῖν ἐπομῆστας τοῖς ὀνόμασι. τῶν δὲ ἔχῃς πεποίησθαι Αἰγυπιοὶ πρὸς τὰ ἡμέμενα τῶν ζώων. ἑλλῶν μὲν γὰρ ἐν γὰρ τούτοις λέγουσθαι ὀρθῶς καὶ νομίζοσθαι, ἱερῶν Ἀφροδίτης (ζῶον εἶ) τῶν ἀφαινοῦσθαι, καὶ τὸν δράκοντα τῆς Ἀθηνῶν καὶ τὸν κύνεα, ἢ Ἀπόλλωνος, καὶ τὸν κύνεα, τῆς Ἀρτέμιδος (ὡς Εὐελπίδης, Ἐκείνης ἀγάλμα φωσφόρε κύνεα εἶσιν) Αἰγυπίων δὲ οἱ πολλοὶ θεραπείοντες αὐτὰ τὰ ζῶα, καὶ ἀφαινοῦσθαι ὡς θεοὺς, ἔχοντες μόνον ὅσδε χλῆδασι καὶ ἀφαινοῦσθαι πρὸς τὴν ἱεραρχίαν ἀλλὰ τῶν τῶν ἀφαινοῦσθαι ἐλάχρον ὅτι κακῶν δόξα ὃ ἐμφύεται δεινῆ, τοὺς μὲν ἀφαινοῦσθαι καὶ ἀφαινοῦσθαι εἰς ἀφαινοῦσθαι τῶν ἀφαινοῦσθαι, τοῖς δὲ ἀφαινοῦσθαι καὶ ἀφαινοῦσθαι εἰς ἀφαινοῦσθαι ἐμπίπτεσθαι καὶ θρῆσκῶν δεισλογοῦσθαι. ἢ καὶ πρὸς τούτων τὰ εἰκότα διελθῆν οὐκ ἀφαινοῦσθαι. τὸ μὲν γὰρ εἰς τῶν τῶν ζῶα τοὺς θεοὺς τὸν Τυφῶνα δεισαντας μεταδῶσθαι, οἷον ἀποκρύπτοντας ἑαυτοῦσθαι σώμασιν ἱεῶν καὶ κύνων καὶ ἱεραρχῶν, πᾶσαν ἀφαινοῦσθαι τερατείαν καὶ μυθολογίαν, καὶ τῶν ψυχῶν τῶν θανόντων ὅσα ἀφαινοῦσθαι, εἰς τῶν τῶν ζῶα μόνον γίνεσθαι τῶν παλιγγενεσίαν, ὁμοίως ἀπίστον. τῶν δὲ βουλομένων πολιτικῶν τινα λέγειν αἰτίαν, οἱ μὲν ὀσίειν ἐν τῇ μεγάλῃ στρατῶ φασὶν εἰς μέρη πολλὰ ἀφαινοῦσθαι τῶν δυνάμιν, λόχους καὶ τάξεις ἑλλῶν καὶ καλοῦσθαι.

οι δε τῶν ὑπερβασιλεῖς, ἐκπλήξεως ἕνεκα τῶν πολεμίων, ἐν ταῖς μάχαις ἐπιφανέσθαι θηρίων χρυσῶς παρμασῶν καὶ ἀργυρῶς παρμασῶν. ἄλλοι δὲ τῶνδε τῶν θειῶν πῖνα καὶ πρὸς βασιλέων ἰσορροπία, τῶν Αἰγυπτίων καὶ Ἰαμαθόντα τῆ μὲν φύσει χυφούς καὶ παρὰ μετὰ βολῶν καὶ νεωτερισμὸν ὀξυρρόπους ὄντας, ἀμαχον δὲ καὶ δευκράτητον ὑπὸ πλήθους δυνάμει ἐν τῷ σωφρονεῖν καὶ κρινοπραγίῳ ἔχοντας, ἀίδιον αὐτοῖς ἐν καταστροφῇ δείξαντα δεισιδαιμονίαν ἀφροσύνης ἀπαύσου παρῆφασιν. τῶν γὰρ θηρίων ἀπαρτίστα ἐξ ἄλλοις ἄλλα ἡμῶν καὶ σέβασθαι δευκράτως καὶ πολεμικῶς ἀλλήλοισ παρῆφρομύων, καὶ Ἐσθίον ἑτέραν ἑτέρας παρῆφασθαι πεφυκῶς, ἀμύνοντας ἀεὶ τοῖς οἰκείοις ἕκαστοι καὶ χαλεπῶς ἀδικύμυνοι φέροντες, ἐλαίθανον ταῖς τῶν θηρίων ἐξήρασι στυμυκόμενοι καὶ στυμυκόμενοι παρῆφασθαι ἀλλήλους. μόνοι γὰρ ἐπιτύχον Αἰγυπτίων Λυκοπολίται παρῆφασθαι ἐαδίοισιν, ἐπεὶ καὶ λύκος, ὃν θεὸν νομίζουσιν· οἱ δὲ Ὀξυρυγχίται καὶ ἡμᾶς τῶν Κνωποπολίτῶν τὸν ὀξυρυγχον ἰχθῦν ἐαδίοντων, κύνας συλλαβόντες καὶ θύσαντες, ὡς ἱερεῖον κατέφαθον. ἐκ δὲ τούτου καπασάντες εἰς πόλεμον, ἀλλήλους τε διέτησαν κακῶς, καὶ ἕτερον ὑπὸ Ρωμαίων κλαζόμενοι διετέθησαν. πολλῶν δὲ λεγόντων εἰς ταῦτα τὰ ζῶα τῶν τῶν Τυφῶνος αὐτῶν ἀφροσύνης ψυχῶν, ἀνίτησθαι δέξειεν αἰὸς μῦθος ὅτι πᾶσα φύσις ἀλόγος καὶ θηριώδης τῆς τῶν κακῶν δαίμονος γένεσθαι μοίρας. κακῶν ἐκμειλιωμένοι καὶ παρηρησῶντες παρῆφασθαι ταῦτα καὶ παρῆφασθαι. αἱ δὲ πολὺς ἐμπίπῃ καὶ χαλεπῶς αὐχμῶς, ἐπάγων παρῆφασθαι ἢ νόσοις ὀλεθρείοις ἢ συμφορῶν ἄλλας παρῆφασθαι καὶ ἀλλοχῶτους, ἕνα τῶν ἡμισυμύων οἱ ἱερεῖς ἐπάγοντες ὑπὸ σῶτους μὲν σιωπῆς καὶ ἡσυχίας, ἀπειλοῦσι καὶ δεδιόντων παρῆφασθαι, αἱ δὲ ὅτι μεῖνῃ, καλῶν καὶ σφάτιοισιν, ὡς δὲ ἡμῶν καλῶν ὄντα τῶν δαίμονος τούτων, ἢ κατὰ ἄλλως μέγαν ὅτι μεγίστοις· καὶ γὰρ ἐν Ἰδιθῶν πόλει ζῶντας ἀφροσύνης κατεπίμωσαν, ὡς Μανέθων ἰστορεῖ, Τυφῶνιος καλῶντες, καὶ τῶν τεφραν αὐτῶν λικμῶντες ἠφάνισον καὶ διέσπειρον. ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἐδράτο φαίρας καὶ κατῆνα κατῆν ἐν ταῖς κυνάσιν ἡμέρας· αἱ δὲ τῶν ἡμισυμύων ζῶων κατῆρῶσις ἀπόρητοι καὶ χρονοῖς ἀτάκτοις παρῆφασθαι συμπίπῃντα γινόμενα, τῶν πολλοῦς λαίδηνοισι, πλὴν ὅταν παρῆφασθαι ἔχουσι, καὶ τῶν ἄλλων ἀναδεικνύωτες ἕνα πρῶτων παρῆφασθαι στυμυκῶσιν, οἰόμενοι τῶν Τυφῶνος ἀνίπυπῆν καὶ καλῶν ὀξυρρόπων. ὁ γὰρ Ἄπιδος δοκεῖ μετ' ὀλίγων ἄλλων ἱερός εἶναι τῶν ὀσίεδος· ἐκείνῳ δὲ τὰ πλῆστα παρῆφασθαι. καὶ ἀληθῆς ὁ λόγος ἐστίν, σημαίνει ἡγεμῶν τὸ ζητούμενον ὅτι τῶν ὀμολογημύων καὶ κριναῶν ἔχοντων τὰ ἡμῶς. οἷον ὅστιν ἱερεῖς καὶ ἱεραὶ καὶ κυνοκέφαλος, αὐτὸς ὁ Ἄπιδος. οὕτω δὲ γὰρ τὸν ἐν Μένδητι τεφραν καλῶσι. λείπεται δὲ δὲ τῶν χρεῖαδῶν καὶ τὸ συμβολικόν, ὡν ἕνα φατέρου, πολλὰ δὲ ἀμφοῖν μετέσχηκε. βοῦν μὲν οὖν καὶ παρῆφασθαι καὶ ἰχθυόμονα δὴ ἄλλοι ὅτι χρεῖας ἕνεκα καὶ ἀφροσύνης ἐπίμωσαν· ὡς Ἀθηναῖοι κρυόδης, τὰ τῶν ἀπιδῶν βίεσθαι ὡς καὶ κρύπῃσιν. Θεσσαλοὶ δὲ πελαργεῖς, ὅτι πολλοῦς ὄφεις τῆς γῆς ἀναδιδούσης ἐπιφανέστες δέωλεσαν ἀπιδῶν· διὸ καὶ νόμον ἔθεντο φθῆναι ὅστις αὐτὸν ἀποκτείνῃ πελαργόν. ἀσπίδα δὲ καὶ γαλίῳ καὶ κατῆφασθαι, εἰκόνας τινὰς ἑαυτοῖς ἀμαυρῶς

A Alij posteriores reges, terroris hostibus incuriendi causa in proeliis aiunt occurrisse, belluarum aureis argenteisque capitibus atq; primis partibus indutos. Sunt qui regem quendam callidum atq; versutum narrēt, quia deprehendisset Aegyptios natura leues, & ad res novas apprime procliues esse, eisdemque ob multitudinem viribus insuperabilibus atque effrānibus praeditos, vbi sana mente & communi consilio rem vellent gerere: sempiternae eis discordiae occasionem dispersa in singulas gentes superstitione obtulisse. cum enim aliis aliorum animalium cultum iniunxisset, quae inter se inimicicias exercent, & vnum ab alio cibi gratia expetitur: dum sua singulae defendunt animalia, & eorum iniurias aegre ferunt, factum esse ut ob animalium inimicicias ipsae gentes re non obseruata infestae sibi inuicemque hostes redderentur. Sane soli omnium Aegyptiorum Lycopolitae ouem edunt: quia idem lycos, id est lupus, facit, quem pro deo habent. Et nostra adeo tempestate cum Cynopolitae piscem oxyrynchum ederent, Oxyrynchitae canes comprehensos ac mactatos victimae in morem comederunt. eaque de causa conflato bello, cum ipsae grauib; sese inuicem damnis affecerunt vrbes, tum adfectae a Romanis poenam iis infligentibus fuerunt. Porro cum multi dicant ipsam Typhonis animam in has bestias avolasse: fabulae inuolucro regi hoc potest videri, omnem brutam & belluinam naturam, malo genio iure deberi: eumque placantes & demulcentes eos ista colere atque venerari. Magna autem aestu incidente, ac molesto, qui ultra modum adducat vel pestilentes morbos, vel alias inusitatas calamitates: sacerdotes quaedam eorum quae coluntur animalium abducentes tacite in tenebras, terrent primum ea minis: sin malum duret, immolant atque mactant: tanquam supplicium aliquod genii hoc si esset, aut alias expiatio magni mali magna. Nam & in Idithyae vrbe viuos combusserunt homines, vt Manethos scribit, Typhonios appellantes, & cinerem eorum ventilando dissiparunt atque aboleuerunt. verum hoc palam factum est, & certo tempore, diebus canicularibus. consecrationes animalium quae coluntur occultae, neque statis sunt temporibus, & vulgo sunt ignotae: nisi quod sepulturam Apidis celebrantes, atque illa producentes, quaedam omnibus praesentibus vna in sepulcrum coniciunt: existimantes hoc pacto se Typhoni voluptatem percipienti vicissim molestiam obicere, laeticiamque eius infringere. Etenim Apis videtur cum paucis aliis sacer esse Osiridi. ei autem pleraque attribuunt. Quod si vero est haec ratio, existimo ea significari id quod quaeritur de in confesso positae, & honores communes habentibus. cuius generis sunt ibis, accipiter, cynocephalus, & ipse Apis. sic enim caprum scilicet, qui Mendere alitur, nominant. Relinquitur, vt ad vtilitatem, & notationem qua aliquid designant, respiciatur. quorum vtrunque plerisque, multis alterum adest. Bouem nimirum, & ouem, & ichneumonem liquet vtilitatis gratia atque emolumentum honorem inuenisse. quae ratione Lemnii galeritam honorant, quia bruchorum oua inuenit ac confringit: & Thessali ciconiam, quod multos angues subito e terra editos ciconiae vniuersos perdiderunt: ideoque lege exsulum indicitur ei qui ciconiam necauerit. Aspidem vero Aegyptii, & felem, & cantharum in honore habent, diuinae potentiae imagines quasdam obscuras,

sicut solis simulacra in stillis solent, conspicati. Nam felem etiam nū sunt qui dicant ac credant multi per aurem concipere, partum per os emittere, qua similitudine orationis ortus refertur. At in cantharorū genere perhibitum est nullam esse feminam: mares omnes semen eiicere in materiā ab ipsis in globum cōformatam, quam voluent ex aduerso impellentes. sicuti Sol videtur cœlum in contrariam partem conuertere, ipse ab occasu versus ortum proficiscēs. Aspidem vt senū securam, & motibus nullo instrumento indigentibus facile ac molliter vtentem, fideri comparauerunt. Crocodilus certe cultus sui probabili causa minime destituitur. nam fertur exstitisse exemplum dei, solus animalium elinguis. nimirum quia voce numē nihil indiget, sed iter iusticiæ citra vllū conficiens sonitum, res humanas iuste temperat. Aiunt huic foli in humore versanti oculos contegi à membrana tenui ac pellucida, quæ à fronte descendat: ita vt videns, nō videatur ipse. qua in re principi deo respondet. Præterea, quo loco regionis crocodilus femina parit, eum constat incrementorum Nili fore limitem. cum enim in humido parere nō possint, & metuant longius ab aqua parere, ita præcise norunt futuræ eluiciei modū, vt fluuiio quidem à partu & fouendi gratia accedant, ouatamen sicca & humoris expertia conferuent. pariunt lxx. totidemque dies excludendo fetui impendunt, totq; annos viuunt crocodili, qui diutissime. Sexagenarius autem numerus prima est mensura iis qui astrologiā tractant. Iam de cane, qui inter ea numeratur quæ vtraq; de causa coluntur, dictum est iam ante. Ibis vero cū repentes humi mortiferas bestias interficit: tum prima medicam euacuandi corporis rationem docuit, cum conspiceretur isto modo sese proluere atq; purgare. Sacerdotum etiam qui sunt maxime obseruantes legum, iustrandi sui causa aquā inde petunt, vnde ibis biberit: non enim bibit morbosam aut infectam aquam, immo ne accedit quidem. Ad hæc diductis pedibus & rostro cum his cōparato, triangulum æqualiū omnium laterū efficit. & nigrarum pennarum cum albis mixtio & confertio, Lunæ vtrinque gibbosæ formam habet. Enimvero mirari nemo debet, Ægyptiis ita exiles similitudines arrisisse: cum Græci etiam pictis fictisque deorum simulacris multa adhibuerint talia. qualis est Cretæ Iouis imago auribus carens: non enim conuenit audiri ab eo quenquam, qui omnium sit rerum dominus atque princeps. & Mineræ simulacro draconem Phidias addidit: Veneris Elide testudinem: virgines custodia habere opus, nuptis domi mansionem & silentium conuenire significans. & Neptuni tridens signum est terræ regionis, quam mare obtinet post cœlum & aerem collocata. & à ternione etiam Amphitritæ ac Tritonū sunt nomina. Pythagorei autem numeros quoque & figuras deorum ornauerunt appellationibus. Nam triangulum æqualium omnium laterum nominauerunt Mineruam è vertice natam, & Tritogeniam: quia tribus perpendiculis eductis è tribus angulis suis diuiditur. Vnitatem Apollinis vocabulo affecerunt, duplum eius Dianæ, videlicet binarium. eundem binarium Contentionem & Audaciā vocauerunt. ternarium dignari sunt Iusticiæ titulo. æqualitas enim in medio posita est eorum quæ iniuste aguntur, & contra ius tolerantur, ab excessu & defectu proficiscentia. tetractyn, quæ celebratur, id est quaternionem mysticum, xxxvi. vnitatibus constantem,

A ὡς ἄν ἐν σαρκὶν ἡλίος τῆς τῆς θεῶν δυνάμεως κελιδόντες. πλὴν μὲν γὰρ γαλιῶ ἐπιπολλοὶ νομίζουσι καὶ λέγουσι καὶ τὸ ἔς ὀχθυομύδιον, τὰ δὲ σόματι πικρῶσαν, εἰκόσμη τῆς τῆς λέγουσιν ἡμέρας ἐστὶ τὸ ἵκαντάρων ἡλίου οὐκ ἔχειν ἡλίαι, ἀρρένας δὲ πῶς ἀφίεναι τὸν γόνον εἰς τὴν σφαιροποιουμένην ὑλίω, ἢ κυλινδρῶσιν ἀνιβάδιω ὠτοῦντες, ὡς ἄν δοκεῖ τὸν οὐρανὸν ὁ ἥλιος εἰς τοῦ αὐτοῦ πῶς ἀφίεναι, αὐτὸς ἀπὸ δυσμῶν ἐπι τὰς ἀνατολὰς φερόμενος. ἀσπίδα δὲ, ὡς ἀγῆρω καὶ χρομύδιω κινήσειν ἀνορθῶσιν μετ' ἐπιπέτας καὶ ὑγρῆτος ἀφῶ ἢ πῶς ἀφίεναι. οὐ μὲν γὰρ ὁ κροκόδειλος ἀπίαι πηλάνης ἀμοιροῦσαν ἔρηκε πηλῶ, ἀλλὰ ἔμμημα θεοῦ λέγεται γενέσθαι μόνος μὲν ἀγγλωστος ὡν. Φωνῆς γὰρ ὁ θεοῦ λόγος ἀπῶσθαι ἐστὶ, καὶ δι' ἀφῶσθαι βαίνων κελύφου καὶ δίκης τὰ θητὰ ἀγῆ καὶ δίκην. μόνος δὲ φασὶν ἐν ὑγρῶ διατουμύδιον τὰς ὄφεις ὑμῶν ἀλείων καὶ ἀφῶσθαι πῶς ἀφίεναι ἐκ τῆς μετώπου κατερχόμενον, ὡς τε βλέπειν μὴ βλέπόμενον, ὡς τὰ πῶσθαι τῶ συμβέβηκεν. ὅπου δὲ αἱ ἡλίαι τῆς γῆρας ἀποτέκη, πῶτο Νεῖλα πῶσθαι ἐπίσταται τῆς αὐξήσεως ἡμῶν. ἐν ὑγρῶ γὰρ οὐδυνάμω, πόρρω δὲ φοβούμενοι πικρῶ, οὕτως ἀκριβῶς πῶσθαι ἀνορθῶσιν τὸ μέλλον ὡς τε τὰ ποταμῶν πῶσθαι ἰσθμῶν πῶσθαι λοχεύομεναι καὶ θάλασσας τὰ δὲ ὡς ἀφῶσθαι καὶ ἀφῶσθαι φυλάσσειν. ἔξῆκοντα δὲ πικρῶσιν. καὶ ποσῶσθαι ἡμέρας ἐκλέπουσι, καὶ ποσῶσθαι ζῶσιν θηλασθῶσθαι οἱ μακρότατον ζῶσθαι, ὁ τῆς μέτρων πῶσθαι ἐστὶ πῶσθαι τὰ οὐρανια πῶσθαι ματευόμενοι. ἀλλὰ μὲν τῆς δι' ἀμφοτέρω ἡμῶν, πῶσθαι μὲν τὸ κινῶσθαι εἰρητῶ πῶσθαι ἢ δὲ ἴσθαι ἀποκτείνουσα μὲν τὰ θηλασθῶσθαι τῆς ἐρπετῶν, ἐδίδαξε πῶσθαι κενώματος ἰατρικῶν χεῖρας κελιδόντας, οὕτω κλυζομύδιω καὶ κελιδόμύδιω ὑφ' αὐτῆς, οἱ δὲ νομιμῶσθαι τῆς ἱερέων κελιδόσθαι ὕδωρ ἀγῆσθαι λαμβάνουσιν ὅθεν ἴσθαι πῶσθαι. οὐ πίνει γὰρ ἢ νοσῶσθαι ἢ πεφάρμακῶσθαι, ὡς πῶσθαι, τῆ δὲ τῆς πῶσθαι ἀφῶσθαι πῶσθαι ἀλλήλους καὶ τὸ ῥύχθαι ἰσθαι πῶσθαι ποιεῖ τείγωνον. ἐπὶ δὲ ἢ τῆς μελάων πῶσθαι πῶσθαι τὰ λῶσθαι ποικιλία καὶ μίξθαι ἐμφάνει σελιῶσθαι ἀμφικυρτον. οὐ δὲ δὲ θαυμάζειν εἰ γλίχθαι ὁμοιότηθαι οὕτως ἢ ἀπῶσθαι Αἰγύπθαι, καὶ Ἐλλῶσθαι ἐν τε γρασθῶσθαι ἐν τε πλασθῶσθαι, εἰκόσμησθαι θεῶν ἐχῶσθαι πολλοῖς τοιούτοις. ὅσθαι Κρήτη Διὸς ἢ ἀγαλμα μὴ ἔχον ὡσθαι τὰ γὰρ ἀρῶσθαι καὶ κελιδόσθαι πῶσθαι, ὡς πῶσθαι ἀφῶσθαι πῶσθαι. τὰ δὲ τῆς Αἰθιῶσθαι, τὸν ἀράσθαι Φιδίας παρέσθαι ὡσθαι τῆς Αἰθιῶσθαι ἐν Ἡῶσθαι, τὴν χελῶσθαι, ὡς τὰ μὲν παρῶσθαι φυλάσθαι δεομύδιον, τῆς δὲ γαμετῶσθαι οἰκουεῖαι καὶ σιωπῶσθαι πῶσθαι. ἢ τῆς Προσιδῶσθαι τείων σῶσθαι ὅσθαι τῆς τείων γῆρας ἢ τῆς θάλασθαι κατέχει μὲν τὸν οὐρανὸν καὶ τὸν ἀέρα τεταγμένω. διὸ καὶ τὴν ἀμφιτεῖτω καὶ τῆς τείωνας ἔσθαι ὠνόμασαν. οἱ δὲ Πυθαγόρειοι καὶ ἀριθμοῖσθαι καὶ σχήματα θεῶν ἐκόσμησαν πῶσθαι. τὸ μὲν γὰρ ἰσθαι πῶσθαι τείγωνον, ἐκάλουσθαι Αἰθιῶσθαι ἀρῶσθαι καὶ τείων ἡλίαι, ὅσθαι τείων κατέχει ἀπὸ τῆς τείων γαμῶσθαι ἀρῶσθαι διαρῶσθαι τὸ δὲ ἐν, Αἰθιῶσθαι, πῶσθαι πῶσθαι καὶ διπλοπῶσθαι μονάσθαι. ἐπὶ δὲ, τὴν δυάσθαι καὶ τῶσθαι δίκην, τὴν τείων. τῆ γὰρ ἀδικεῖν καὶ ἀδικεῖσθαι κατ' ἄλλοσθαι καὶ πῶσθαι ὄντος, ἰσθαι δίκην ἐν μέσθαι γένων. ἢ δὲ κελιδόσθαι τετρακτύς τὰ ἔξ καὶ τείων ἡλίαι.

μέγιστος ἰσθμὸς ὡς τεθρύλληται καὶ κόσμος ὠνόμασαι, τεσσάρων μὲν ἀρχῶν τῶν πρῶτων, τεσσάρων δὲ τῶν ἑσπερίων εἰς τὸ αὐτὸ σωματικῶν, ἀποτελέμενος. εἰς οὗτοι οἱ δοκιμάται τῆ φιλοσοφίᾳ, ἔδδ' ἐν ἀφύχῳ καὶ ἀσώματοις πράγμασιν ἀνιγνῆται ἡ δὲ καὶ πιδόντες ἡξίαν ἀμελῆν ἑσδδ' ἐν ἀπμάξῳ, ἐπὶ μᾶλλον οἴομαι τὰς ἐν ἀθανομάταις καὶ ψυχῶν ἐχούσας καὶ πάθος καὶ ἡθος φύσειν ἰδιότητάς καὶ τὸ ἡθος. ἀγαπητέον οὖν οὐ ταῦτα ἡμῶν τὰς, ἀλλὰ ἀφ' αὐτῶν τὸ θεῖον, ὡς ἐναργετέρον ἐσὸπῆρων καὶ φύσει γερονότων, ὡς ὄργανον ἢ τέχνῳ ἀεὶ τὸ πᾶντα χρησιμῶτος θεοῦ νομίζῃν καλῶς. ἀξίον τε μηδὲν ἐμφύχον ἀφύχου, μηδὲ ἀνάδητον ἀθανομέμου κρείττον ἐστὶ· μηδὲ ἀπὸν σύμπῆρτα πῖς χρυσὸν ὁμοῦ καὶ σμάραγδον εἰς ταῦτὸ συμφορήσῃ. ὅσα ἐν χροιάς γδ, οὐδὲ ἐν ἀρχήμασιν, ἔδδ' ἐν ἀφύχῳ ἐγγίνεταί τὸ θεῖον, ἀλλὰ ἀπμοτέραν ἔχῃ νεκρῶν μοίραν ὅσα μὴ μετέχε μηδὲ μετέχῃ τῆ ζῆν πέφυκεν. ἡ δὲ ζῶσα καὶ βλέπουσα καὶ κινήσεως δεχῶν ἔδδ' αὐτῆς ἔχουσα, καὶ γινώσκῃ οἰκείων καὶ ἀλλοτρίων φύσις, ἄλλως τε ἑσπακεν ἀπὸρροῦν καὶ μοῖραν ἐκ τῆ φρονουῶτος, ὅπως κυβερνᾶται τὸ, τε σύμπῆρ καὶ Ἡρακλήτων, ὅθεν οὐ χεῖρον ἐν τούτοις εἰκάζεταί τὸ θεῖον ἢ χαλκίοις καὶ λιθίνοις δημοσργήμασιν, ἀ φθορῆς μὲν ὁμοίως δέχεται καὶ ἐπιχρῶσεις, ἀθανάσεως δὲ πάσης φύσει καὶ σινέσεως ἐφερηται. τῶν μὲν οὖν τῶν ἡμερῶν ζῶων ταῦτα δοκιμάζω μάλιστα τῶν λεγομένων. σοφαὶ δὲ ἀμὲν ἰσθμὸς, ποικίλα τῆς βαφαῖς· (τῶν γὰρ ὕλιον ἢ διώμας αὐτῆς, πᾶντα γινομένων καὶ δεχομένων, φῶς, σκότος ἢ μέρα, νύκτα· πῦρ, ὕδωρ, ζῶν, θάνατον· ἀρχῶν, τελευτῶν) ἢ ὅσιν οἰκείως ὅσα ἔχει σκιά, ἑσδδ' ἐν ποικιλμῶν, ἀλλὰ ἐν ἀπλοῦν τὸ φωπειδές· ἀκρετον γὰρ ἢ δεχῆ καὶ ἀμῖγῆς τὸ πᾶν καὶ νοητῶν, ὅθεν ἀπαξ ταῦτα ἀμαλαβόντες, ἀποπῆνεται καὶ φυλάττοισιν. τὸ γὰρ νοητῶν ἀόρατον καὶ ἀφᾶσον· πῖς δὲ ἰσθμῶν χροῖται πολλάκις. ἐν χροῖται γδ τὰ ἀδητὰ καὶ πᾶσα ὄντα πολλὰς ἀπᾶπῆξῆς καὶ θεῶν αὐτῶν ἄλλοτ' ἄλλως ἀμειβομένων δίδωσιν. ἢ τῶν νοητῶν καὶ εἰλικρινῶν καὶ ἀγίου νόσις, ὡς τῶν ἀτραπῆ ἀφλάμψασα τῆς ψυχῆς ἀπαξ ποτὲ λιγνῆ καὶ πᾶσα εἰν πᾶσα εἰν. διὸ καὶ Πλάτων καὶ Ἀριστοτέλης ἐποπῆχῶν τῶν τὸ μέγιστος τῆς φιλοσοφίας καλοῦσιν, ὡς οἱ τὰ δόξασα καὶ μικτὰ καὶ πᾶντα πα ταῦτα τῶν ἀμειβόμενοι τῶν λόγων, πᾶσα τὸ πᾶν ἐκείνο καὶ ἀπλοῦν καὶ αὐλον δὲ ἀλλοῦντα, καὶ λιγνῆτες ἄλλως τῆς πᾶσα αὐτὸ κατὰ εἰς ἀληθείας, ὅσον ἐστὲν, τέλος ἔχειν φιλοσοφίαν νομίζουσι. καὶ τῶν οὐδ' οἱ νῦν ἱερεῖς ἀφοσιούμενοι καὶ τῶν ἀκαλυπτόμενοι μετ' ἀλαβείας ἑσδδ' ἡλοῦσιν, ὡς ὁ θεὸς ἐστὶ ἀρχὴ καὶ βασιλεύς τῶν τεθνηκότων, οὐχ ἕτερος ἂν τῶν καλομένων παρ' Ἑλλήσιν ἄδου καὶ Πλούτωνος ἀγνωσόμενον ὅπως ἀληθῆς ἐστὶ, ἀφᾶτα εἰπῆν τῶν πολλοῦν ἑσδδ' ἡλοῦσιν τῶν ἐν γῆ καὶ ἑσδδ' ἡλοῦσιν τῶν ἐν οὐρανῶν ὡς ἀληθῶς Ὀσιενοὶκείν, ὅπου τὰ σώματα κρύπτεταί τῶν τέλος ἔχειν δοκῶντων. ὅ δ' ἐστὶ μὲν αὐτὸς ἀπᾶπῆ τῆς γῆς ἀχρῶτος καὶ ἀμίδωτος καὶ κατὰ εἰς, οὐσίας ἀπάσης φθορῆν δεχομένης καὶ θάνατον. ἀφᾶτα εἰπῆν δὲ ψυχῆς ἐν ταῦτῶν μὲν ἑσδδ' ἡλοῦσιν καὶ παθῶν πᾶσα εἰν καὶ ὅσα ἐστὶ μετευσία πᾶσα θεοῦ, πᾶσα ὅσον οἰκείως ἀμειβομένη λιγνῆ νοησῆ ἀφᾶ φιλοσοφίας. ὅταν δὲ ἀπολυθεῖσιν μεταστῶσιν εἰς τὸ ἀείδῆς καὶ ἀόρατον καὶ ἀπᾶπῆ καὶ ἀγνῶν,

A. loco iureiurandi maximi fuit, sicuti omnium sermo- nibus est tritum: & appellabatur Mundus. confici- tur autē primis quatuor paribus, & primis imparibus in vnam summā collectis. Proinde cū philosopho- rum probatissimi conspectam aliquam occultam dei imaginem ne in animæ corporisque expertibus quidem rebus neglexerint, aut contemnedum sen- ferint: multo (nisi fallor) pluris faciendæ sunt, quæ in sensilibus, animatisve proprietates eo pertinent, eo- rumq; adfectionibus & moribus. At enim probandi sunt, non qui isthæc, sed qui per hæc numen vene- rantur: istaque recte habentur pro speculis clariori- bus & à natura suppeditatis, tanquam instrumenta & artificia dei vniuersa ornantis. Æquum etiam est hoc intelligi, nihil animatum inanimato, nihil sen- su carens sentiente præstantius esse: etiam si quis v- niuersum aurum, & smaragdum in vnum compor- taret locum. Non enim in coloribus aut figuris aut læuitatibus inest diuina natura. quinimmo deterio- re illud conditione est quàm res vita exuta, quod neque vixit vnquam, neque viuendi habuit in se fa- cultatem. quæ vero natura viuit, videt, & in se prin- cipium motus, notitiamque sibi conuenientium & alienorum à se continet: omnino particulam ali- quam defluentem hausit eius prouidentia, qua gu- bernari hoc Vniuersum Heracletus dixit. Itaque in his rebus nihilo deterius diuinæ naturæ concipitur imago, quàm in æreis aut lapideis operibus, quæ iti- dem interitui & mutationi obnoxia, sensu interim omni, omniq; intellectu priuauit natura. Atque hæc sunt quæ maxime ex istis admitto, quæ de animalibus cultu dignatis disputantur. Porro autem amicu- la Ifidis variæ sunt tineturæ. nã vis eius versatur circa materiã in omnia mutabilē, omnium capacē rerū: lu- cis inquã, tenebrarum, diei, noctis, ignis, aquæ, vitæ, mortis, principij, finis. Osiridis nō vmbra, nō varietatē habet: totū est luminosum. principium enim tem- peramenti est exfors: & quod primū est, solaq; cerni- tur mente, id mixtione vacat. Itaq; Osiridis simula- era semel tantū promuntur, deinde ita reponuntur, vt videri tangive non possint: Ifiacis sæpenumero vtuntur. Sensilia enim in promptu sunt, inq; vsu ver- fantur, variisque sui mutationibus multiplicia exhi- bent spectacula. Intelligentia vero sinceri, sancti, & non nisi mente percipiendi principii, fulguris instar emicans animum id semel attingere atque intueri tandem finit. Itaque & Plato & Aristoteles eam phi- losophiæ partem inspectricem appellant: quando scilicet homines ratione præteruerti opinabilia ista, mixta, & omnigena, ad primum illud, simplex, & materiæ expers profiliunt, veramq; de eo sententiã attingentes, perfectum se ad finem philosophiæ per- uenisse existimant. Id etiam, quod hodie sacerdotes veluti abominantes & occultantes trepide signifi- cant, Osiridem mortuis imperare, neque à Dite seu Plutone alium esse: ignoratū quo modo verum sit, plerofq; turbat, suspicantes in terra & infra terram sacrosanctū istum vere Osirin habitare, vbi corpora latent eorum qui iam esse defuisse putantur. At vero ille ipse longissime à terra abest impollutus intami- natufq; & purus ab omni natura interitū mortemq; sustinente. Hominum autem animæ quandiu hic à corporibus & adfectionibus continentur, nihil ha- bent cum deo confortii, nisi quatenus philosophiæ adiumento veluti per somnium intelligentia eum attingunt. at postquam solutæ migrauerunt in pu- rum, & visui atque perpeffionibus non obnoxium

